

TU PHẨM

CÔNG TỬ
HOAN HÍ

Mục lục

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Vĩ Thanh

Phiên Ngoại 1

Phiên Ngoại 2

TU PHÀM

Công Tử Hoan Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Lan Uyên nói: "Lên trời xuống đất tìm khắp tam giới cũng không tìm ra được kẻ nào kiêu ngạo hơn tiểu thúc ta."

Văn Thư cười khẽ, một thân thanh y như sắp hòa vào bức tường tử đằng u bích sau lưng: "Đúng vậy."

Lan Uyên còn nói: "Lên trời xuống đất tìm khắp tam giới cũng không tìm ra được kẻ nào tốt số hơn người."

Trên mặt Văn Thư hơi lộ ra nụ cười nhẹ, rũ mắt xuống nói: "Chắc là vậy."

Kể rằng, ngoài biển có núi tiên, mờ ảo giữa biển mây. Đỉnh núi có tiên nhân đến ở, lưu ly ngũ sắc làm ngôi, kỳ hoa hương thảo nở rộ. Kẻ hữu duyên chèo một chiếc thuyền lá nhỏ tròng tránh qua bốn biển cuộn sóng, lại chống một cây trượng trúc vượt qua ngàn ngọn núi cao, một đường khổ cực bôn ba, chẳng biết trải qua bao nhiêu trắc trở, vững tâm thành khẩn mới thấy được xa xa trên thềm bạch ngọc có một tòa Tiên cung lộng lẫy hào quang. Tiên nhân ngụ trong Tiên cung áo trắng tóc trắng, tiên phong đạo cốt, phất trần vung lên ban thưởng xuống một viên tiên đan. Phàm nhân ăn vào là có thể trường sinh bất lão, từ đó thoát khỏi tam giới, làm một vị tiên tiêu diêu tự tại ngoài thế tục hồng trần.

Văn Thư nghe xong, trong lòng âm thầm nói, Làm sao có cái chuyện như vậy?

Y là đứa trẻ bị bỏ rơi, từ nhỏ chưa từng thấy qua phụ mẫu. Đại thẩm đại mù tốt bụng trong thôn thấy y đáng thương, thỉnh thoảng cho y một bữa cơm no, một bộ áo ấm, tuổi còn nhỏ đã nếm hết nhân tình ấm lạnh.

Năm ấy sáu tuổi, thành linh xảy ra một trận hồng thủy nhấn chìm cả thôn trang, người trong thôn hoặc là chạy trốn chết khắp nơi hoặc là biến mất trong làn nước, chỉ còn lại một mình y ôm tấm ván gỗ ngõ ngàng trong nước chẳng biết làm gì. Ngay lúc Văn Thư đang hấp hối, trước mắt mờ lung hiện lên một đạo bạch quang, lão giả mày trắng râu bạc đang nheo nheo mắt ôn tồn cười với y. Quanh thân dào dạt ấm áp thoải mái, nhìn kỹ, chẳng biết tự khi nào, bản thân lại từ trong nước đã tới trong đám mây, dưới biển mây nhân gian vạn vật đều hóa thành một mảng màu đen thẫm.

Lại sau đó, y được lão nhân đưa đến Thiên Sùng cung. Hành lang chạm trổ, xà nhà tô vẽ, đồ vật trang hoàng đều là hoa lệ tinh xảo cả đời chưa từng thấy qua, nhìn đến hoa cả mắt mất nửa buổi cũng không nói nên lời.

Thiên nô thanh y chọc vào sống lưng y nhắc nhở: "Còn không mau cảm tạ Lão Thiên Quân, bằng không người đã sớm chết đuối rồi."

Cũng không rõ lắm cái gì là Thiên Quân, Văn Thư vội vàng cuống cuống dập gối: "Tạ... Tạ ơn Thiên Quân..." Hơi lạnh của gạch bạch ngọc xuyên thấu qua y phục mỏng manh, dưới gối một vùng lạnh giá.

Lão Thiên Quân là người tốt giống như toàn bộ tiên nhân trong truyền thuyết của nhân gian. Lão đã cứu Văn Thư, cho y ở lại Thiên Sùng cung, hơn nữa còn làm phép cởi đi phàm cốt cho y, khiến y có thể trường sinh bất lão giống như các Thiên nô khác.

Thiên nô lớn tuổi hơn y rất nhiều ấy giáo huấn Văn Thư rằng: "Ngày đó Lão Thiên Quân vừa vạn thắng Thái Thượng Lão Quân một ván cờ, trong lòng đang cao hứng, mới tiện tay quản việc vợ vãn của người. Bằng

không, người một phạm nhân nho nhỏ có thể tu được đến phúc phận thế này?"

Văn Thư gật đầu, lia lia nói phải, bắt đầu làm việc càng thêm chăm chỉ.

Trong thiên cung hết thấy đều rất tốt, ăn thật no, mặc thật ấm, lại thêm có được trường sinh bất lão mà thường nhân có cầu mấy đời cũng không được. Như vậy làm sao có thể còn chưa đủ?

Các Thiên nô rảnh đến không có việc gì làm thích chỉ trở sau lưng y: "Tên đó... Tên đó chính là Văn Thư, Lão Thiên Quân nhặt về từ nhân gian đấy."

"Bộ dạng cũng không có gì hay, như thế nào lại tốt số thế?"

"Vận may mà, tính tình Lão Thiên Quân người còn không biết? Một lúc cao hứng nha..."

Tiếng bàn luận riu rít truyền vào trong tai, Văn Thư cúi đầu bước qua, nghe đã sắp ngàn năm, bọn họ lại hình như chung quy chẳng ngại chuyện trò.

Hoàng tử Xích Viêm của Đông Hải Long cung nghe thấy được sẽ ra mặt thay y, rộng to vài câu dọa lui những kẻ thích khua môi múa mép đó.

Văn Thư kiềm lại tình tính nóng nảy không có biện pháp của hăn, lôi kéo hăn trấn an nói: "Không sao. Ân tình luôn là ân tình, bao giờ cũng phải trả." Cho dù thật sự là nhất thời cao hứng thì cũng là ân tình, chẳng phải sao?

Hoàng tử Bá Ngu của Tây Hải Long cung ngược lại cứ thích nói với Văn Thư ngay trước mặt Úc Dương Quân: "Văn Thư người thật là tốt số, Úc Dương Thiên Quân là người tôn quý cỡ nào? Trong Thiên giới bao

nhiều kẻ tranh giành được đến đây hầu hạ, người chẳng biết người đã đánh rớt bao nhiêu người đâu."

Văn Thư khoanh tay đứng bên cạnh Úc Dương Quân, nhu thuận mà đáp: "Là phúc khí của nô tài."

Úc Dương Quân chếch mắt qua khinh miệt liếc y một cái, vẻ mặt chỉ có lạnh lùng và xa cách.

Tộc Thiên Quân là thân tộc của Thiên đế, Thần tộc còn truyền lại từ thượng cổ, trên trán có Long ấn kí hiệu, thế gian xưng là "Thiên Trụ". Thân phận cao quý, tiên gia tầm thường tuyệt đối không dám cùng sánh vai. Lão Thiên Quân sau khi rời cung vân du, Thiên Sùng cung liền do thiếu cung chủ Úc Dương tiếp quản. Hẳn ngang hàng với Thiên đế, hai vị thái tử Thiên giới phải gọi hẳn một tiếng "tiểu thúc", chúng tiên tôn xưng một tiếng "Úc Dương Quân". Thiên Quân cao ngạo mà lãnh đạm, Thiên đế cũng phải nhún nhường hẳn ba phần.

Trong một đêm giữa Dao Trì nở ra một hồ bạch liên, thướt tha uyển chuyển, hương thơm tràn mũi, mọi người đều nói đây là điềm lành. Thiên đế long nhan đại duyệt, mở thịnh yến cạnh bờ Dao Trì, mời đông đảo các lộ thần tiên. Chúng tiên hân hoan tụ tập dưới một mái nhà, Quan Thế Âm Bồ Tát của Trúc Tử lâm cũng hạ tòa sen đến chung vui, trên tay nâng một vò Bồ Đề Cam Lộ do Tây Thiên Như Lai dành tặng Thiên đế.

Giữa lúc đương say ca vũ, đương nồng hương rượu, mới thấy cạnh trời một đóa tường vân chậm rãi lướt đến. Mọi người đang nghi hoặc là vị thượng tiên nào to gan như thế, cư nhiên ngay cả tiệc đãi của Thiên đế mà cũng dám thông dong đến trễ. Thiên đế lại vội hô lệnh ngừng tiệc, Đại thái tử Huyền Thương, Nhị thái tử Lan Uyên vội vội vàng vàng chạy ra ngoài Nam Thiên Môn tiếp đón, người còn chưa tới trước mặt đã cúi đầu khom lưng, cung kính vái chào với người mới tới: "Chúng chất nhi thỉnh an tiểu thúc."

Thiên Quân tử y phiêu bồng khe khẽ gật đầu xem như là đáp lại. Dọc đường đi chúng tiên tranh nhau đến hành lễ thăm hỏi, chỉ thấy con người màu tím bạc của người nọ ẩn nhiễm lãnh quang, hẩn nhìn không chớp mắt liền ngẩng đầu đi qua, Long ẩn trên trán rạng ngời rực rỡ. Đến trước Thiên đế cũng bất quá chỉ chấp tay thi lễ, thản nhiên cáo một câu: "Úc Dương đến muộn."

Thiên đế vội nói: "Không sao, không sao." Đợi hẩn ngồi xuống rồi mới lại lệnh cho ca múa diễn tiếp.

Lan Uyên về sau nhất nhất kể cho Văn Thư nghe, chiếc quạt mạ vàng trong tay phe phẩy phe phẩy, không nhanh không chậm: "Người nói trong mắt tiểu thúc ta có thể có ai?"

Văn Thư cúi người châm trà cho hẩn, nói: "Nhị thái tử ngài nói xem?"

Kẻ chí tôn vô song trong trời đất, có thể để ý ai? Từ khi mới gặp, Văn Thư liền hiểu rõ.

Lão Thiên Quân nói: "Tuổi của Văn Thư và Úc Dương cũng không chênh lệch lắm, cho y đi theo cạnh Úc Dương đi."

Bên cạnh lại một tràng tiếng bàn tán khe khẽ, đổ kị vận khí tốt đẹp của y.

Thiếu cung chủ Úc Dương, chính là nhân vật chỉ được nghe nói qua lời tán gẫu của mọi người, có dung mạo tuấn mỹ không tì vết, các tỷ tỷ Thiên nô đều ôm mặt nhớ nhung nhất cử nhất động của hẩn, nhớ đến hai mắt tỏa sáng, khóe miệng sắp cười tận mang tai.

Tĩnh tĩnh mê mê theo sát Thiên nô lớn tuổi hơn rất nhiều đi gặp chủ tử mới, các Thiên nô vừa đi vừa chụp vai y, bước đến trước mặt y tỉ mỉ tinh tế ngắm nghía gương mặt y: "Tiểu tử người làm sao lại tốt số như vậy? Sao lại có chuyện tốt lại để cho người đụng vào chứ? Nhớ kỹ, từ nay gặp may mắn

cũng là tự mình tránh đi, về sau phải toàn tâm toàn ý hầu hạ chủ tử, chủ tử nói cái gì thì làm cái đó, tay chân lanh lẹ chút, người cũng linh hoạt chút, đừng giống như cái đầu gỗ, đâm một cái động một cái, khiến chủ tử tức giận thì chỉ mình người chịu khổ."

Văn Thư cúi đầu nghe y giáo huấn, ấp úng đáp: "Dạ, Văn Thư nhớ kỹ."

Thiên nô lúc này mới dẫn y vượt qua ngưỡng cửa cao cao. Đầu gối quỳ trên gạch bạch ngọc, kích lên toàn thân ớn lạnh.

Có một thanh âm lạnh lùng từ đỉnh đầu truyền đến: "Là y?"

"Vâng. Là Lão Thiên Quân tự mình chọn cho ngài." Thiên nô đưa Văn Thư đến quỳ gối cạnh Văn Thư nói, khẩu khí cẩn thận dè dặt, thái độ cậy già lên mặt mới này lúc giáo huấn y đã biến mất tăm.

"Ừm. Lui xuống đi." Thanh âm kia nói cũng băng lãnh như gạch ngọc dưới đầu gối.

Người bên cạnh biến mất, trong căn phòng an tĩnh mà rộng lớn chỉ còn lại mình mình và Thiếu chủ tử. Văn Thư cúi thấp đầu quỳ rạp trên đất, động cũng không dám động. Hương hung trong lư hương rất dễ chịu, thoang thoảng, có chút ngọt ngào, ngọt trước rồi đắng sau.

Sắp quỳ được một canh giờ rồi nhỉ? Văn Thư nghĩ.

Đầu gối quỳ đến tê dại, hơi lạnh theo đầu gối và lòng bàn tay từng chút một kéo lan lên trên. Nhè nhẹ ngước mắt, trên sàn nhà lau thật sạch sẽ có thể mơ hồ nhìn thấy bóng dáng đang khe khẽ phát run lên của mình, một mảng nhỏ màu đen tuyền, giống như trên đám mây khi đó lần cuối cùng nhìn lại nhân gian. Con người dao động, từng chút từng chút hướng ra xa, ghế giao cảnh, chung trà đặt trên bàn trà, đồ vật kỳ lạ đặt trên giá đa bảo... Nhìn ngắm bóng dáng trên mặt đất mà phỏng đoán hình dạng thật sự của

vật thể. Y vẫn còn là một đứa bé nhỏ tuổi, tò mò càng nhìn càng xa, quên mất đau xót dưới lòng bàn tay bàn chân, mà lại không kìm lòng được từ từ ngẩng đầu lên.

Đập vào mắt là một mảng sắc tím của mây khói rủ xuống, mặt trên dùng sợi tơ thêu hoa văn trùng điệp, nhìn không được càng ngắm càng tỉ mỉ, tường vân, đại dương, ráng trời, thương long bay lượn phía chân trời... Từng chút từng chút phân biệt rõ ra.

Tầm mắt của Văn Thư lại hướng lên phía trên, nhìn thấy cái cằm hơi vạt gọn, đôi môi hơi mỏng, màu sắc đỏ tươi, cái mũi thẳng tắp của hãn... Lại hướng lên trên, hô hấp không khỏi ngưng trệ. Trong đôi tròng mắt màu tím bạc kia tựa như ẩn giấu tuyết rơi vạn năm, ngay cả hai hàng mày kiếm dưới tóc mai cũng giống như đọng sương. Hàn ý như thanh kiếm thấu thẳng đến đáy lòng, Văn Thư ngờ ngác nhìn gương mặt ngốc lảng của mình trong đôi mắt đó, trợn mắt há mồm.

"Nhìn đủ chưa, phàm nhân?" Thiếu niên trên tháp nói. Hai chữ "phàm nhân" nói ra khỏi miệng, hơi có chút ý vị khinh thường.

Ngón tay dài mảnh đưa qua đặt lên trán y: "Nhìn cho rõ, đỡ phải nhận sai người."

Trực giác muốn chạy trốn, lại giống như bị giữ chặt tay chân, không thể động đậy. Văn Thư gắt gao nhắm chặt mắt lại, cảm giác đầu ngón tay đặt lên trán y cũng làm bằng băng, toàn thân như rơi vào hầm băng, chỉ không ngừng run rẩy.

Ngón tay lạnh lẽo điểm lên trán một cái liền rời đi, Văn Thư chậm chậm mở mắt ra, thấy con mắt tím bạc của hãn, một vết vết tích giữa mi tâm cũng cùng màu tím bạc phát sáng đến lóa mắt.

"Có đủ năm trăm năm tu vi mới có thể nhìn thấy, cũng xem như mở mang tầm mắt cho người tên phàm nhân này." Mỗi hơi là một "phàm

nhân", nói ra từ miệng hẳn, ngữ khí vô vị, ý vị xem thường từ trong xương cốt lộ ra.

Văn Thư quỳ mọp trên đất khê khàng nói: "Tạ ơn chủ tử ban ân."

Chính giữa gạch đá bạch ngọc sáng trong như tuyết này, thiếu niên trước mặt dù cùng tuổi với mình lại chẳng biết tôn quý hơn mình biết bao, có thể đặt ai vào trong mắt?

~*~

Cuộc sống trong Tiên cung nói thanh nhàn thì rất thanh nhàn, Văn Thư chỉ hầu hạ một mình Úc Dương Quân. Thay đồ, pha trà, dọn dẹp dọn dẹp bàn cờ, lại sắp xếp sắp xếp sách vở trên giá... Khác xa với tạp dịch quét dọn, nấu nước đến thật thoải mái.

Úc Dương Quân thích mặc tử y, ngoài khoác một tầng lụa trắng. Gấm là thiên gấm, lụa là lụa mây, ánh tơ ần ần, đều vây trong mây mù. Trà nhất định phải là trà mới hái trước Thanh Minh trên cây trà bên miệng giếng Long Nhân ấy cạnh Động Đình Hồ, dùng nước tuyết đọng trên cánh hoa của gốc mai già ngũ sắc kia trên đỉnh Trường Bạch Sơn, nước trong mà diệp lục, phiến lá cuồn cuồn nở ra trong nước, sắc lục xanh biếc như rơi đọng lại trong chung, mông lung loang ra xung quanh, thông thấu trong veo thoáng như xuân ý của nhân gian. Đánh đến tàn cờ phân nửa chung quy sẽ lưu tâm nhớ kỹ, ngày nào đó chủ tử lại có hưng trí, sẽ bày từng quân ra cho đúng, ngọc thạch được mài đến bóng loáng mượt mà đặt lên bàn cờ bằng gỗ, phát ra tiếng vang khê "lách cách", giống như tiếng chuông rung, êm tai mà thâm trầm, tâm tư tĩnh lặng giống như bàn cờ tràn đầy ý vị cổ xưa dưới tay.

Thiên Quân tôn quý mặc dù hay bắt bẻ, nhưng chỉ cần khi làm việc thì cẩn thận tử tế hơn một chút, cũng vẫn là không có chỗ sai.

Khi nhàn rồi buồn chán, Văn Thư nhớ đến phương pháp ủ ra tiên tử từng nghe Nhị thái tử đề cập, khi đó lưu tâm nhớ kỹ một phần, lại đi thỉnh giáo những người từng rời khỏi cung, từng có kiến thức kia trong Tiên cung, lại góp nhặt ít hoa rơi trong hoa viên, sương sớm tảng sáng và những thứ khác, như đùa mà ủ ra vài vò thổ tửu tự chế.

Thứ uống một ngụm, trong mát lạnh mang theo ít hương hoa, trái lại có chút hương vị của rượu. Văn Thư chiết ra một ít vào trong bình sứ định cho những người khác cùng nếm thử, quay người lại, đã thấy Úc Dương Quân đang đứng sau lưng y. Im lìm lặng lẽ, cũng không biết hắn đã đứng đó bao lâu.

Văn Thư kinh hãi, vội vàng nghiêng người quỳ xuống: "Chủ tử."

Muốn lảng lạng giấu cái bình vào trong tay áo lại bị Úc Dương Quân liếc mắt nhìn thấy: "Lấy ra."

"Dạ... Là thổ rượu nô tài tự ủ, chủ tử ngài sẽ uống không quen."

"Lấy ra."

Buộc lòng phải thuận theo mà trình cái bình cho hắn, nhìn thấy cái bình mộc mạc cầm trong bàn tay trắng ngần của y, trong con người tím bạc lại âm ỷ nổi lên thần sắc khinh miệt, cũng may nhiều năm như vậy đã quen rồi. Văn Thư nhìn hắn muốn rút nắp bình ra, vội tiếp nhận bình đến rót rượu cho hắn, ngón tay nhè nhẹ chạm nhau, ngón tay của hắn vẫn là lạnh lạnh, kích lên toàn thân rung rẩy.

"Nước đường cũng dùng để ủ sao?" Văn Thư nhớ rõ hắn đã nói như vậy.

Nhìn bóng dáng hắn rời đi, Văn Thư lắc đầu cười khổ: "Cho nên nói, chủ tử ngài sẽ uống không quen."

Nhị thái tử Lan Uyên thường xuyên sẽ ghé sang ngồi một lúc. Hãn với Úc Dương Quân là thúc chất, tuổi tác lại tương đương, xem như từ nhỏ đã vào ở cùng nhau. Úc Dương Quân từ bé đã là một bộ tính nết kiêu ngạo, kiệm lời kiệm lẽ, trên mặt cũng không nhìn ra vui buồn, là mặt trái tương phản hoàn toàn với khôn khéo của hãn. Hãn cười hì hì "tiểu thúc, tiểu thúc" mà kêu, càng hợp nói chuyện với Văn Thư tính tình nhu thuận.

Mỗi lần Lan Uyên đến đều là phe phẩy quạt chạy tới tiểu viện Văn Thư ở, ngồi lên trên cái đôn đá hình tròn trong viện, trong con mắt đào hoa màu mực ẩn lam đều là tràn đầy thâm tình: "Văn Thư, ta muốn người."

Văn Thư biết hãn là đùa vui, "A" một tiếng xem như đáp trả.

Hãn liền ôm ngực vẻ mặt ai oán, nhất định Văn Thư phải nói ra "Ta cũng muốn người", mới xem như gọi là tâm ý.

Văn Thư cười âm thầm lắc đầu, trên trời dưới đất đều biết vị thái tử lam y kim quan này có bao nhiêu phong lưu đa tình, trong lúc vui đùa chẳng biết đã đập vỡ bao nhiêu trái tim.

Lan Uyên thường giải thích thế giới ngoài Tiên cung với y, giữa Thiên giới ai sẽ cùng ai vì một câu nói mà trở mặt; ai lại có tình kiếp, phải hạ phàm để ứng kiếp; ai lại luyện ra được đan dược gì đó, một viên lớn như vậy, kẻ nào nuốt xuống nổi...

Văn Thư không nói một lời mà nghe, hỏi hãn: "Phàm gian hiện tại đã thành dạng gì rồi?"

Lan Uyên hỏi lại y: "Văn Thư có hứng thú với phàm gian?"

"Bởi vì ta là phàm nhân." Văn Thư cười trả lời hãn.

Trong lòng gợn lên vô số tâm tư hỗn tạp, giữa bất tri bất giác, ngàn năm thoáng chốc mà qua, sông nước thôn trang trong ký ức đã sớm mờ nhạt thành đoạn trống, nhưng nó chung quy đều là nơi của mình. Thời thơ ấu không cảm thấy như thế, sau khi lớn lên lại thường xuyên nhớ về ngày trước, cảnh trí bốn mùa trong nhân gian, hương thức ăn trong thôn nhỏ dưới hoàng hôn, nhớ quê tha thiết. Trong Tiên cung tuy là an nhàn tốt đẹp, chung quy không phải nơi một người phạm tục nhỏ như y thuộc về.

Nhị thái tử có tài ăn nói xuất chúng, sống động như thật giáng lại khi hẳn đến nhân gian thì thấy gì nghe gì, hoàng cung của nhân gian, thái tử của nhân gian, ăn chơi trác táng của nhân gian, cuối cùng đột nhiên hỏi y: "Văn Thư muốn quay về phạm gian sao? Người... Người đi rồi, tiểu thúc ta có thể sẽ thiếu đi một người tri kỷ."

Người biết chừng mực lặng lẽ nuốt câu "Người phải hầu hạ Úc Dương Quân đến khói tàn tro bay" đó xuống, đây là chuyện mọi người trên Thiên giới đều biết, nếu không thì một phạm nhân có tài gì đức gì mà có thể dễ dàng trường sinh bất lão như vậy chứ?

Văn Thư không nói lời nào, nụ cười thản nhiên loang ra trên mặt lại từ từ biến mất, thấy nước trong chung của hẳn đã hết, liền nhắc ấm trà lên rót đầy cho hẳn: "Đều nói trà hương 'Phù La Bích' của Thiên cung là thượng hạng, Nhị thái tử ném thử trà của ta đây xem sao?"

Hai người lại lan man trò chuyện một hồi, Lan Uyên mới đứng dậy cáo từ.

Đợi hẳn đi xa rồi, Văn Thư mới xoay người đóng cửa viện lại, tay trái sờ lên tay phải, một trận đau đớn từ trên cánh tay truyền đến, nửa thân người đã sắp tê dại, đau đến chỉ có thể dựa lên cửa viện mở miệng thở dốc.

Chân mày hơi lộ vẻ đăm nhặt nhăn lên, âm thầm than thở trong lòng, Như thế nào còn không tốt?

Mấy ngày trước, hoàng tử Bá Ngu của Tây Hải Long cung phái người đưa tới một gốc san hô cao đến năm thước, cành lá rậm rạp, hết sức diễm lệ, các Thiên nô nhìn đến chảy dài lười, vừa nâng vào trong nhà kho vừa quay đầu giương mắt nhìn ngắm. Có lẽ là nhìn quá mê mẩn, dưới chân vừa đảo một cái, mắt thấy sẽ té nhào, Văn Thư vừa vịn đi qua liền thuận tay đỡ một phen.

Thiên nô đó bộ dáng còn là một đứa nhỏ nói lớn không lớn, trừng mắt sợ đến mức nói cũng không nói được cho đầy đủ: "Ta... ta..."

Văn Thư biết nó là sợ đánh nát san hô sẽ chịu trách phạt, ôn nhu an ủi nó: "Không sao, sau này cẩn thận."

Đảo mắt nhìn qua, Úc Dương Quân đang đứng sau lưng y. Tóc sa tử y, ánh đến mái tóc bạc dài ngang eo cũng hơi hơi phiếm chút sắc tím, dùng ngân quan buộc lên cao cao, dải lụa hai bên quan rũ xuống dưới chuỗi bảo châu xỏ thật dài, làm nổi bật khuôn mặt tuấn mỹ, mày kiếm mắt sáng, tóc bạc áo tím, hoa quý phi phàm. Khiến cho cả quỳnh hoa rục rờ trong vườn cũng mất đi nhan sắc.

Một đôi mắt tím bạc của hãn tựa như trào phúng nhìn chăm chăm vào tay Văn Thư: "Trà đâu?"

Văn Thư nhìn vào chung trà trong tay cùng ống tay áo bị thấm ướt nhẹ của mình, lúc này mới phát hiện, vừa này nhất thời nóng lòng đỡ người ta, trong tay vung lên, chung trà đã sớm rơi xuống đất, nước trà bên trong cũng đã đổ hơn phân nửa: "Nô tài đáng chết."

Hít sâu một hơi, cúi đầu chờ nghe hãn quở mắng. Úc Dương Quân từ nhỏ đã không thể nào nhìn thuận mắt y kẻ phàm nhân này, thường tìm cơ để làm khó y, sau khi lớn lên mặc dù không tùy hứng giống như thời niên thiếu nữa, nhưng thói quen thích nhìn y chật vật lại tựa hồ vẫn luôn được bảo trì. Vừa tìm được cơ hội thì bao giờ cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Thình thoảng ngay cả một ít Thiên nô quen thuộc với Văn Thư cũng thấy không chịu nổi, lặng lẽ hỏi y: "Thiên Quân tại sao lại nghiêm với người như vậy?"

Văn Thư cười khỗ mà nói: "Không có gì. Vừa khéo đụng phải lúc ngài không vừa lòng mà thôi?"

Một lần trước bày sai quân cờ, Văn Thư vừa muốn đưa tay qua sửa, khoe môi hăn khẽ nhếch, một ấm nước trà vừa pha liền trực tiếp hắt sang. Văn Thư không kịp lách người, trên cánh tay bị bỏng thành một mảng lớn. Lúc này đây làm đổ chung trà, không biết hăn lại muốn trách phạt ra sao.

Khi cúi đầu lúc nào cũng không tự chủ được nhìn vạt áo hăn, có thù thương long rời biển, mặt trời mọc phương đông. Ấn tượng khi mới gặp lưu lại quá sâu, khi nghĩ tới hăn, trước mắt bao giờ cũng là một mảng tím mộng lung trong mây khói, hòa cùng hoa văn trùng điệp mà tráng lệ trên vệt tím, câu quán kết hợp. Văn Thư chung quy cảm thấy người chế y khi hạ kim là mang theo vài phần ôn nhu. Chỉ là màu sắc và hoa văn dù có kiêu diễm hơn nữa, khi khoác lên người Úc Dương Quân thì lúc nào cũng hóa thành một mảng hàn ý lạnh lẽo, ôn nhu đều bị đóng băng rồi.

Văn Thư chỉ thấy vạt áo trước mắt không gió mà động, một cơn kinh phong tấp vào mặt, không để y kịp trốn tránh, kinh phong đã quật bay y ra phía sau, khi lưng chạm đất thì không biết thấy bao nhiêu đau đớn, may mắn là bị ném vào trong hoa viên, muốn chống đứng lên, trên cánh tay phải truyền đến một trận đau nhói, người mềm nhũn lại ngã trở về.

Có lẽ là mới nãy bị đập vào trên cột hành lang rồi, Văn Thư nghĩ. Ngược mắt nhìn xem, Úc Dương Quân còn đứng dưới mái hiên, các Thiên nô không biết phải làm sao đứng bên cạnh hăn. Y phục phất lên, không thấy rõ mặt hăn, chẳng qua cảm giác được cặp mắt tím ánh bạc kia vẫn còn đang lạnh lùng nhìn y.

Sau đó y tìm một Thiên nô hiểu sơ y thuật xem qua, may mắn không tổn thương đến xương cốt. Thiên nô đó trộm phối chút thảo dược đắp cho Văn Thư, nhưng cũng đã qua một hồi lâu rồi, đau đớn vẫn là từng trận từng trận.

Văn Thư tựa vào cửa viện, vuốt cánh tay nhớ đến biểu cảm của Úc Dương ngày đó, cách có hơi xa, không thấy được rõ. Người nọ, vô luận có cao hứng hay không, đều là bộ dạng cao ngạo đến ai cũng không trộm hơn được nhỉ?

Chân trời đột nhiên bay tới một quả cầu nhỏ đỏ rực, nhanh chóng đáp xuống hướng nơi này, giống như hỏa cầu, nếu phóng nó đến dưới nhân gian, không biết chừng sẽ dọa người ta thành cái bộ dạng gì.

Đau đớn trên cánh tay dường như đã qua, chậm rãi thở một hơi, Văn Thư nhìn thấy hỏa cầu rơi xuống trên bàn đá tròn của y. "Rầm rầm loảng xoảng" âm vang một trận, ấm trà chung trà của y đều bị hỏa cầu như gió lốc cấp bách đó quét lên trên mặt đất, phát ra tiếng vỡ trong trẻo. Hỏa cầu kia còn chưa an phận, lúc thì bay đông lúc thì bay tây, nhảy nhảy bần bần vòng vài vòng trên bàn đá tròn không chịu dừng lại. Văn Thư bất đắc dĩ lắc đầu, Sao mà chủ tử tính tình thế nào, lại ngay cả con chim báo tin cũng tính nét giống y như đúc?

Khó khăn lắm tên kia mới chịu tạm dừng lại, chú chim cả người lông vũ sắc lửa, ngay cả cái mỏ nhọn nhọn cũng màu đỏ, khi lao nhanh đi thật đúng là giống như một quả cầu lửa. Chú chim vỗ cánh, vươn cổ ngẩng đầu vênh vênh tự đắc, nhưng lời phun ra lại hết sức ủy khuất:

"Văn Thư a, ta lại bị lão đầu tử quản thúc rồi."

Ánh lửa chột bùng, trong ngọn lửa u lam chỉ mang máng thấy được vài chiếc lông đỏ phát phối. Một lát sau, trên bàn trống không, chỉ lưu lại vài mảnh vỡ nát vụn.

Khom lưng dọn dẹp lại tiêu viện của mình, Văn Thư suy nghĩ: Tên kia tại sao lại gây họa rồi?

Không nói rõ là lo lắng, nghĩ đến bộ dáng mặt ủ mà chê của hắn thì trên mặt sẽ không tự chủ được nổi lên một nụ cười, như là đang nhìn một đứa trẻ vĩnh viễn cũng không trưởng thành.

Ngẩng đầu nhìn những mảng hoa tử đằng trên tường, gió thổi qua liên xao động gợn lên tầng sóng lục, một tầng vượt một tầng, chung quy có thể khiến cho y nhớ tới bức tường đất thâm thấp trong thôn kia khi ở phàm gian, phía trên cũng chằng đầy dây leo, gió lướt qua như biển xanh khẽ gợn, mội mạc lại khiến người ta tưởng nhớ.

~*~

TU' PHÀM

Công Tử Hoan Hỉ
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Đông Hải Long Vương năm lần bảy lượt ngỏ lời mời Úc Dương Quân đến chơi cờ, thiệp mời tinh tế đưa sang, ngôn từ khẩn thiết, một phiến ân cần.

Úc Dương Quân tùy tiện liếc mắt một cái, lại vút vào trong tay Văn Thư: "Không đi."

Bên Đông hải cũng không nản chí, một phong lại một phong thiệp mời không ngừng đưa sang, lời lẽ càng khẩn thiết, ngữ khí càng ân cần. Tiểu tư rùa con lôi kéo ống tay áo Văn Thư mà lau nước mắt: "Ngài nói thêm một chút với Thiên Quân đi, nếu ngài ấy không đến, công chúa không đánh chết nô tài là không thể nào!"

Văn Thư khó xử nói: "Chuyện Thiên Quân, ta sao có thể nói leo được?"

Hắn cũng không nghe, gắt gao níu ống tay áo Văn Thư, con mắt nhỏ như hạt đỗ xanh chớp chớp, một bộ dáng đáng thương.

Văn Thư nói hoài nói mãi hắn mới chịu thả tay áo y ra, nhưng vẫn là vẻ mặt đau khổ khoa tay múa chân khóc kể với Văn Thư: "Công chúa sẽ đánh chết nô tài nha... Ngài chưa thấy đâu, cái roi đó, thô như vậy! Ôi chao, này nào phải là roi nha? Ai chịu đựng được a? Khỏi nói có bao nhiêu đau đớn."

Lại vén tay áo lên cho Văn Thư thấy thương thế hắn: "Chỗ này, ngài nhìn xem chỗ này, còn có ở đây, này đều là từ lần trước lưu lại, còn có lần

trước trước, lần trước trước trước đó nữa... Ôi chao, ngài hãy thương xót tội nghiệp ta đi..."

Văn Thư có tâm muốn giúp hẳn, nhưng cũng biết mình ở trước mặt Úc Dương Quân căn bản là không cất được lời, đành phải tiếp nhận thiệp mời nói: "Ta giúp người trình vào thử xem."

Úc Dương Quân đang tà tà dựa vào trên tháp, bên cạnh đặt một cái bàn lùn nhỏ, phía trên bày một bàn cờ hình vuông, những quân cờ đen trắng ngang dọc đan xen, bày binh bố trận, là cờ tàn một đêm trước, hôm nay còn chưa phá giải, e rằng đã muốn thành tử cục. Úc Dương Quân một tay nâng má một tay nhắc quân cờ, đặt xuống như có như không mà khễ khàng gõ lên mặt bàn cờ. Cầm bào vạt dài, ngân quan Bát Bảo lấp lánh. Tóc mai rũ xuống trên trán, giữa làn tóc thấp thoáng một đôi mắt nửa khép nửa mở.

"Chủ tử, Đông Hải Long Vương mời chủ tử đến chơi cờ." Văn Thư đi đến trước mặt hẳn nói.

"Vậy à?" Hẳn không chút động đậy, quân cờ trong tay gõ lên bàn cờ phát ra tiếng vang "cốc cốc" trong trẻo, con mắt nửa khép nửa mở miễn cưỡng nhìn tình thế trên bàn, "Thật rất có tính nhẫn nại."

"Vâng."

Văn Thư thấy hẳn không nói, biết hẳn lại muốn khước từ, âm thầm thở dài cho tiểu tư Long cung kia, nhớ đến đôi mắt ngẩn lệ của hẳn thì tâm lại không đành, bèn ngẫm thấy Úc Dương Quân còn chưa nói rõ sẽ không đi, liền hỏi dò: "Long cung đã mời mấy bận, đủ thấy thành ý này, chủ tử có muốn đi một chuyến không?"

"Như vậy..." "Cạch -" một tiếng vang giòn giã, một quân cờ hạ xuống, tình thế biến đổi, xoay chuyển càn khôn. Úc Dương Quân đứng lên, ánh mắt tuần tự qua lại trên mặt Văn Thư, "Người muốn ta đến Long cung?"

"Nô tài không dám." Văn Thư vội vàng khom người nói.

"..." Ống tay áo phất qua, những quân cờ trên bàn bị quét xuống mặt đất, giữa tiếng vang rào rạt hẵn đứng thẳng người, y phục phiêu bông, ngân quan hòa mây, môi mỏng đơn bạc sắp dán vào bên tai Văn Thư, "Được, vậy đi một lần."

Bên tai nóng lên, hơi thở nóng rực phả trên vành tai, cả người đều là run rẩy. Văn Thư nói: "Tạ chủ tử ban ân." Thiệp mời đỏ thắm trong tay bị nắm đến sắp vỡ thành một cục.

Hắn lướt phiêu phiêu ra khỏi phòng, Văn Thư vội vàng đuổi theo sau, trên hành lang một Thiên nô đang quỳ. Tiểu tư rùa con mừng đến lại lau nước mắt soàn soạt soàn soạt.

Thiên Quân đứng trong đám mây, tóc bạc mắt tím, phong tư tuấn lãng, ngạo nghễ như ngọn núi áp chế trên vạn người.

Văn Thư khom lưng chấp tay nói: "Cung tiễn Thiên Quân khởi giá."

Hắn lại thình lình đưa tay qua: "Bước lên." Sắc mặt khâu khí vẫn là đáng dấp cao ngạo trên vạn người.

Văn Thư kinh ngạc nhìn bàn tay đuổi về phía mình, hôm nay hắn có hưng trí tốt như vậy từ đâu?

"Bước lên." Úc Dương Quân lặp lại một lần, mày nhăn lên, ngữ khí cũng ác liệt thêm nhiều, "Điếc rồi sao?"

Bất an nắm lấy ống tay áo hắn, hai chân dẫm lên đám mây, Văn Thư ngẩng đầu muốn nhìn rõ vẻ mặt hắn, hắn dường như đã sớm đoán được, chợt xoay người, chỉ chừa lại một cái bóng lưng thẳng tắp. Sợi tóc màu bạc nhiễm ánh tím đáp lên mu bàn tay, ngứa ngáy, giống như hơi thở khi nãy

phả lên vành tai, móng tay cắm thật sâu vào lòng bàn tay mới có thể đè nén xuống được cảm giác không tự nhiên đang dâng lên ấy.

Phàm nhân không biết đặng vân giá vũ, tìm các Thiên nô trong Tiên cung học đã lâu, ngã đến toàn thân xanh tím cũng không gọi được một nửa đóa tường vân. Úc Dương Quân nhếch khóe miệng giễu cợt y: "Phàm nhân thì yên phận phàm nhân đi."

Từ năm sáu tuổi tiến vào Thiên Sùng cung, bất tri bất giác thời gian ngàn năm như trôi qua giữa những kẽ ngón tay, số lần ra khỏi cửa cung có thể đếm được trên đầu ngón. Nhị thái tử Lan Uyên đã từng mang Văn Thư ngự lên tường vân, đã là chuyện mấy trăm năm trước rồi, đi chưa được bao xa đã bị Úc Dương Quân đuổi trở về, đến nay chỉ nhớ rõ vạn bạc đặng tiên trước thềm cửa cung, quanh co kéo dài, giống như cự long màu trắng chiếm giữ lấy đỉnh núi.

Văn Thư đứng trên không trung nhìn xuống, mây trôi dằng dặc, một mảng sương mù nhợt nhạt cuồn cuộn chuyển xoay. Vẫn chưa từ bỏ ý định, mở to hai mắt muốn từ giữa những khe hở cuồn cuộn đó nhìn thấy điều gì, phàm trần thế tục dưới mây chợt lóe mà qua, nhanh đến không thấy rõ được gì, không bắt được gì cả. Thất vọng cũng giống như mây khói lướt đi, lẩn tẩn thối qua trong lồng ngực, trên mặt không để lộ mảy may.

"Cầm."

Trong tay trái trống không đột nhiên có gì đó được nhét vào, là một chiếc bình ngọc, vào tay khê nóng, cũng không biết hẳn đã nắm bao lâu, trên thân bình còn lưu lại hơi ấm, lòng bàn tay một trận nóng bỏng.

"Đoạn Ngọc Cao." Thiên Quân áo tím đưa lưng về phía y, gió quét qua tai, tay áo phiêu bồng, khiến thanh âm cứng rắn cũng thối nhẹ đi vài phần.

Là thánh phẩm chữa thương trong Thiên giới, Văn Thư nhận ra, sau khi bôi lên, cho dù xương gãy cũng có thể tái sinh. Ánh mắt rơi xuống trên

bàn tay mình nắm ống tay áo hắn, thêu viền cổ tay chính là vân kim ngân, vỏ tím sợi bạc, giao hòa mà hoa lệ: "Tạ chủ tử ban ân."

Mấy hôm trước dùng còn được, hiện tại thương đều đã khỏi rồi.

Úc Dương Quân không nhìn thấy khoe môi khe khẽ nhếch lên của Văn Thư.

~*~

Trong Long cung sớm đã chuẩn bị yến tiệc, lão Long Vương mũi lợn gạc nai cười lớn ra đón: "Úc Dương Thiên Quân đại giá, khiến Long cung ta nở mày nở mặt."

Úc Dương Quân khoát tay nói: "Đừng khách khí."

Chợt nghe ngoài cửa một tràng đình đang ngọc bội, làn váy khẽ động, hương khí ngậm lưu, một nhóm bạng nữ(1) tùm quanh một mỹ nhân mắt ngọc mày ngài hiện ra. Lão Long Vương vội nói: "Đây là tiểu nữ Liễm Diễm."

Công chúa Liễm Diễm thướt tha duyên dáng tiến lên trước hành lễ: "Liễm Diễm kiến quá Thiên Quân." Mắt đẹp trong veo, chuyển vòng ánh nước, trên gương mặt phù dung ửng lên đôi rặng mây đỏ, đẹp hơn cả làn váy thạch lựu trên người.

Văn Thư đứng sau lưng Úc Dương Quân âm thầm ngẫm nghĩ, trách nhiệm thái tử Lan Uyên đã duyệt vô số người cũng phải khen ngợi nàng: "Trong Thiên giới nếu muốn nói nữ nhi của lão Long Vương khó nhìn, vậy thì thật sự ngay cả Hằng Nga cũng không thể nào nhìn được."

Trong khoảnh khắc, nhảy múa tiệc khai, giao nữ(2) thân người đuôi cá hợp ca giai điệu xướng lên ca dao trầm bổng, tiếng hát véo von, khúc thấp

như dòng u thủy dưới trăng, đưa đây ân tình không nói, khúc cao như mũi tên vút tận chín tầng trời cao, tựa như có thể xé trời.

Công chúa Liễm Diễm nhắc chung rượu đến mời rượu: "Thiên Quân tôn quý phi phạm, Liễm Diễm ngưỡng vọng đại danh, hôm nay đã gặp, cuối cùng đã được bù tâm nguyện. Thỉnh Thiên Quân nhất định phải uống hết chung này."

Lại tự tay đưa đĩa rau cho Úc Dương Quân: "Thiên Quân nếm thử món ăn này, Liễm Diễm ngu dốt, chẳng hay có hợp khẩu vị Thiên Quân không..."

Giây lát lại đỏ mặt ngồi vào bên cạnh Úc Dương Quân, liên miên đến trò chuyện cùng hẳn: "Nghe nói Úc Dương Thiên Quân kì nghệ kiệt xuất Thiên giới..."

"Liễm Diễm hai ngày trước có vẽ một bức họa, muốn thỉnh Thiên Quân chỉ điểm chút ít..."

"Liễm Diễm hai ngày trước học một khúc ca đầu, còn chưa rèn luyện, Thiên Quân ngàn vạn lần đừng chê cười..."

Giọng mềm nũng nịu, một kiểu tâm tư mơ mộng của tiểu nữ nhân gia. Thấy Úc Dương Quân vẫn là thần sắc trầm mặc xa cách, cúi đầu thoáng cảm môi, khi ngước mặt lên lại là cao hứng, đôi tay đặt dưới bàn đã sắp vò nát một chiếc khăn.

Văn Thư đứng bên cạnh Úc Dương Quân, mọi chuyện đều đã để cho công chúa Liễm Diễm và các nô bộc Long cung giành lấy làm, mọi người vây quanh Úc Dương Quân tùm lại, y liền từ từ bị đẩy ra một bên. Y cũng vui vẻ thanh nhàn, nhìn quanh bốn phía, tinh tế quan sát bài trí trong Long cung, trên vách khảm một vòng Dạ Minh châu, sáng đến đáy biển rực rỡ giống như ban ngày trên cạn, trang trí san hô, bình phi thủy, trên bình

phong cực đại ở một bên gian chính họa một bức trời mây biển xanh, tiềm long rời biển.

Tâm tư dạo quanh, đột nhiên nhớ ra con chim tính khí gấp đến như một hòn lửa kia, và cái câu "Văn Thư a, ta lại bị lão đầu tử quản thúc rồi" giống như bị úy khuất thiên đại kia. Cư nhiên lúc này mới nhớ tới.

Gian chính tôi tớ như mây, tới tới lui lui rất tưng bừng. Văn Thư liếc mắt nhìn vào nơi đám người tụ tập, người nọ đang khách sáo cùng Long Vương, bóng dáng của công chúa Liễu Diễm đang ngăn ở chỗ này. Bèn nổi lên lá gan, lạng lẽ đi theo một nhóm tiểu tử cùng lui ra bên ngoài.

Tìm người hỏi một tiếng: "Thiên Quân muốn hỏi, hoàng tử Xích Viêm hiện nay ra sao?"

Lập tức có người dẫn y đi qua. Còn chưa vào cửa, bên trong đã bay ra một tách trà, hung hiểm bắn vào trên gương mặt.

"Người liên đới đãi ta như thế?" Văn Thư đứng ở cạnh cửa cười.

Kẻ trong phòng nghe vậy xoay người, tóc đỏ áo đỏ, bên tai trái một chiếc vòng vàng lớn cỡ miệng chén lóe lên lấp lánh: "Văn Thư?"

Xích Viêm xoắn bước chạy tới, khi sắp ra tới cửa thì giống như bị một bức tường vô hình ngăn lại, "Ôi chao" một tiếng xoa trán kêu đau: "Sao người lại tới đây?"

"Thăm tù."

"Người cũng tới nhìn ta chê cười." Xích Viêm bất mãn nói, dứt khoát vung chân ngồi lên chiếu ở cạnh cửa, khước miệng nhếch lên, hiển nhiên là không cam lòng bị giam ở trong.

"Trò cười của hoàng tử Xích Viêm ta hiếm khi được xem một lần." Văn Thư cũng theo đó ngồi xuống cạnh cửa, hỏi, "Người lại gây ra họa gì rồi?"

"Không có gì." Xích Viêm nói, con mắt âm sắc đỏ đặc ý nhìn Văn Thư, "Ta đánh Bá Ngu."

"Tiểu tử đó... ta đã sớm không vừa mắt hẳn! Chỉ biết nịnh bợ tên Úc Dương Quân kia. Hừ, cướp người cũng cướp được tới Lạc Thủy phủ. Cũng không nhìn xem nơi đó là ranh giới của ai... Đúng lúc để ta gặp được... Người không thấy được cái bộ dáng đó của hẳn... Ha ha ha ha... Lão tử khi lớn đến như thế còn mạnh hơn hẳn!"

Úc Dương Quân một mạch nguyên hình cũng là hình rồng, do đó có kết thân duyên với Long tộc. Lại thêm tuổi tác tương đương, mấy vị Long hoàng tử và Úc Dương Quân từ bé cũng có chút lui tới. Long hoàng tử ba biển Tây, Nam, Bắc cùng Úc Dương Quân đồng khí liên thanh, đối với Văn Thư tự nhiên sẽ không hòa nhã lắm. Chỉ có vị Long hoàng tử Xích Viêm trượng nghĩa ngay thẳng của Đông hải này, thường xuyên qua lại với Văn Thư rồi thành bạn tốt.

Xích Viêm trời sinh bản tính nhiệt tình hảo nghĩa mà liêu lĩnh, thường vì lỗ mãng mà gây họa, khiến lão Long Vương tức giận không thôi. Lần này đã thương Long hoàng tử của Tây hải, nhất định khiến cho trên mặt hai nhà rất khó coi, khó trách lão Long Vương muốn nhốt hẳn vào phòng giam lỗi.

"Sau này trước khi làm gì cũng phải nghĩ nhiều một chút." Lời như vậy chẳng biết Văn Thư đã phải khuyên bao lần.

Khi hẳn vô sự thì thề lên thề xuống bảo nhớ rõ, một khi chuyện tới trước mắt lại lập tức quên không còn một mảnh.

"Văn Thư a, cũng là người nghĩ cho ta..." Xích Viêm ngồi cạnh bậc cửa cảm thán, "Đến đây theo ta đi. Đã nói với người bao nhiêu lần rồi, lúc nào cũng lắc đầu. Long cung ta đây có chỗ nào kém Thiên Sùng cung? Nhìn người xem, tên Úc Dương đó có phải không cho người ăn cơm không vậy? Chung quy không thấy người mập ra."

Văn Thư không nói lời nào, khẽ cười nhìn phiến đá ngọc xanh trên mặt đất.

Xích Viêm thấy y không nói gì, lại giống như dưng vật quý, từ trong ngực lấy ra một con châu chấu lá tre thả vào trong tay Văn Thư: "Mấy lần trước khi đến nhân gian có được. Ta biết người nhớ phàm gian, mang về cho người... Chờ người theo ta rồi, ta đưa người đến phàm gian dạo vài vòng, người muốn nán bao lâu thì nán bấy lâu."

Văn Thư nhìn châu chấu trong tay, cẩn thận nâng trên bàn tay: "Cảm tạ."

"Bằng hữu mà, nói một chữ 'tạ' liền xa lạ rồi. Các người a, chờ lão tử ra được rồi, ta sẽ trở lên phàm gian mang ít thứ khác về cho người. Đờ để người tâm tâm niệm niệm mà sinh bất an." Xích Viêm đuổi cái thất lưng mồi, chép miệng nói, "Ta đây... Chậc! Thực mẹ nó không có ý nghĩa, thuật pháp thối nát này, không cho người vào lại không cho người ra, ngay cả muốn uống bầu rượu cũng phải để bọn họ ném vào đây, lão tử cũng thành cái gì đều..."

Thình lình lại chuyển mắt qua hỏi Văn Thư: "Ta nói, Thiên giới không phải tốt lắm, người quay về phàm gian cái gì? Người lại không thể quay về."

"Cũng bởi vì không thể trở về, mới càng muốn trở về." Văn Thư đáp, cúi đầu nhìn châu chấu trong tay, "Ta là đến từ phàm gian, không trở về phàm gian thì có thể về được đâu?"

Cho dù không phải người cũng không phải vật, cổ hương lúc nào cũng là cổ hương, yến lẻ về tổ, chim mồi về rừng, nơi có thể khâu lên một thân thương tích cũng chỉ có cổ hương gia viên mà thôi.

"Ta là phạm nhân." Văn Thư cẩn thận thu châu châu vào trong tay áo. Chạm đến một chiếc bình ngọc, đầu ngón tay vuốt đến thân bình, nhãn mịn mát rượi.

Tiếng hát réo rắt của giao nữ lọt vào tai, triền miên cách trở, giống như nữ tử si tình đang thổ lộ nỗi lòng đến tình nhân.

Từ biệt Xích Viêm lại lén lút chạy về, yến hội còn chưa tan, Văn Thư nhỏ giọng không kêu trộm đứng trở về góc phòng ban đầu, công chúa Liễm Diễm đang dang vũ khúc cho Úc Dương Quân, vòng eo uyển chuyển, váy thạch lựu xoay vòng, đầu đầy châu ngọc đan xen quang ảnh huyền hoặc ánh mắt khán khách xung quanh.

"Văn Thư a, đến đây theo ta đi, lão tử đảm bảo người sẽ được ăn no mặc ấm!" Lúc gần đi, Xích Viêm còn hô to sau lưng y.

Khó thấy đường đường là thiếu chủ Long cung lại có một tấm lòng nhiệt tình như hãn thế, thật có chút giống tác phong hào hiệp trong truyền thuyết của phạm gian. Tưởng tượng ra bộ dáng Xích Viêm mang theo một đám binh tôm tướng cá vào rừng làm cướp lấy giàu chia nghèo, ha ha, hãn áo đỏ vòng vàng thật rất có phần dáng dấp của Đại Vương sơn trại. Bên cạnh lại thêm một áp trại phu nhân xinh đẹp như hoa, trên cổ đeo một đứa trẻ nhỏ cũng có mái tóc màu đỏ giống nhau, tiểu lâu la khắp núi khua chiêng gõ trống phất cờ hò reo... Cảnh tượng trời rung đất chuyển như thế chắc hẳn rất hợp tâm tư Xích Viêm. Chính Văn Thư cũng bị cảnh tượng trong đầu làm cho buồn cười, khóe miệng lẳng lẳng cong lên một chút.

Nụ cười còn chưa tràn hết toàn bộ, bên môi vừa mới thắm vào một chút, hốt nhiên cơn rừng mình đánh úp lại, khắp người phát lạnh. Văn Thư

không khỏi ngược mắt nhìn xem, chỗ đối diện một đôi mắt ẩn giấu tuyết rơi vụn năm. Ý cười đông lại bên môi, ánh mắt kia thẳng tắp bắn sang đây, hung ác đến giống như muốn ăn tươi nuốt sống y.

Tiếng nhạc thoát vút cao, nữ tử đang nhảy múa trong sảnh nhanh chóng xoay tròn dịch chuyển, làn váy thạch lựu như đóa hoa bung nở tung lên, thoa vòng chạm nhau ngọc thạch khua gõ. Trong giai điệu dồn dập của tiếng vang vàng ngọc hỗn loạn, mọi người vỗ tay reo hò, tiếng hoan hô nổi lên bốn phía.

Văn Thư lại nhìn về hướng Úc Dương Quân, hắn đang nâng chung uống rượu, mắt mày rũ xuống, bên môi dính một tia rượu dịch long lanh, tựa nụ cười tràn ra. Một lần đối mắt này lửa điện quang mới này, dường như ảo giác.

Tiệt tàn, lão Long Vương nhiều lần giữ lại nói: "Thiên Quân hiếm khi giá lâm, hà tất lại đi sớm như vậy?"

Công chúa Liễm Diễm cũng mở to một đôi mắt ngập nước ra giữ lại, mười ngón đan xen, muốn tiến lên kéo ống tay áo Úc Dương Quân rồi lại không dám, liền vò chiếc khăn tay càng lúc càng không còn hình dạng nữa.

Tiếc rằng Úc Dương Quân khăng khăng cáo biệt, thản nhiên nói một câu: "Thao thao đã lâu, lý nên từ biệt." Liền bước ra ngoài Long cung. Sắc mặt trái lại càng lạnh nhạt hơn khi mới đến, môi mỏng mím lại tựa hồ đang cố gắng kìm nén điều gì.

Văn Thư vội vàng theo sau, cũng giống như trước níu lấy ống tay áo rộng thùng thình của hắn, liếc mắt nhìn lại Long cung, công chúa Liễm Diễm vẫn si ngốc nhìn về phía này, mâu quang như nước, bao nhiêu si mê bấy nhiêu ai oán.

Nguyên lai nàng... Bèn không khỏi thở dài một hơi, nhất định đã một trận thương tâm a...

"Người thợ dài cái gì?" Kẻ trước người đột nhiên cất tiếng hỏi, cơn tức giận không cố ý đè nén ần ần hiển lộ ra, dưới đôi mày thít chặt, một đôi mắt bạc sắc tím nặng nề như núi đổ mưa.

"Không... nô tài không có." Văn Thư không ngờ lại bị hấn nghe được, mở miệng thanh minh.

"Hừ!" Úc Dương Quân không thềm nhắc lại, phất tay một cái, quay đầu bỏ đi.

Văn Thư vốn đã nắm thật cẩn cẩn thận thận, hấn vừa mới phẩy tay, hung hiểm lại không bắt được áo, thân người lão đảo đã thấy không đứng vững, mắt thấy sẽ ngã xuống từ trên đám mây, trong lúc hoảng loạn cũng bất chấp rất nhiều, gắt gao kéo lấy ống tay áo hấn để giữ vững thân mình. Một cú kéo này, giữa hai người càng tựa vào gần hơn, tầm mắt lướt qua đầu vai hấn, có thể nhìn đến được mặt nghiêng của hấn, đôi mày chếch lên, cái mũi cao thẳng, đôi môi có chút đơn bạc đang gắt gao mím lại.

Đây là đã chọc tới hấn thế nào rồi? Văn Thư phỏng đoán. Kẻ tính khí âm tình bất định này...

Dưới chân đã có thể thấy được bậc thang đăng tiên quanh co uốn lượn như cự long trước Thiên Sùng cung, tường vân dần dần thấp, có thể nhìn thấy cửa cung nguy nga và Thiên nô áo xanh trước cửa.

"Cung nghênh Thiên Quân hồi cung." Các Thiên nô nhất tề quỳ gối, cất cao giọng nói.

Úc Dương Quân không cất một lời, tự mình sai bước đi vào trong. Khi tựa trở về trên tháp, vẫn là thần sắc đùng đùng tức giận, vạt áo dài vung qua, hộp cờ trên bàn lùn lại lần nữa bị đánh nghiêng, những quân cờ vừa mới được thu nhặt đồng loạt đổ ra đất. Văn Thư biết hấn đang nổi giận, không dám chọc vào hấn, liền lảng lạng đứng tháp tùng ở một bên. Trong

lúc nhất thời, trong phòng tĩnh đến có thể nghe được tiếng hít thở của hai người, một cực lực kìm nén, một dè dặt rất khế.

"Chủ tử, uống trà." Có Thiên nô bưng trà đến, dường như bị bầu không khí trong phòng hù dọa, ngữ điệu đã có chút phát run.

"Cút ra!" Úc Dương Quân không kiên nhẫn quát lớn, mắt sao trừng lên, chung trà bằng sứ trong tay Thiên nô chấn động, Thiên nô đó cũng bất chấp, vội vàng không ngừng lui ra ngoài phòng.

Trong phòng lại chỉ còn có hai người, dưới bầu không khí yên lặng ngay cả hô hấp cũng cảm thấy khó an.

"Thỉnh chủ tử bớt giận." Chủ tử giận dữ, chung quy sẽ có người tới khuyên. Cũng không biết từ lúc nào, ở chỗ Úc Dương Quân này, Văn Thư đã trở thành người như vậy.

"Người thật còn biết chủ tử..." Úc Dương Quân cười lạnh, đuôi mày nhướng lên, chếch mắt nhìn Văn Thư, "Lời ta người đều đã quên."

"Nô tài không dám." Văn Thư cúi đầu nói.

"Người còn không dám?" Úc Dương Quân đứng lên thong thả bước đến trước mặt Văn Thư.

Văn Thư đơn giản ngẩng đầu, đôi mắt gằn trong gang tấc cay nghiệt mà âm lãnh, khắc lên mặt hấn toàn bộ tức giận đã bộc lộ ra, khiến người không rét mà run.

"Nói, đã đi đến đâu?"

Đột nhiên không thấy bóng dáng y, trong lòng liền cuộn trào một cơn sóng cả, đã đi đến đâu, đã gặp kẻ nào, đã làm chuyện gì... Câu hỏi từng bước từng bước nhẩy ra từ trong đầu. Người quen biết trong Đông hải còn

có ai? Vốn đã là tới lui gấn bó, hiện tại cứ nhiên lại chủ động chạy đi tìm kẻ khác... Chẳng biết tại sao rút ra được nhận thức như vậy, trong cơn thịnh nộ còn kèm theo một tia bối rối, bản thân Úc Dương cũng cảm thấy được nực cười. Vốn chỉ là một tên nô tài thấp kém, trong Thiên Sùng cung chẳng biết có thể lấy ra bao nhiêu kẻ như thế, đây là hào phóng mà đưa đến Long cung thì sao? Thiên Sùng cung của hắn trừ y ra sẽ chẳng còn ai sao? Vậy mà chứng kiến nụ cười kia trên mặt y sau khi trở về, tức giận trong lòng, thật nếu muốn lưu lại y ở Long cung, chẳng phải chính là vừa ý y? Vừa ý y, vừa ý y... Vừa cái ý gì của y? Chẳng phải là... Rốt cuộc ai là chủ tử y? Mạng của y là ai cho chứ? Ai đã đáp ứng, phải ở lại Thiên Sùng cung cho đến khi khói tán tro bay? Phàm nhân nhỏ nhỏ cũng dám nuốt lời sao? Nổi trận lôi đình, hận không thể kéo y đến trước mặt để hỏi cho rõ ràng.

Lực đạo trên cánh tay y không tự giác mà từ từ tăng thêm, Úc Dương Quân từng chữ từng chữ chậm rãi nói: "Đã đi đến đâu? Hử?"

Cánh tay đau đớn, nơi bị hắn nắm vừa vặn là chỗ vết thương mới lành chưa được vài ngày, Văn Thư không nhịn được nhíu mày, ngữ khí lại vẫn là ôn hòa: "Nô tài đi thăm hoàng tử Xích Viêm, không kịp thông báo với chủ tử, chủ tử thứ tội."

"Thứ tội? Người hiện tại đã biết phải thông báo rồi? Người..." Úc Dương Quân còn muốn hỏi lại, nhưng khi sắp bật ra thì vẫn là ngưng bật. Hỏi ra rồi e rằng ngay cả mình cũng phải kinh ngạc. Liếc mắt nhìn thật sâu vào trong con mắt đen của y, thấy được một tia đau đớn biểu lộ, giây lát lại bị thần nhiên che lấp. Lúc này mới nhớ tới mình đang nắm lấy tay y, cấu kinh để tâm, tiện tay đẩy Văn Thư ra một bên.

Văn Thư không kịp phát giác, bị hắn đẩy, quân cờ dưới chân tròn trượt, người liền té ngã trên đất, con châu chấu lá tre Xích Viêm tặng để trong tay áo bèn bay ra. Cũng bất chấp đau đớn trên người, Văn Thư vội vàng lao qua muốn nhặt. Nhưng sớm đã bị Úc Dương Quân nhìn thấy, nắm

ngón chộp lại, con châu chấu kia bèn giống như vật sống bay vào trong bàn tay hắn.

"Ở đâu ra?" Cơn giận vừa mới dịu đi không ít lại bị động tác vội vàng của Văn Thư khơi mào, Úc Dương Quân hỏi, trong tay ngăm dưng lực.

"Chủ tử, tục vật phạm gian sợ sẽ bắn tay chủ tử mất." Văn Thư cực lực đè nén lo lắng trong lòng, quỳ xuống nói.

"Ở đâu ra?" Úc Dương Quân thấy y không chịu nói, bèn thấy như y đang muốn che chở cho ai, thịnh nộ tăng thêm một tầng. Vẻ khắc nghiệt từ trong mắt tràn ra trên mặt, càng lúc càng muốn buộc y nói ra.

"Dạ... là nô tài nhặt được." Chiếu theo tính cách hỉ nộ vô thường của hắn, thì nếu nói là của Xích Viêm tặng, sợ rằng lại vô cớ khiến Xích Viêm mang thêm một trận phong ba. Văn Thư rõ.

"Nhặt được?" Úc Dương Quân nhướn mày, vừa đùa với thứ trong tay, vừa lạnh lùng nhìn Văn Thư quỳ trên đất, "Nhặt được ở đâu?"

"Trong Long cung. Có lẽ là do binh tằm tướng cá mang về từ nhân gian, nô tài thấy nó chế tác tinh xảo bèn không tìm được đã nhặt lên."

"Đồ nhặt được mang về Thiên cung... Còn là tục vật phạm gian, thế nào? Người là có ý muốn cho người ngoài đến chê cười Úc Dương ta keo kiệt sao?"

"Nô tài không dám."

Trong lòng Úc Dương Quân không tin, nhưng khổ nỗi lại không có bằng chứng, càng nhìn thứ trong tay càng cảm thấy khó chịu. Ý niệm vừa chuyển, liền nói với Văn Thư: "Vậy thì hủy đi."

Cười lạnh đưa đến trước mặt y, nhìn biểu cảm bình tĩnh của Văn Thư lần nữa nứt rạn trước mặt hẳn: "Không nở sao?"

"Không... Không phải, chủ tử..." Cổ tay bị hẳn bắt được, châu chấu lá tre liền rơi vào trong tay, Văn Thư trơ mắt nhìn thứ đồ vật nho nhỏ có chút ố vàng trong sắc lục đó hóa thành tro bụi ngay trong bàn tay mình, rồi trôi tuột đi từ giữa những kẽ ngón tay.

Dưới đầu gối cấn hai con cờ tản mát trên mặt đất, cảm xúc lồi lõm bất bình, đau đớn châm vào xương cốt. Chung trà rơi vỡ cũng không người thu nhặt, mảnh vỡ sắc bén đâm vào cẳng chân, cơn đau trên đầu gối gộp với thương tích nhỏ vụn trên đùi, nóng rát, rốt cuộc không còn cảm nhận được lạnh lẽo dưới đất, trên trán túa một tầng mồ hôi lạnh mong manh.

~*~

Nhị thái tử Lan Uyên đến tìm Văn Thư nói chuyện phiếm, nói đến Thú tộc có Lang Vương áo đen tóc đen, có Hồ Vương thích uống rượu ngon, Xà Vương là một kẻ âm lãnh thích mặc cẩm y sắc sỡ, cuối cùng hỏi: "Người có biết Hồ Vương là dạng gì không? Ha ha ha ha... Mặt đơ như gỗ, giống như một kẻ được tạc bằng băng. Người gọi đấy là hồ sao? Ở đâu có con hồ như thế a? Ha ha ha ha ha... Đã là hồ, nên là một bộ dáng yêu mị của hồ, làm cái mặt cứng đơ cho ai xem? Uống phí một gương mặt mỹ lệ như thế. Chậc..."

Hẳn nằm trên bàn cười to, Văn Thư nghe xong nhẹ nhàng lắc đầu.

Cái lý do đi trêu chọc một người, dẫm lên một mối chân tình vậy mà lại có thể giản đơn như thế, gần như một cuộc chơi đùa.

"Nhị thái tử, ngài có từng nhìn thấy châu chấu lá tre chưa?" Văn Thư hỏi hẳn.

Kẻ đang cười lớn mơ màng ngẩng lên: "Chưa, sao vậy?"

"Không có gì. Đây là tục vật của phàm gian." Văn Thư nhẹ nhàng nói, dáng cười đọng lại trên mặt, giống như tùy thời tùy chỗ đều có thể tán đi, "Thuở trước, chính là khi còn ở nhân gian, ta cũng biết làm đấy."

"A?"

"Sau này, ta cũng đã từng làm một con."

Trong Tiên cung có cỏ tên là Khi Tư(3), lá mảnh mà dài, hình dạng như rơm. Rất lâu trước kia cũng đã từng đánh bạo trộm hái vài lá làm thành một con minh trùng thanh lục nhếch râu giương cánh. Thừa dịp khi không người bèn đặt trên bàn y, tâm như nổi trống, mấy lần đặt xuống lại cầm lên, cho đến khi sau lưng vang lên tiếng cười nhạt của hắn: "Thứ không thể cho người nhìn thấy vẫn là đừng để cho người nhìn thấy mới đúng." Cũng không dám xoay người lại nhìn xem hắn là có vẻ mặt ra sao.

"Ta lúc này cũng đã quên..."

Lúc thái tử áo lam phe phẩy quạt muốn y bện một con để hắn nhìn xem, Văn Thư chỉ là cười nhạt nói. Một thân thanh y sắp hòa vào bức tường chi chít dây tử đằng.

~*~

(1) Bạng: con trai

(2) Giao: cá mập, cá nhám

(3) Khi = đẹp; tư = hoài niệm => Khi tư: hoài niệm đẹp đẽ

Hự, bậ như điên @_@

Rate this:

TU' PHÀM

Công Tử Hoan Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Đông Hải Long cung đưa đến một hộp bánh hạch đào, bên ngoài hộp bọc gấm, trên nắp hộp đỏ thẫm khắc một bức bướm vờn hoa.

Tiểu tư Long cung rùa tinh hóa thành nói với Văn Thư: "Vừa làm xong, còn nóng lắm!"

Văn Thư mỉm cười với hắn: "Làm phiền rồi."

Khóa cửa vào lại, mở nắp hộp ra trước Úc Dương Quân, trong hương thơm ngọt còn mang theo chút hơi ấm.

"Đông Hải Long cung đưa đến, chủ tử có muốn nếm thử không?"

"Đem đi." Úc Dương Quân nhìn y một cái, dời tầm mắt trở về bàn cờ chi chút điểm nhỏ, "Để chỗ người đi."

"Dạ. Tạ chủ tử ban ân." Văn Thư nói.

Khi ra khỏi phòng, tiểu tư Long cung còn ở đó. Thấy Văn Thư ôm chiếc hộp bước ra, khẩn trương tiến đến hỏi: "Thế nào? Thiên Quân có nếm không? Đã nói gì vậy? Ai nha... Ngài bảo cái này gọi là chuyện gì đây? Công chúa ta cũng không biết là trúng cái tà gì rồi, sai người nhân lúc còn nóng mau mau đưa tới thì không nói đi, còn phải nhớ kỹ Thiên Quân nói cái gì, mỗi lần đi về nàng lại hỏi, còn bảo một chữ cũng không cho phép sót! Ôi chao... Cái này gọi là chuyện gì đây? Ai ai... Ngài đừng, ngài đừng mở ra, nói thật với ngài này, Long cung ta cũng sắp chìm trong hạch đào

rang rồi, làm hỏng bao nhiêu lần mới làm ra được một cái hộp nhỏ như vậy, chúng ta hiện tại nhìn thấy thứ này đều sợ..."

Văn Thư tùy ý hăn nói thao thao, nghe hăn nói từ bánh hạc đào cho đến bánh hoa đào, lại từ bánh hoa đào nói đến hoa quế cao, chờ hăn nói mệt rồi mới lên tiếng: "Thiên Quân không thích ăn đồ ngọt."

"A a, nhớ rõ, nhớ rõ... Chúng ta trở về sẽ nói với công chúa." Tuy bảo là rùa tinh hóa thành, nhưng chân cũng không chậm, chỉ chốc lát sau đã biến dần thành một điểm nhỏ ở xa xa.

Văn Thư cười nhìn bộ dáng hăn xách vạt áo lên, cái chân ngắn ngắn bước từng bước một. Từ trong hộp gấm cầm ra một quả cắn một miếng, giòn mà không vụn, ngọt mà không ngấy, hương vị hạc của hạc đào có thể ngân thật lâu ở trong miệng.

Trước kia, từng có đại nương nhà bên tự làm bánh hạc đào, xa xa cách đầu tường cũng có thể ngửi được làn hương thơm ngọt đó, nước miếng chảy dài đến ba thước. Đại nương thường dùng chiếc khăn bọc một ít cho y. Y an vị dưới tán đại hòe bên cạnh thôn từng miếng từng miếng từ từ gặm, vui sướng mà lại không đành. Món ăn vặt bình thường của phàm gian, vị công chúa của Long cung kia chắc hăn đã học rất lâu, dùng đến bàn tay ngọc trắng nõn vốn chỉ hợp đàn vẽ điểm trang mà lại cam tâm rửa tay làm canh thang.

Trong phòng một đôi mắt màu tím bạc chậm rãi nhướn lên, có thể nhìn thấy người nọ ngẩn ngơ đứng ở ngoài cửa, y phục màu xanh, mái tóc màu đen sẫm xõa dài đến tận thắt lưng, khuôn mặt mơ hồ trong ánh tà dương, khóe miệng tựa nhoèn mà không nhoèn, bên môi nửa là thân nhiên nửa là phức tạp. Y phục bị cuốn tung lên, quang ảnh mờ lung, tựa hồ tùy thời tùy chỗ đều có thể hóa thành một làn khói xanh tiêu tán không còn.

Trong nháy mắt thất thần, quân cờ trên tay đã quên mất phải đặt đến nơi nào.

~*~

Túi hương, khăn tay, đai lưng... Trên túi hương thêu một đôi bướm cùng bay, trên khăn tay phồng một đóa sen hợp cuốn, dây lưng màu tím quần quýt lấy sợi bạc hóa thành con rồng ngẩng đầu lượn đuôi, ôm một khối ngọc trơn láng thuần khiết. Đồ vật Đông Hải Long cung đưa đến chung quy ẩn giấu tràn đầy tâm ý muốn nói còn e.

Các thiên nô rảnh miệng tụ họp cùng nhau cười đùa "hi hi", nói: "Công chúa Liễm Diễm của Đông Hải đó đúng là đã ngấm trúng Thiên Quân rồi!"

"Đúng vậy, nhìn mấy thứ đưa tới đó, ha ha... Thật sự là không biết ngượng!"

"Nàng không biết ngượng, người liền ngượng rồi? Cũng không biết là ai, bất quá là bưng một ly trà, cái thắt lưng đó xoay đến... giống như sắp đứt ra vậy!"

"Người... Ai xoay chứ, ai xoay chứ? Con mắt nào của người thấy ta xoay?"

"..."

Văn Thư đứng cách đó không xa nghe bọn họ vui đùa âm ỉ, trong tay nâng kiện trường bào Long cung vừa đưa đến. Màu tím Úc Dương Quân quen mặc, nơi vạt trước cổ tay thêu tám tầng sóng bạc, tường vân may mắn. Đường may tỉ mỉ, giống như mỗi kim mỗi chỉ thêu xuống đều là tâm ý.

"Nha đầu đó, cũng đã có người đính ước rồi..." Xích Viêm rút cuộc được lão Long Vương thả ra, vừa có thể rời cửa liền đến trong tiểu viện của

Văn Thư tìm y. Nói đến muội muội ấy của hãn liền lắc đầu than, "Đến bây giờ còn chưa chịu tỉnh tâm xuất giá."

Lão Long Vương và Vị Thủy Hà thần từng kết nghĩa huynh đệ, lại thân càng thêm thân định ra một mối nhân duyên con cái, công chúa Liễm Diễm chưa ra đời đã gả cho thiếu chủ Vị Thủy phủ.

"Lão Long Vương thế nào lại..." Văn Thư bật hỏi, thầm nghĩ Liễm Diễm hành sự như vậy, lão Long Vương chẳng lẽ không quản sao?

"Ông ta có thể quản được nó ở chỗ nào? Thì vậy mới hận đến hạ quyết tâm với ta. Ta cũng hoài nghi lão tử có phải con ruột của ông ta không."

Long Vương phi mất sớm, Liễm Diễm tướng mạo lại cực kỳ giống mẫu thân, lão Long Vương đương nhiên là trăm chiều sủng ái, không thể đánh, không thể mắng, mọi thứ đều tùy theo tính nết của nàng.

"Vậy bên Vị Thủy phủ thì sao?" Văn Thư vừa hỏi, vừa xoay người lấy một ít điểm tâm ra.

"Chờ tới lúc nó gả qua đó." Xích Viêm bĩu môi, vòng vàng bên tai trái lắc lư, "Cũng không rõ bọn họ là không biết hay là thế nào... Hai ngày trước còn đến đây dạm hỏi. Qua thêm lần nữa sẽ là bắt đầu lo liệu rồi. Ban đầu đã nói rõ, đợi Liễm Diễm vừa trưởng thành sẽ hành sự. Lão Hà thần ham ôm cháu trai mà."

"Công chúa nàng..."

"Ôi chao, ta đây... Chậc, sao mà đến cả chỗ người cũng ăn cái này? Đem đi, mau đem đi..." Xích Viêm đột nhiên nháy dựng lên, chỉ vào bánh hạch đào Văn Thư mang ra, vẻ mặt vắn vẹo, "Đều là nhờ phúc của tên hỗn tiểu tử Bá Ngu kia, cũng không biết hãn bạ ra cái gì, nói gì mà Úc Dương thích ăn thứ này. Liễm Diễm nha đầu ngốc ngếch đó tin là thật, làm mà còn làm nhiều như vậy... Tốt thì tặng người ta, không tốt liền toàn bộ con mẹ nó

lưu lại trong Long cung! Ta đây... Ôi, lão tử bây giờ vừa thấy cái thứ này thì liền bốc hỏa..."

Chờ Văn Thư thu giấu hết đồ vật rồi, hắn mới rủ rỉ nói với Văn Thư.

Năm đó Thượng đế ngự giá đích thân tới Đông hải, Long cung bày thịnh yến khoản đãi, trong chúng tiên khắp nơi tham dự bèn có Úc Dương Thiên Quân hẳn. Lúc đó Liễm Diễm chưa đến tuổi cập kê, trong bụi san hô trộm nhìn thấy hắn tuyệt đại phong hoa. Vừa gặp đã thương, từ đó nhớ mãi không quên. Cha anh khổ thân khuyên giải đều vứt ra sau đầu, thành niên rồi liền gấp rút muốn thân cận cùng hắn. Ngay cả với hôn sự của Vị Thủy phủ cũng khóc nháo không muốn xuất giá.

"Người nói thử xem, tên Úc Dương đó có gì tốt? Ngạo đến cái điệu bộ nọ, ai cũng chướng mắt...Lão tử không vừa mắt hắn nhất!" Xích Viêm tức giận nói với Văn Thư.

"Nguyên lai là như thế..." Văn Thư gật đầu, nhìn Xích Viêm nửa tựa lên bàn đá, ngữ khí bình thản, "Là không có gì tốt."

"Đúng vậy! Phải rồi, ta đưa người hạ phàm thăm thú đi. Người chẳng phải cứ nói muốn đi sao?"

"Trong Tiên cung không đi được."

"Vậy theo ta về Long cung đi, ta đến nói với Úc Dương. Muốn một người hầu của hắn hẳn còn có thể làm ra vẻ với ta hay sao?" Xích Viêm nói, một kiểu bộ dáng không để Úc Dương vào trong mắt.

Trà nóng mới pha bốc lên khói nhẹ lượn lờ, Văn Thư cách lớp hơi nước nhìn hắn, nụ cười bên môi sắp tan còn đó.

~*~

Trong hoa viên Tiên cung có hành lang chín khúc uốn lượn quanh co, một bên cặp hồ, trong hồ có người cá vãng lai, thư sướng mà tự vui. Một bên trồng hoa, dương liễu lá lướt, trên bãi cỏ như đệm lục đính mấy bụi tiểu hồng quả đỏ tươi, gió đưa lay động, hé nở rực rỡ như tuyết bay.

Văn Thư khi rảnh chung quy cứ thích ngồi dưới hành lang, thưởng thức hoa thơm cỏ lạ đua nở chốc lát, rải một ít bánh vụn kéo đến cả đàn chếp gấm đỏ.

Phía trước chậm rãi đi đến một người, tóc bạc áo tím, trên trán một vết Long ấn lóa mắt.

"Chủ tử." Văn Thư vội vàng đứng lên hành lễ.

"Ừm." Úc Dương Quân hơi hơi gật đầu, đứng trước người Văn Thư cẩn thận nhìn y, ánh sáng trong con mắt tím bạc hấp háy, "Đang cho cá ăn?"

Không đợi Văn Thư đáp lại, hắn đã từ phía sau ghé sát đến, nắm tay Văn Thư cầm lấy bánh vụn trong tay y.

Bánh vụn ném vào trong hồ, chếp đỏ vốn đã chen vào một chỗ tranh nhau còn lợi hại hơn, bọt nước văng khắp nơi, có con to gan nháy khỏi mặt hồ giành giật, xoay thân quẫy đuôi, hắt ra một đường bọt nước.

Hai người đứng dưới hành lang, tay Văn Thư còn bị hắn nắm, mu bàn tay dán lòng bàn tay hắn, thoáng lui ra sau là có thể tựa vào trong ngực hắn, bèn ngay cả run rẩy cũng không dám có. Nghiêng đầu, dư quang khóe mắt có thể liếc đến môi của hắn, màu sắc đỏ tươi.

"Đang nghĩ gì?" Úc Dương Quân đột nhiên mở miệng hỏi.

"Không... Không có." Trong lòng run lên, Văn Thư yếu ớt trả lời. Rũ mắt xuống nhìn cá trong hồ, đã muốn tản ra rồi, mặt hồ lặng trong như

gương, vài đường sóng gợn lăn tăn.

Hắn lại ném vào chút bánh vụn, lòng bàn tay có thể rõ ràng cảm nhận được đầu ngón tay của hắn đưa đến, miết vào, rời đi.

Gió nhẹ lướt qua, thổi lạc cả gốc trăm hoa, khi cánh hoa bị thổi rơi xuống đầu vai còn mang theo ít hương vị ngọt ngào.

Hắn đưa tay phủi đi hoa rơi trên vai Văn thư, sau đó, toàn bộ trọn vẹn ghé sát lên. Lưng Văn Thư dán vào trong ngực hắn, cả người đều bị mùi vị ấm áp của hắn bao bọc lại.

"Văn Thư." Hắn ghé lỗ tai y thì thầm, thanh âm là trầm thấp, rì rầm, phảng phất có hồi âm, "Người đang nghĩ gì?"

"..." Văn Thư xoay người, đối lại với đôi mắt tràn đầy nhu tình của hắn, giữa con người ẩn giấu tuyết bay vạn năm đã tan thành đôi dòng xuân thủy, thẳng tắp nhìn vào trong, tựa như muốn đắm chìm sâu trong ấy, "Ta đang nghĩ..."

Lách người thối lui một bước, áo xanh lay động, đôi hàng lông mày thủy chung ôn hòa mà khẽ cong bất ngờ dựng thẳng, Văn Thư thần sắc lạnh lùng: "Yêu nghiệt phương nào làm càn như vậy, cả gan giả mạo Thiên Quân, người muốn từ bỏ tu vi cả đời sao?"

"Ha ha ha ha ha ha..." Phía sau vang lên một tràng tiếng cười sang sảng.

Văn thư quay đầu lại, Bá Ngu của Tây Hải Long cung, Trọng Căn của Nam Hải Long cung đang vây quanh một người phía sau bọn hắn, người nọ tóc bạc áo tím, trên trán một vết Long ấn lóa mắt.

Lại quay đầu, có kẻ một thân áo lam, chậm chậm phe phẩy một chiếc quạt sơn thủy mạ vàng thật thư sướng. Chính là nhị thái tử Lan Uyên. Lúc

nào đâu còn có Úc Dương tiếp mình xem cá ngắm hoa kia?

Ngoại trừ Úc Dương Quân chân chính, kẻ khác đều đang cười.

Bá Ngu chấp tay nói với Úc Dương Quân: "Quả nhiên ngay cả hạ nhân bên cạnh Thiên Quân cũng có một đôi hỏa nhãn kim tinh, chỉ mới nói mấy câu đã liền nhận ra ngay, Bá Ngu bội phục."

Trọng Căn nói: "Là Thiên quân có cách dạy dỗ, làm sao giống Nam Hải Long cung ta, để cho Bá Ngu ở ba ngày cũng không ai nhìn ra được dấu vết. Trọng Căn nguyện nhận thua cuộc."

Dứt lời, móc ra một viên trân châu cực đại từ trong người: "Đây chính là trai cái hơn vạn năm kết thành."

Kẻ khác cũng nhao nhao đưa đủ loại đồ vật ra làm tặng phẩm thua cuộc.

Lam Uyên từ trong tay áo lấy ra một chiếc gương lớn cỡ bàn tay, trên khung kính ngời sáng khắc đầy hoa lãng, giống như vật tùy thân của nữ tử.

Mọi người giễu cợt hần: "Đây là của người tặng cho người yêu thương thì phải? Trước mặt thúc thúc người mà cũng dám lấy thứ thân mật ra cho có lệ."

Lam Uyên liếc xéo hần một cái, nói: "Đây là do các người không biết phân biệt. Đây là bảo bối hôm qua ta mới có được. Soi nó có thể chiếu thấy mọi điều của tiền kiếp, cho nên gọi là 'Phi Mộng'. Thiên hạ chỉ có một chiếc này, người bảo là ta qua loa với thúc thúc ta sao?"

Mọi người kinh ngạc, sôi nổi muốn ngóng qua nhìn.

Lam Uyên đắc ý, chỉ vào bọn họ nói: "Các người không có tiền kiếp, soi được cái gì? Nếu có thể soi ra thì cũng chỉ là những thứ khi hạ phàm

trái kiếp, lỡ như vô ý soi trúng mấy cái thứ không thể nhìn thấy gì đó, các người không đỏ mặt, ta còn đỏ mặt mà!"

Mọi người nhao nhao kêu lên: "Nhị thái tử Lan Uyên người còn có lúc đỏ mặt sao?"

Tiếng cười càng bừa bãi, chấn rơi vô số quỳnh hoa ngoài hành lang, tả giống như mưa phùn.

Trong tiếng cười, Văn Thư lặng lẽ ngẩng đầu nhìn, đôi mắt tím bạc kia ẩn giấu tuyết bay vạn năm, khí tức ấm áp vây bọc quanh người đã sớm tan thành mây khói.

Buổi chiều có kẻ lặng yên không tiếng động đẩy cửa tiểu viện của y, Văn Thư cảnh giác ngẩng đầu lên, nhất thời giật mình: "Chủ tử?"

"Ừm."

Thiên Quân với vẻ mặt đều phủ trong ánh trăng thành linh ném sang thứ gì đó, Văn Thư theo bản năng muốn tránh. Đồ vật đã như có ý thức bay vào tay y.

Một mặt gương lớn cỡ bàn tay, trên khung kính khắc đầy hoa lãng.

Văn Thư ngạc nhiên nhìn về phía Úc Dương.

"Thường cho người." Hắn nhếch môi lên, ngữ điệu vẫn là ngạo mạn cao cao tại thượng như cũ, nhưng trong mắt lại có gì đó hiện ra, lướt qua giây lát.

Tâm tình của hắn lúc này dường như rất tốt.

Văn Thư nhìn chiếc gương trong tay trầm nghĩ.

Lan Uyên từng thừa dịp không người lảng lạng hỏi y: "Làm sao người nhận ra được?"

Văn Thư nói: "Khi người gọi tên ta."

Hắn, chưa bao giờ gọi tên y.

~*~

Lăng hoa kính trong tay tinh xảo mà xinh xắn, giơ lên nhìn kỹ, trên mặt gương không dính một hạt bụi rơi ra một gương mặt bình thường. Mi mày là đậm bạc, như cong mà không cong, không giống có kẻ, hai hàng mày kiếm chạm tóc, đường hoàng mà lại bất kể thế kia. Khí sắc là tái nhợt, dưới ánh nến mù mờ, mặt mũi vẫn luôn giấu kín chằm chằm từ bên trong hiển lộ ra, trong u ám lộ vẻ tiêu tụy. Môi cũng là thiếu đi màu máu, chẳng rõ vì thói quen thở trước khi gặp chuyện thì thích cắn môi hay vì trời sinh như thế, có hơi mỏng, càng chưa nói đến được cái gì hình dạng mộng nước linh tinh. Là một gương mặt cũng một dạng bình đạm như người, tối đa bất quá là thanh tú mà thôi.

Khóe miệng hơi hơi khẽ động, Văn Thư nhìn mình trong gương đang cười với mình. Nhìn không ra cái gì là mười lăm giỏi kiếm thuật, nghiêng ngàn chư hầu, cũng không xem thấy cái gì là ba mươi rành văn chương, trải tận khanh tương. Ngay cả một chiếc lá rụng mất đi trong rừng hay một mảng đèn côi trong đêm cuối gió cũng nhìn không thấy. "Phi Mộng" có thể soi ra tới lui kiếp trước vào trong tay y kẻ đã sớm bỏ đi phàm cốt chấm dứt hết thủy trần duyên, cũng không hơn gì một chiếc gương soi tầm tầm thường thường.

Đặt chiếc gương vào trong ngăn tủ dưới cùng, lật ra một thứ khác, trong y phục màu xanh xếp chồng bật lên một điểm đỏ bất ngờ, hốt nhiên không kịp đề phòng liền đập vào trong mắt, một điểm nhỏ như thế, không cẩn thận nảy ra từ trong một mảng sắc xanh u tối, sống động đến khiến

người không thể không thấy, thậm chí có thể cảm thông sinh động trong chớp mắt của nó bị vùi lấp sau mấy trăm năm rốt cuộc đã có thể nhìn thấy mặt trời kia.

Động tác liền ngừng lại, Văn Thư để chiếc gương sang bên, chậm rãi vươn tay về phía điểm đỏ đó. Cái bóng màu đen phủ xuống, màu đỏ trong ánh sáng trầm ám ám đạm đi, nhưng vẫn như cũ quật cường mà cố thủ trong kẽ hở của y phục xếp chồng. Ngón tay đã chạm vào điểm đỏ ấy, lại từng chút từng chút chậm rãi rút ra, thật cẩn thận đến giống như sợ hãi sẽ làm bình tĩnh thứ gì đang say ngủ.

Là một đoạn tơ hồng, an tĩnh mà gấp khúc nằm trên tay Văn Thư. Là loại sắc đỏ của hỉ phục mặc trên người tân nương tử khi đón dâu, giấu trong tủ áo đã rất lâu, nhưng màu sắc vẫn sống động sắc nét, mới tinh như trước.

Cứ nói cảnh còn người mất, có đôi khi, rõ ràng vật kia còn đây, người lại hoàn toàn đổi khác, ngay cả trái tim hôm ấy cũng không biết từ thuở nào đã bắt đầu học được quên đi cùng chết lặng.

Văn Thư nhìn chăm chăm nó thật lâu, lại chậm rãi đặt nó cùng chung với chiếc gương vào trong ngăn tủ, phủ lên bằng thứ khác, một mảng màu xanh vẫn như cũ là một mảng màu xanh, mặc cho bên dưới là một thế giới khác như thế nào, thì thế giới trên này cũng không thêm được nửa hạt bụi.

~*~

Đông Hải Long cung thường xuyên tặng vài thứ đến, có khi là một chiếc đàn cổ, đôi lúc là một quyển tập thơ, thi thoảng là một mảnh khăn lụa, dùng sợi tơ cùng màu thêu trên khăn đôi hàng câu thơ:

Sinh phạ li hoài biệt khổ, đa thiếu sự, dục thuyết hoàn hưu. Duy hữu lâu tiền lưu thủy, ứng niệm ngã, chung nhật ngưng mâu.(1)

Đưa lên dưới ánh mặt trời mới mờ mờ ảo ảo hiện lộ ra, nét bút lượn vòng, bao nhiêu e thẹn rụt rè lại bấy nhiêu vội vàng khẩn thiết.

Xích Viêm lắc đầu cau mày nói: "Ngày cũng đã định rồi, mười tám tháng sau, nhưng nha đầu này còn..."

Văn Thư cùng khổ não với hẳn, không nói cho hẳn biết chiếc đàn cổ kia chưa từng đàn qua, tập thơ kia một tờ chưa từng lật, về phần chiếc khăn lụa đó, chỉ sợ người nọ căn bản vốn không biết thêu bên trên chính là hồ điệp hay là uyên ương, càng khỏi nói đến mấy câu thơ hàm súc ẩn giấu ở bên góc nọ.

Xích Viêm cảm thán: "Khuyên cả trăm lần rồi mà nó cũng không nghe, trong mắt ngoại trừ tên Úc Dương đó ra đã không còn người khác nữa."

"Nàng là thật tâm yêu mến." Văn Thư nói, vẻ mặt thông dong, nửa điểm gợn sóng cũng không kinh qua, "Yêu mến một người chính là như vậy."

Một trời một đất một thế giới đều là người đó, mở mắt ra, nhắm mắt lại, hận không thể nơi nơi đều là hẳn.

Có một ngày, xa xa bay đến một nhuyễn kiệu chớp hồng đào, màu sắc nửa lộ xuân tình. Bên kiệu kèm hai bạng nữ lạnh lợi, tiểu tư rùa tinh hóa thành nhanh nhẹn vén vạt áo mở đường ở phía trước.

Sớm có thiên nô chạy vào hồi báo nói: "Chủ tử, công chúa Liễm Diễm của Đông Hải Long cung cầu kiến."

Úc Dương Thiên Quân dựa nghiêng trên tháp tay nâng một chung trà xanh, miễn cưỡng thu hồi tầm mắt từ trong liễu lục đào hồng ngoài cửa sổ.

Văn Thư đứng bên cạnh tháp theo ánh mắt của hắn nhìn qua, Liễm Diễm sớm đã chờ ở ngoài cửa, trên búi tóc cài một chiếc kim bộ đồng đưa, trên người một chiếc váy thạch lưu tươi đẹp, minh diễm động lòng. Trong tay nàng còn xách một hộp thức ăn tự tay làm, đầu hơi cúi xuống, có thể thấy được cạnh khóe miệng nàng một vệt cười vui sướng lại e lệ.

"Liễm Diễm kiến quá Thiên Quân." Nàng từ ngoài cửa tiến thẳng vào, nhu nhu thuận thuận mà bái lạy.

"Công chúa không cần đa lễ." Úc Dương Quân rướn người thẳng dậy, trên mặt vẫn là hờ hững.

Liễm Diễm vội vàng lại thi lễ tạ ơn hắn.

"Không cần."

Sau đó nữa lại là trầm mặc, Úc Dương Thiên Quân tính lãnh đạm, người ngoài đáp lời cùng hắn, hắn còn tiếc chữ như vàng, chứ đừng nói đến trò chuyện cùng người. Lúc này liền mặt không tình cảm ngồi trên tháp, thấy không có ý tứ mở lời.

Liễm Diễm ở dưới đường đỏ ửng cả gương mặt cười, nữ tử chưa có kinh nghiệm tình trường, có thể không ngại đồn đại mà đứng ở đây đã là dùng hết toàn bộ khí lực, làm sao còn nghĩ tới đến nơi này rồi lại phải nói cái gì làm gì? Vài lần muốn lên tiếng lại chần chừ, chỉ siết chặt hộp thức ăn trong tay, hộp thức ăn đó cũng sắp bị nàng siết đến hẳn dấu.

Thời gian thật lâu, trong con mắt tím bạc bèn có ý không kiên nhẫn. Liễm Diễm cúi đầu không nhìn thấy, Văn Thư lại thấy rõ ràng, nghĩ rằng nếu căng thẳng tiếp nữa, cái kẻ tính khí âm tình bất định này không chừng lại muốn nổi ra trận gì, liền nháy mắt ra hiệu với tiểu tư rùa tinh kia, kẻ giỏi nhìn mặt đoán ý lập tức ngăm hiểu, ở sau lưng trộm kéo tay áo của công chúa nhà hắn.

Liễm Diễm đang quần bách đến nóng lòng tìm một cái khe chui xuống lúc này mới như tỉnh mộng mà hồi phục lại tinh thần, nói với Úc Dương Quân: "Tiểu nữ học nghệ không tinh, nấu ít canh nóng, thỉnh... Thiên Quân đừng chê cười."

Nói xong lời rồi ngay cả giọng điệu cũng là run rẩy, khi Văn Thư tiếp nhập hộp thức ăn từ trong tay nàng, thì đôi tay trắng nõn của nàng đã siết đến các khớp ngón tay đều nổi lên sắc xanh trắng.

Văn Thư trình hộp thức ăn ra trước mặt Úc Dương Quân, Úc Dương Quân rũ mắt liếc một cái, khách sáo nói: "Làm phiền Công chúa rồi."

Trên gương mặt đỏ bừng của Liễm Diễm tức khắc tỏa ra ánh sáng, ngay cả trong mắt cũng ngời sáng lên, thấp giọng nói: "Không đâu... Không đâu..."

Giọng nói vẫn là run rẩy, nhưng vì hưng phấn.

Từ đó về sau, công chúa Liễm Diễm cơ hồ mỗi ngày đều đến, đáp nhuyễn kiệu chóp hồng đào, màn kiệu vạt lên, lộ ra khuôn mặt vừa mừng vừa thẹn.

Các thiên nô trong Tiên cung tùm vào một chỗ, ríu rít bàn tán nàng: "Thật không biết ngượng, các nhà Thiên giới đều đã nhận được thiệp cưới của nàng rồi, còn chạy qua chỗ này, cũng không sợ nhà chồng bỏ nàng!"

"Đúng thế, không an phận. Lão Long Vương sao mà cũng không quản nàng? Mặt mũi của Đông Hải Long cung đều bị nàng làm mất hết rồi."

"Người nhìn bộ dạng của nàng ta xem, Thiên Quân cũng không để ý nàng, nàng còn ra sức tiến tới..."

Bên này bàn tán đến sục sôi ngất trời, nàng đang từ bên kia chậm rãi bước tới, kim bộ đong đưa, váy thạch lựu theo nhịp bước của nàng khe khẽ

lay động trong gió.

Úc Dương Quân lúc nào cũng qua loa có lệ nàng vài câu rồi không phản ứng với nàng nữa, nàng cũng không lưu tâm, im lặng đứng ở một bên nhìn hảnh chơi cờ, đọc sách, uống trà... Nhìn không chớp mắt, tựa hồ muốn đem toàn bộ đều nhìn vào trong mắt, sau đó khắc vào trong tâm. Văn Thư ở một bên khác thấy nàng càng đỏ ửng cả gương mặt càng vò chiếc khăn trong tay thành một nắm.

Có một lần, khi Văn Thư tiễn nàng ra Tiên cung, Xích Viêm đang đuổi theo, cũng bất chấp có mặt của người ngoài, trừng lớn một đôi mắt liền tức giận quát mắng nàng: "Muội là người sắp xuất giá!"

Nàng nghiêng đầu sang chỗ khác, vẻ mặt thần sắc quật cường.

"Tên Úc Dương đó có gì tốt? Lão tử như thế nào lại có một muội muội như muội vậy? Mặt mũi của Long cung đều bị muội làm mất hết rồi!" Cơn giận của Xích Viêm càng tăng, nhắc tay làm ra vẻ muốn đánh.

Văn Thư vội tiến lên ngăn cản, Xích Viêm còn la lên: "Muội cho là ta và phụ vương không muốn cho muội sống thoải mái sao? Nếu hảnh cũng yêu thích muội, mặc cho nhân gia Vị Thủy phủ có tốt hơn nữa, hôn sự này ca ca ta cũng nhất định lui giúp muội. Nhưng hiện tại, muội là không biết thật hay giả vờ không biết, tên Úc Dương đó có từng nhìn thẳng vào muội hay không? Há?"

Một câu cuối cùng trực tiếp châm nhói lòng người, nơi nơi im ắng, Liễm Diễm tức khắc lui vào trong kiệu.

"Người cần gì phải như vậy?" Nhìn thấy chiếc kiệu nhỏ đó vội vàng rời đi, Văn Thư nói với Xích Viêm.

"Không nói nữa, không nói nữa." Xích Viêm bực dọc phất tay, "Nhắc tới việc này lão tử liền nổi giận. Tên Úc Dương đó, hừ! Cho dù hảnh muốn

kết hôn với Liễm Diễm, lão tử còn không bằng lòng gả cho mà! Đúng rồi, lần này ta bận việc, hôn sự của nha đầu Liễm Diễm kia lão đầu tử cũng đã giao cho ta rồi, ta đây... Chậc. Vấp phải chút chuyện còn chú ý đến cùng như vậy, đều mệt chết ta rồi, may mà mọi phu tương lai đó của ta tài giỏi, giảm bớt cho ta không ít chuyện... A a, không nói chuyện này nữa, ta là tới nói cho người biết một tiếng, chờ cơn bận này qua rồi sau khi gả được Liễm Diễm đó ra, ta sẽ đến tìm Úc Dương yêu cầu đưa người đi, người nha, sau này liền theo ta ăn ngon mặc ấm đi. Ta thấy tên Bá Ngu đó còn dám tới nói xoáy người nữa không, lão tử sẽ đánh hẳn cho răng rơi đầy đất! Lần trước người không thấy được..."

Văn Thư nghe hẳn nói thao thao không ngớt: "Đa tạ."

"Tạ cái gì chứ? Bằng hữu mà... Xích Viêm ta còn có thể để cho bằng hữu chịu ủy khuất sao?"

Vòng vàng bên tai trái hẳn theo tiếng chuyện trò rung động lắc lư, dưới ánh trời chiều chói mắt đến giống như một vòng mặt trời.

~*~

"Ta chính là đã yêu ngài ấy."

Hôm sau, trên cầu hành lang chín khúc liên hoàn, Văn Thư đang đưa Liễm Diễm đi tới trước, nàng đột nhiên nói.

Văn Thư quay đầu lại, nữ tử kiêu ngạo ngẩng đầu thẳng lưng, dưới kim bộ đong đưa lấp lánh là một đôi mắt cứng rắn, cũng giống như Xích Viêm giữa con người điểm chút sắc đỏ, ánh nhìn thẳng thắn vẫn luôn dùng dụn dụn chú ý mà che giấu hoàn toàn hiển lộ ra, tươi đẹp đến chói mắt.

"Từ ánh mắt đầu tiên thấy ngài ấy, ta đã yêu ngài ấy." Nàng tiếp tục nói, nói cho Văn Thư nghe cũng nói cho mình nghe.

Một năm kia, Thượng đế ngự giá xuống Đông Hải, tiên gia các lộ thần tiên thủy lục đều đến. Trong Thủy Tinh cung ca múa tưng bừng, hết mực phần hoa. Tiểu công chúa của Đông Hải Long cung còn chưa trưởng thành, chính là khoảng tuổi tình tình mê mê chớm biết yêu, tò mò trốn vào trong bụi san hô trộm nhìn xem. Một cái nhìn này, không thấy được nhị thái tử phong lưu phóng khoáng ấy, không thấy được Nhị Lang Thần tuần lã phi phạm ấy, mà thấy lại chính là Thiên Quân áo tím tóc bạc, lạnh lùng lại ngạo nghễ kia. Cái nhìn này qua đi, ban đêm ánh sáng minh châu rất nhạt, hay là hương rượu bốn phía cũng có thể say, trên mặt phát sốt, tim đập như trống, mê mê ly ly, trong mộng cũng là một bóng dáng trời sinh quý khí đó.

Nàng nheo mắt nhìn về phía Văn Thư: "Ta cũng biết không thể, nhưng ai bảo khi đó ta nhìn thấy chính là ngài ấy? Chuyện do trời định, thì ta phải làm thế nào đây?"

Văn Thư không lên tiếng, nhớ tới tình cảnh sáng nay.

Sáng nay thay y phục cho Úc Dương Quân. Văn Thư lấy ra bộ áo tím đó thay cho hắn, trên vạt áo thêu tám tầng sóng bạc, tường vân may mắn. Lại đeo túi hương lên cho hắn, trên đai lưng giắt một khối ngọc trơn láng thuần khiết, dây bện màu tím quấn lấy sợi bạc hóa thành hình dáng như rồng chắt chẽ ôm xung quanh ngọc.

Úc Dương Quân không nói lời nào, ánh mắt hung hăng nhìn Văn Thư trong gương.

Văn Thư giả vờ không biết, cúi đầu sửa sang lại cho hắn, ngập trong mắt đều là một màu tím vây trong sương mù. Đường may tinh tế tỉ mỉ ở trước mắt kết thành hoa văn tầng lớp, một đường tiếp một đường, giống như lời tâm tình vô cùng vô tận không thể nào nói ra, chỉ có thể nương theo đường may này để lặng lẽ tỏ bày.

"Thay ra."

Văn Thư ngẩng đầu lên, đối lại với đôi con ngươi mang theo lệ khí kia trong gương.

"Thay ra."

Hắn lại nói, ngữ khí càng trầm, thái độ chán ghét rõ rệt.

Bộ áo tím đó bị nhét xuống tận đáy hòm.

"Ta chỉ muốn nhìn thấy ngài ấy thêm đôi lần nữa là được rồi, thật sự. Thấy ngài ấy thêm đôi lần nữa, ta... cũng liền, cảm thấy mỹ mãn rồi." Liễm Diễm thấp giọng nói.

Hoa rơi ngoài hành lang vẫn rơi như tuyết bay, nữ tử lau khô mắt đứng thẳng người tiến về phía trước. Văn Thư đứng lại chỗ cũ, nhìn nàng càng lúc càng xa, chồn chồn cô liêu.

~*~

(*) Sống sợ chia ly đau khổ, rất nhiều chuyện, muốn nói còn e. Chỉ có nước chảy trước lâu, nghĩ đến ta, cả ngày ngưng mắt.

TU' PHÀM

Công Tử Hoan Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Vị Thủy Thần Quân bất quá chỉ là một vị Hà thần hạ giới, so với Đông Hải Long cung đường đường, quả thật chỉ là một dòng chảy nhỏ giữa đại dương mênh mông, không thể so sánh với nhau. Con gái Long tộc Liễm Diễm công chúa ấy, dung mạo tuyệt đẹp, xuất thân cao quý. Thiếu chủ Vị Thủy phủ kia, nguyên thần là giao, danh thì không nổi, mạo thì không trội, nếu không phải vì hôn sự này, trong Thiên giới e rằng cũng không mấy ai biết đến thiên hạ còn có một nơi thủy vực tên là Vị Thủy, trong phủ có vị thiếu chủ gọi là Dung Hiên. Bất kể nhìn từ góc độ nào, Vị Thủy phủ đều rõ ràng là trèo cao.

"Mệt chết ta rồi." Người trong cuộc lo chuẩn bị hôn sự như lửa cháy ngợp trời, Xích Viêm qua quýt lau mồ hôi trên trán đến phàn nàn với Văn Thư, "Ta đây... Thật là, cưới một nàng dâu còn muốn làm tình hình ầm ĩ đến như vậy."

Kẻ qua loa đại khái như hấn làm sao chịu được nhiều chuyện vặt vãnh lại lắt nhắt đến như vậy. Một xấp thiệp cưới dày hấn nhìn cũng không thèm đã phất tay phát tứ tung ra ngoài, hạ nhân gấp đến độ thiếu chút nữa nhảy dựng lên: "Ai nha nha, hoàng tử của ta ơi, sao ngài lại tổng ra như thế chứ? Nhà người này phái một tiểu tư gửi đi là được rồi, nhưng nhà người này đáng ra ngài phải tự mình đưa đến mà! Hơn nữa nhà người này, không chỉ phải mời người này, mà còn phải mời thêm người kia nữa. Nhà người này, này, tuy có thể là không ai đến, ta cũng phải gửi thiệp mời chứ, không thể thiếu lễ nghi được... Còn nữa, tiệc rượu sao lại có thể sắp như vậy? Người này và người này rượu phẩm đều không tốt, xếp hai người bọn họ vào chung nhóm thì đúng là muốn gặp rắc rối; ai nha, người này với người này

tám trăm năm trước còn có thù, làm sao sắp vào một bàn được? Người này hả? Tiểu tiên vừa mới vào Tiên ban thì làm sao sánh được với chúng tiên mà vào một bàn chứ? Nay không được đâu, nọ cũng không đúng... Đều không đúng đâu..."

Tiệt rượu như thế nào, bố trí ra làm sao, trước khi lên kiệu nên làm gì, khi lên kiệu nên làm gì, hồi môn rồi lại nên làm thế nào... Nghe như lọt trong mây trong sương, còn khiến cho lão Long Vương hít một hơi thật dài: "Con làm sao mà đến bây giờ còn chưa thông đối nhân xử thế?"

Phiền phức đến đau cả đầu(*).

Văn Thư thay chén trà lạnh cho hắn, ngồi ở đối diện hắn cười nhạt: "Sang năm sinh hạ vị tiểu thiếu chủ, người được gọi là cữu cữu rồi. Người xem một tiếng cữu cữu này là gọi uống phí sao?"

"Thiếu chủ còn nhỏ mà! Nha đầu kia có thể ngoan ngoãn lên kiệu thì ta đã cảm tạ trời đất rồi." Xích Viêm sa sầm mặt cảm thán, "Tên Dung Hiên đó rất tốt, nó cũng đã gặp, là một kẻ có thể chịu đựng được tính tình của nó, người nói nó làm sao còn..."

Thoáng chốc đã nhắc tới Úc Dương, sắc mặt Xích Viêm càng trở nên khó coi, trong mắt cũng bốc ra lửa: "Đấy cũng là vì tốt cho nó. Cái tên Úc Dương đó làm sao có được cái vẻ có thể thương người chứ?"

Văn Thư thoải mái nói, thì cái tính hấp tấp hấp tấp này của người cũng không khá hơn là bao. Nụ cười trên mặt thâm sâu hơn chút, nghe hắn kéo đông xé tây thêm một hồi.

Các nhà đối với Vị Thủy phủ có ước có ghen. Công chúa Khúc Thủy phủ kéo y bào cha nàng mà khóc: "Vị Thủy phủ người ta chỉ là một địa phương nhỏ như vậy đã có thể đặt thông gia với Đông Hải Long cung, chúng ta tốt xấu gì cũng to hơn bọn họ, người làm sao lại không thể lộ mặt ra trước Thiên đế nói câu nào? Bằng không, con không chừng đã có thể gả

cho Lan Uyên thái tử rồi!" Một lời này truyền đi, chết cười bao nhiêu kẻ già mồm trên trời dưới đất.

Có người nói: "Thật là may mắn quá đi."

Lại có kẻ bảo: "Nói không rõ khi nào sẽ chia phần đâu."

Người ngoài cuộc ồn ào huyên náo truyền đi đủ loại tin đồn, trái lại không so được thanh nhàn với người trong cuộc.

Đề tài xoay chuyển tới tới lui lui lại quay về, vẫn là kéo tới trên người Liễm Diễm: "Đến lúc đó nếu nó bỏ trốn, thì trò cười này lớn rồi. Nó vừa mất ai không được chứ? Việc hôn nhân đã định từ sớm, nhà chồng cũng đã chờ đến bây giờ... Chỉ còn năm ngày, ta đây... Chậc."

Xích Viêm một tay nhắc chung trà lên uống một hơi, trên mặt nhăn đến có thể ép ra mật vàng: "Văn Thư a, ta xem như thấu suốt rồi. Chuyện này nha, yêu nha, cái gì duyên cái gì không duyên, nói trắng ra chính là giày vò, còn là tự mình giày vò mình... Ừm, không được mó vào."

"Nghịch duyên cũng là duyên." Đường cong bên khóe miệng rộng thêm, Văn Thư cười sự đơn giản của hắn, "Chạm vào rồi sẽ muốn hận vì sao trước kia lại muốn chạm vào."

~*~

Thiên giới ngày ngắn, trăm năm bất quá thoáng qua, hưởng chi năm ngày.

Hôm nay, chính là ngày vui của Đông Hải Long cung.

Thiên Sùng cung đã đưa tới lễ vật, nhìn ý tứ Úc Dương Quân, thì là hắn sẽ không đi.

Ngoài cửa sổ có gió thổi qua, một trận lá kêu "xào xạc", Văn Thư nhìn hẳn dựa trên tháp đọc sách như thường lệ, quyển sách che mắt con người màu tím bạc, mái tóc thật dài dùng mào buộc lên lại rơi xuống thẳng tắp, rũ trên sa y, nổi bật hoa văn hình mây tản ra. Tiếng lá qua đi lại là yên ắng, tiếng nước nhỏ dưới hiên lọt vào tai, "tí tách", tựa như nhỏ xuống lòng Văn Thư.

Sắp đến giờ lành rồi nhỉ? Nói không rõ là vui hay buồn.

"Trà nguội." Úc Dương Quân đột nhiên nói.

Văn Thư cả kinh, vội vàng hồi phục tinh thần nhìn, trên chiếc bàn con trước tháp đặt một chung trà, đưa tay chạm qua, quả nhiên đã sớm mất độ ấm.

"Mất hồn rồi sao?" Con mắt tím bạc từ trong sách nâng lên, trong mâu quang lóe sự không hài lòng.

"..." Văn Thư vừa muốn trả lời, trong mắt chợt lóe, liền nói không nên lời được nữa.

Nói ra với tâm tình như thế nào đây, tựa hồ chờ đợi đã lâu rồi cuộc đã chờ được kết quả trong dự kiến của y, lại giống như đã dùng hết tâm tư để cầu khẩn, nhưng vận rủi vẫn buông xuống như xưa.

Chân trời vút qua một đám mây đỏ, chớp mắt người đã đứng cạnh cửa. Hỉ bào đỏ tươi, tấn hoa đỏ tươi, làn môi đỏ tươi, chỉ có sắc mặt là trắng bệch.

"Công chúa..." Văn Thư cất tiếng gọi nàng.

Liễm Diễm giống như mắt mù tai điếc, chỉ mở to mắt bước từng bước về phía Úc Dương Quân. Đã đánh mất e thẹn ngượng ngùng của bước hoa

lả lướt, bước đi chậm chạp này cùng hi sắc toàn thân mơ hồ để lộ ra vài phần ý vị cổ chấp.

"Ta... Ta vốn là muốn nhìn ngài thật kỹ vài lần là được rồi." Môi đỏ mọng run run, Liễm Diễm sâu thẳm nhìn Úc Dương trước mắt, "Ta không muốn hỏi. Nhưng... chỉ là, ta..."

Rào lữ dựng lên thật cao đã rạn ra vết nứt, tình cảm kiềm nén đã lâu không ngừng xô đẩy muốn vùng vẫy thoát ra từ giữa những khe hở, lòng dạ đều bị ngập đầy. Yêu thương chan chứa đã đến bên môi lại chỉ hóa thành một câu: "Ta không cam tâm."

"Úc Dương, Liễm Diễm chỉ hỏi ngài một câu, trong lòng ngài có từng có Liễm Diễm?" Cho dù chỉ là một chút.

Kẻ trên tháp thần sắc không đổi, con mắt tím bạc thậm chí chỉ nhìn thoáng qua nàng một tia rồi lại vùi vào trong quyển sách.

"Ta... Ta yêu thương ngài a!" Lệ như đê vỡ, Liễm Diễm nhìn hẩn cụp mắt xuống, "Ta thật sự yêu thương ngài..."

Thương đến tự tay may áo sắp đồ cho hẩn, không ngủ không nghỉ nấu một chén canh thang. Nữ tử được chiều chuộng mười ngón không dính nước mùa xuân, hao bao nhiêu khí lực mới thêu thành một chiếc túi hương, lại hao bao nhiêu đêm ngày mới khâu thành một bộ trường bào kia. Nghe hẩn nói bằng lòng đến Đông Hải Long cung, nàng hưng phấn đến mấy đêm không thể an giấc, đứng trước mặt hẩn rồi còn hoài nghi là đang trong mộng. Người ngoài nói nàng thấp hèn không xấu hổ, cha anh chẳng nàng không biết đạo lý, Dung Hiên của Vị Thủy phủ kia nhìn nàng cười đến khổ não. Nàng cũng biết hẩn tốt, trên đời có lẽ thật sự chỉ có hẩn mới có thể chịu đựng được sự tùy hứng cùng càn quấy của nàng. Nhưng nàng thương chính là Úc Dương Quân hẩn a... Trong mắt trong lòng đều là hẩn. Nghĩ có thể nhìn hẩn đôi lần là được rồi, lại muốn có thể nói với hẩn vài câu là tốt

rồi. Còn muốn trong lòng hẳn có nàng hay không? Nàng toàn tâm toàn ý yêu thương hẳn như thế, hẳn dù sao cũng nên cho nàng biết, trong lòng hẳn chung quy có mấy may khắc cái tên của Liễm Diễm nàng rồi chứ? Lòng người bao giờ cũng chứa không đủ, huống chi cam tâm tình nguyện như thế nào cũng sẽ muốn một câu đáp trả, cho dù chỉ là câu xin lỗi. Nhưng thì ra, hẳn ngay cả câu "Chưa hề" cũng không thiết nói cùng nàng.

"Mọi thứ tới lui, trong mắt ngài, đều là trò hề sao?"

"Công chúa..." Văn Thư thấy vẻ mặt nàng thâm trầm, thân người cũng lung lay sắp đổ, muốn tiến lên nâng đỡ.

Nàng lại hất tay đẩy ra, thoát một cái bước dài xông tới, giật lấy sách trong tay Úc Dương Quân, khiến cho hẳn ngược mắt lên đối diện với nàng: "Úc Dương Quân, Liễm Diễm ta trong mắt ngài bất quá chỉ là một trò hề thôi sao?"

Biểu cảm như mặt nạ đeo trên mặt lúc này mới buông lỏng: "Là bốn quân bức cô sao?" Đuôi mày Úc Dương Quân khẽ nhướn, trong con ngươi không có áy náy, chỉ có không kiên nhẫn.

"Ngài..." Liễm Diễm lùi từng bước ra sau, quyển sách siết chặt trong tay suy sụp rơi xuống, dưới mái đầu đầy trang sức vàng ngọc là gương mặt lộ nét tuyệt hận, "Ngài không hề bức ta... Là ta tự mình..."

Dòng lệ chưa khô, khóe miệng như tự giễu nhếch lên: "Là ta đê tiện, là ta... mù quáng."

Lưu luyến si mê trong bao năm khoảnh khắc sụp đổ tan rã, cũng là kẻ từ nhỏ đã tài trí hơn người, tự tôn cao ngạo bị thương một lần cũng đủ để nàng đau đớn khôn nguôi. Đưa tay lau khô lệ trên mặt, nữ tử tuyệt mỹ nhìn thẳng vào đôi mắt tím không chút tình cảm kia, chậm rãi nói ra: "Úc Dương Quân, ta hối hận ta đã yêu ngài."

Thình lình lại cười lạnh: "Trong mắt ngài chỉ có bản thân. Hết thấy kẻ yêu ngài chỉ sợ đều đã hối hận."

Văn Thư nhìn nàng hóa thành một đám mây đỏ nhanh chóng rời đi như khi đến, trong lòng vô cớ thở dài một tiếng, rồi lại sinh ra vài phần ao ước. Khi yêu thương có thể nói ra được, khi không yêu cũng lớn tiếng nói ra, yêu đến đường đường hoàng hoàng, đoạn tuyệt cũng rõ ràng thẳng thắn. Một câu hối hận kia... A...

Quả thật, hối hận rồi, đã sớm hối hận.

"Trà." Úc Dương Quân như trước là một khẩu khí lạnh lùng xa lạ, giống như trong màn kịch vừa rồi hẳn cũng chỉ là khán giả xem không vừa lòng lắm.

Văn Thư vội vàng mang chung trà đi pha cho hẳn một chung mới, hẳn đột nhiên đưa tay nhanh như chớp bắt được cổ tay Văn Thư. Văn Thư cả kinh, muốn lùi về sau, người đã bị hẳn giữ lại, vừa loạng choạng, đã nặng nề ngã quỵ xuống trước tháp, còn chưa kịp kêu đau, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng kia đã đến gần trong gang tấc, con ngươi tím bạc như hút hồn nhìn thẳng đến, không may may cho y cơ hội né tránh.

Úc Dương Quân cúi người xuống, một tay nắm cánh tay Văn Thư, một tay giữ chặt cằm y, chớp mũi đối chớp mũi, hơi thở có thể nghe. Văn Thư chỉ cảm thấy trong mắt đều là màu tím ánh bạc chập chờn.

"Người..." Trong thanh âm của hẳn có thể nghe ra một tia khẩn thiết, nhưng chỉ nói được một chữ đã không còn đoạn sau, chẳng qua cặp mắt kia nhìn đến càng lúc càng chặt, trong màu tím âm u lóe ra ánh bạc u dị, giống như muốn nhìn thấu hồn phách y.

Hai người lặng lẽ giằng co, ngón tay càng nắm càng chặt cùng con người biến động bất ngờ, Văn Thư cũng không biết trong đôi mắt như ẩn

giấu tuyết rơi vụn năm ấy của hãn rốt cuộc có thể nhìn thấy dao động chốn tâm tư y không.

"Chủ từ, trà." Khó khăn dời mắt đi nơi khác, tránh khỏi ánh mắt sít sao của hãn, nhìn thấy chung trà nguội đã lâu trên chiếc bàn con, Văn Thư gắng gượng cất tiếng. Trên cằm và cổ tay đều là một trận đau buốt.

Hãn dường như tỉnh ngộ đột nhiên buông tay.

"Đừng để ta nhìn thấy vẻ mặt như thế nữa." Khi bê chung trà bước ra cửa, hãn lạnh lùng cảnh cáo sau lưng.

Nhịp bước của Văn Thư bị kèm lại, cúi đầu đáp: "Dạ."

~*~

Một ngày nào đó, vị nhị thái tử phong lưu khắp thiên hạ kia phe phẩy quạt vạt tiến vào trò chuyện: "Văn Thư, ta muốn người."

Văn Thư nhìn mặt hãn mà đáp lời: "Ta cũng muốn người."

Hãn đắc ý cười to, quạt cây quạt lóa mắt đó nói đến nước miếng văng tung tóe.

Tâm phào không đầu không cuối, chuyện tạp chẳng đâu vào đâu đều đem ra nói hết. Vị Hồ vương của hạ giới kia thật đúng là lãnh tình, hãn mỗi ngày nhỏ giọng nhỏ giọt xoa dịu y mà cũng không phản ứng, rồi đem rượu Văn Thư tự ủ ra khen một trận, hương vị tốt, khẩu vị ngon, hồi vị cũng tốt...

Văn Thư cười cười nghe hãn nói.

Thái tử tâm tình rất tốt thao thao bất tuyệt, từ Thượng đế nói đến Như Lai, từ Như Lai nói đến Quan Âm... Từ hoa sen trong Dao Trì nói đến trúc mới trong Trúc Lâm, nói xong rồi lại nói đến Long tộc. Hãn dùng cây quạt

che nửa mặt nói đến ý vị thâm sâu: "Cái thứ chúng rờng này, tính khí đúng là vừa ngu vừa kiêu."

Văn Thư nghĩ thoáng qua, nói: "Mệt người nghĩ ra được."

Hắn ngửa đầu lên cười to ha hả.

"Nha đầu đó cuối cùng đã an an phận phận lên kiêu rồi." Xích Viêm nằm bò trên bàn đá trong viện của Văn Thư, mấy ngày liền quay vòng lao lực khiến hắn mệt đứt hơi: "VẬY mà lại chạy tới đây..."

Sắp đến giờ lành mới phát hiện không thấy tân nương, trong Thủy Tinh cung nhất thời loạn cả lên, tiểu tư rùa tinh chùi nước mắt đến bầm báo, lão Long Vương vỗ đùi tức giận đến lắc đầu quày quật. Xích Viêm cũng bất chấp cả sảng đường tân khách đều đang mở to mắt nhìn trò hề, bật người liền đuổi theo. Chưa chạy xa lắm đã thấy Liễu Diễm một thân hồng trang đang vội trở về, khóc hết nước mắt cả trang dung đẹp đẽ, nhưng thần sắc lại là bình tĩnh, không đợi Xích Viêm hỏi nàng đã mở miệng nói: "Ca, ta gả."

Sau khi trở về, nàng tự mình trang điểm, chải đầu, phủ lên khăn hỉ phượng lành ngoan ngoan nhu thuận lên kiêu. Tân lang quan đó cũng là một người sáng dạ, điềm điềm đậm đậm nói với Xích Viêm: "Ta đã chờ nàng rất lâu, từ bây giờ nàng chính là nương tử của ta, ta nhất định đối đãi nàng thật tốt."

Trái lại Xích Viêm bọn họ nhìn mà kinh hãi, sợ nàng chột bất chấp lại diên thêm ra chuyện khác, nàng từng bước một rời đi, bọn họ từng chút một vượt ngục, cho đến khi kiêu hoa kia đã đi xa lắm rồi còn cảm thấy thật là hoảng loạn, bây giờ nghĩ lại vẫn còn sợ.

"Nhân duyên do trời định. Nên có thì có, nếu không, có cướp cũng không cướp được." Văn Thư nhìn bộ dạng hắn nằm bò ra trên bàn đá trừng mắt tặc lưỡi, lại nghĩ tới thần sắc quyết liệt của Liễu Diễm ngày ấy, thấy

thế nào cũng không giống huynh muội, cũng không biết lão Long Vương của Đông Hải Long cung làm sao lại dạy ra được một đôi trai gái như vậy.

Xích Viêm "thiết" một tiếng, chuyển đôi mắt màu đỏ qua trêu chọc Văn Thư: "Thứ chỉ tiểu cô nương nhà nhà phàm gian mới tin, người cũng tin?"

Văn Thư không tranh cãi với hắn, hỏi ngược lại hắn: "Người không tin?"

"Tin cái đó để làm gì? Ta cũng không phải nha đầu điên Liễm Diễm đó." Xích Viêm nhếch môi, hơi có chút ý vị khinh thường. Giây lát, đứng thẳng dậy, lấy ra một đoạn tơ hồng từ trong ngực, là loại màu đỏ của hỉ phục mặc trên người tân nương tử khi thành thân ở phàm gian, một đoạn không dài không ngắn, hai đầu đều buộc vào một ngón út, chính giữa còn có thể thừa ra một đoạn ngắn.

"Đây là..." Văn Thư nghi hoặc nhìn về phía hắn.

"Ngày Liễm Diễm xuất giá, hai hài tử bên cạnh Nguyệt Lão đó cho." Xích Viêm nói, chán nản cầm tơ hồng quấn quấn trên ngón tay, "Hai tiểu quý này, nói cái gì là dây nhân duyên, buộc lên tay ai thì thành đôi với người đó. Rõ là, dáng vẻ mới như chỉ tám tuổi, toàn bộ Thiên giới đều biết bọn chúng thích đùa người gạt người. Nếu đây là thật, trên mười ngón tay của Hằng Nga chẳng phải đã buộc đầy? Ở phàm gian, dây như thế này dùng một đồng tiền ít nhất cũng có thể cắt được mấy trượng."

Khoác lại vẻ nghiêm trang dặn dò Văn Thư: "Hai tiểu quý đó miệng lưỡi không thật, tóm được ai thì lừa người đó. Lão tử vừa sơ ý... Chuyện này chúng ta đừng nhắc đến. Ai, Nguyệt Lão cũng đã đến Thiên Sùng cung rồi nhỉ? Người có gặp chưa? Chính là hai đứa trẻ nhỏ..."

"Hai đứa trẻ rất lanh lợi." Văn Thư tiếp lời hắn.

"Người gặp rồi?"

"Ừ." Văn Thư cười gật đầu.

Xích Viêm giống như xả giận xong rồi, lại nằm úp sấp trở xuống bàn đá: "Ta còn tưởng đây là chuyện nóng sốt mà."

Văn Thư cười nói: "Chuyện toàn bộ Thiên giới đều biết, sao ta lại không biết?"

Nháy nháy mắt, Văn Thư tinh nghịch hỏi thăm: "Ta trái lại tò mò, bọn chúng làm thế nào khiến cho hoàng tử Xích Viêm vừa sợ ý liền... Hử?"

Xích Viêm rụt đầu, trên mặt lại ngoài ý muốn nổi lên vài vệt đỏ, cụp mắt xuống thấp giọng lầm bầm: "Thì, chính là... Không nói không nói! Lão tử chỉ là không để ý, nha đầu Liễm Diễm kia bỏ trốn, lão tử khi nào còn có bản lĩnh đối phó hai đứa nó?"

Sao đó liền ngậm miệng chết sống không chịu nói.

Văn Thư hiếm khi thấy được Xích Viêm không sợ trời không sợ đất cũng có khi quẫn bách, cười dài đùa hăn vài câu, thấy hăn đùn đẩy tránh né trăm chiều, quả thật không muốn nhắc tới, bèn không trêu hăn nữa. Cúi đầu thấy được tơ hồng bị hăn bỏ trên bàn, vốn là sợi mảnh bình thường, mới rồi bị Xích Viêm quẩn tới quẩn lui, đã vo cuộn lại, sợi dây bị cọ sát vào nhau cũng xước, quẩn queo nằm trên mặt bàn đá lạnh lẽo, trong hỉ sắc đỏ tươi thấm ra vài phần thâm thắm.

"Này, đường tình người trắc trở, hoặc là người ngu ngốc khổ yêu hăn lang tâm như sắt, hoặc là hăn khốn khổ vướng mắc người nhưng lòng có điều e, cho nên tìm tìm kiếm kiếm, kiếm kiếm tìm tìm, kết quả, cái gọi là tình ái bất quá trắng hoa trong kính nước, đưa tay có thể chạm rồi lại mong muốn mà không thành. Thật là đáng thương, thật đáng thương..."

Sớm đã không nhớ rõ là năm nào, Nguyệt Lão đến Thiên Sùng cung thăm viếng, Úc Dương Quân mời lão uống trà trong điện, hai tiểu đồng lão đưa đến lôi kéo nhóm nữ nô ở ngoài điện tán gẫu. Hai đứa trẻ nhỏ khá giống nhau, chỉ khoảng đứa bé sáu tuổi ở nhân gian, mặc một thân hồng y tươi tắn, mái tóc đen nhánh búi thành hai búi, lại dùng dây đỏ đồng dạng điểm xuyên lên, tôn lên sắc đỏ bừng trên gương mặt như hai năm tuyết rất là khiến người yêu thích.

Hai tiểu đồng nhìn tuy nhỏ, lời nói ra lại là có ý có tứ, vừa mở miệng đã: "Ta tới giúp người độ nhân duyên. Đường tình người trắc trở..." Nói một hồi thao thao bất tuyệt, lúc thì là có duyên không phận, lúc lại là có phận không duyên, còn nói trời đã định thì không thể sửa, nói đến chỗ thăm còn gật gù đắc ý than hai câu "Thật đáng thương, thật đáng thương."

Nói không ngừng đến miệng phun hoa sen, cả nhóm nữ nô đều bị bọn chúng lừa đến sững sờ sững sốt, đứa bé mới cười vẻ gian trá, cẩn thận từng chút móc ra đoạn tơ hồng, giòn tiếng nói: "Cũng không phải không cách nào giải. Các tỷ tỷ đều là mỹ nhân khó gặp, tiểu tiên tuyệt đối không đang tâm để các tỷ tỷ chịu khổ. Đây là dây nhân duyên đại tiên dùng để nắm nhân duyên, kẻ có tình buộc lên ngón tay, nhất định có thể thành gia quyến. Tiểu tiên vất vả lắm mới có được..."

Nói còn chưa hết đã bị cả nhóm nữ nô cướp đi, hai tiểu tử đó che miệng trốn dưới cột hành lang cười trộm.

Văn Thư đứng một bên, ban đầu bất quá chỉ là muốn nhìn một trận náo nhiệt, nhưng không ngờ hai tiểu tử đó vừa đưa mắt đã nhìn trúng y. Một trái một phải vây quanh, đứng trước người y giữa cái khuôn mặt nhỏ đến kiêu hãnh không ai bì nổi: "Trong lòng người đã có người yêu."

Dứt lời, còn tự hào cười "Hắc hắc", đứa kia nói tiếp: "Đáng tiếc hẳn không thích người."

Văn Thư chưa đáp, hai tiểu tử lại đồng thời ngược đầu lên, trên mặt một vẻ bi ai: "Thật đáng thương, thật đáng thương." Giống như ném tận khổ sở tương tự chính là bọn chúng.

"Đừng hoảng, đừng hoảng, tiểu tiên là ai? Chuyện như vậy sao lại có thể tránh được mắt tiểu tiên?"

"Chính là, cái bộ dáng này của người, chúng ta không cần nhìn cũng biết."

"Nhìn nhiều hơn, cũng không muốn nhìn."

"Ai... không muốn nhìn cũng phải nhìn a..."

"Thật đáng thương, thật đáng thương..."

Hai tiểu quỷ một tung một hứng, Văn Thư chưa nói lời nào, bọn chúng đã nhét tờ hồng vào trong tay Văn Thư:

"Cầm đi. Thừa dịp hăn không chú ý, thắt lên ngón út hăn, lại thắt lên của người."

"Đảm bảo hăn sẽ yêu mến người."

Văn Thư mở tay khước từ, bọn chúng đẩy tay y, miệng lưỡi lắt léo: "Cầm đi, thứ tốt nha."

"Có thể làm cho hăn cũng yêu mến người đấy."

"Người nghĩ đi, hăn cũng yêu mến người, đối xử tốt với người, chốn chốn đều nhớ người."

"Trong mắt trừ người ra không còn ai khác..."

Lời còn chưa dứt đã thấy Nguyệt Lão đang bước ra từ trong điện, hai đứa tiểu đồng vội vàng nhét tờ hồng vào trong tay Văn Thư, bỏ rơi y chạy qua nghênh đón.

Văn Thư nhìn tờ hồng trong tay dở cười dở khóc, Thiên giới này ai chẳng biết hai đứa trẻ nhà Nguyệt Lão thích dùng tờ hồng gạt người, nhưng luôn luôn có kẻ cuối cùng vẫn nhận lấy, phí công khiến cho hai đứa nhỏ cười ngất trong bóng tối. Không ngờ rằng lúc này cư nhiên lại đổ đến trên đầu y.

Năm ngón nắm lại, bàn tay nhẹ như không có gì, rồi lại phảng phất nặng nghìn cân.

"Trong lòng người đã có người yêu, đáng tiếc hử không thích người."

Run sợ đến giống như đứng dưới giá lạnh ngàn năm.

Cho dù có run nữa, sau đó chẳng phải là... Nhớ tới thì ngay cả bản thân cũng cảm thấy nực cười.

"Này, Văn Thư..." Xích Viêm đột nhiên ghé vào tai y hô to một tiếng, Văn Thư bị hấn rống đến lỗ tai kêu "Ong ong", tâm tư lại bị kéo về.

Xích Viêm đúng là cá tính cầu thả, quần thì lập tức dứt khoát không nghĩ thêm nữa. Lại nhớ tới có chuyện khác muốn nói với Văn Thư, ngẩng đầu đã thấy y ngồi ở đằng kia ngần ra không nói một lời: "Nghĩ gì thế? Gọi người mấy tiếng cũng không đáp lại."

"A... A... Không có, không có..." Văn Thư hồi lỗi cười với hấn.

"Nhìn ta này, chỉ nói chuyện tào lao." Xích Viêm dậm dậm vào thái dương mình, vụt tắt nụ cười nghiêm mặt nói Văn Thư, "Ta nói, theo ta về Đông Hải Long cung đi. Lão đầu tử cứ nói ta lỗ mãng, làm việc không suy nghĩ, đắc tội người ta cũng không biết. Ta nghĩ a, có người ở bên cạnh nhắc

tới nhắc lui, có lẽ có thể tốt hơn, có một số việc người cũng có thể ngăn ta..."

"Hơn nữa, Thiên Sùng cung này cũng không có gì hay, dù sao Úc Dương hẳn cũng nhìn người như kẻ nô tài. Nếu người thấy Long cung thiếu cái gì, ta không nói hai lời sẽ giúp người làm. Ta cũng sắp xếp hết cả, sau khi người tới Long cung rồi, chỉ đi theo ta, người cũng là chủ tử, bên dưới nếu có làm sai cái gì, người cứ việc dạy là được. Nếu ai dám lăm miệng, lão tử một cước đạp chết hẳn."

Văn Thư hé miệng muốn nói, đã bị hẳn hất tay chặn lại, Xích Viêm nói tiếp: "Chuyện này ta đã sớm nói với người mấy trăm năm rồi, người nói đã định cái gì với Lão Thiên Quân... Người gốc a, nhà bọn họ chẳng phải cứu người một mạng sao? Đáng giá bán toàn bộ bản thân mình sao? Để hôm nào ta đẩy Úc Dương xuống biển, rồi vớt hẳn lên, ta thật xem hẳn có theo ta về Long cung bóp vai đấm chân cho lão tử không đây. Vậy đi, ta bất chấp hẳn muốn hay không, ta đổi với hẳn, người theo ta về Long cung, ta lại cho một tên tới chỗ này, vậy rốt cuộc được rồi chứ?"

"Được rồi được rồi, mấy chuyện này không để người bận tâm, ta tự an bài là được. Ta chỉ hỏi người một câu, người có bằng lòng theo ta đến Long cung không?"

Xích Viêm vỗ bàn, tròng lớn một đôi mắt lóe xích quang nhìn Văn Thư, rất có tư thế Văn Thư không gạt đầu hẳn sẽ thề không bỏ qua.

Văn Thư nhìn vòng vàng bên tai trái hẳn đang đưa vì động tác vừa rồi, quay đầu sang bên, một tường tử đằng xanh tươi um tùm, mùa đã qua, trong màu lục dày phiếm ra hiu quạnh khi đã rơi mất mấy phần phần hoa.

"Được."

Lúc này lại là Xích Viêm ngậy ngấn cả người, mắt vẫn là tình hình tròng lớn lồi ra, miệng há một nửa lại không phát ra nổi một chút âm thanh.

"Người..." Hồi lâu, Xích Viêm mới tìm được thanh âm về, "Người... bằng lòng?"

"Ừ."

"Vậy, vậy... Lúc trước, sao người... Chuyện này chúng ta nói sau đi." Xích Viêm đột nhiên quay người, hô lớn ra ngoài cửa: "Này, người nghe thấy không? Y bằng lòng đi theo ta. Người còn không mau thả người? Ha ha ha ha ha..."

Tiếng cười đắc ý liêu lĩnh vọng ra từ trong cái sân nho nhỏ của Văn Thư, Văn Thư xoay đầu lại nhìn theo hẳn, nụ cười đông cứng, chẳng qua biến đổi trong giây lát, chớp mắt lại là thản nhiên cười lên: "Chủ tử."

Cửa sân chẳng biết đã mở rộng khi nào, cạnh cửa đứng một người, tóc bạc áo tím, trên trán nổi rõ một vết Long ấn.

~*~

(*) Nguyên văn: nhất cá đầu lưỡng cá đại

TU' PHÀM

Công Tử Hoan Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 5

"Úc Dương Quân, người có nghe chưa? Văn Thư y bằng lòng theo ta rồi." Xích Viêm an tọa cạnh bàn, cất cao giọng nói với Úc Dương, "Người nói là chỉ cần y gặt đầu, người liền tuyệt đối không ngăn trở."

Mái tóc dài đỏ thẫm bị tùy tiện buộc lên chói mắt như ngọn lửa, Xích Viêm cười đến khinh thị: "Đường đường là Thiên Quân lẽ nào lại muốn nuốt lời sao?"

Úc Dương dường như mất điếc tai ngơ với khiêu khích của hắn, gương mặt đông cứng, chầm chậm từ bên cửa sổ bước tiến vào. Đi lướt qua, sa y không gió tự động, tay áo nhẹ nhàng phiêu bồng tựa mây cuộn sương che.

Văn Thư chỉ cảm thấy đôi con ngươi màu tím bạc lóe ra u quang đỏ của hắn gần như đâm ra trên người mình hai lỗ thủng đâm đũa máu đỏ. Mỗi lần hắn lại gần một bước, tâm liền nặng thêm một phần. Xiềng xích vô hình từ sớm đã chặt chẽ khóa cứng tứ chi, không thể cử động mảy may. Trơ mắt nhìn hắn từng bước một tiến đến trước người mình, ánh mắt như đao bắn lên mặt, thì khóe môi cứng ngắt duy trì hình dáng nhếch lên, tự đáy lòng cuộn dâng cảm giác nguội lạnh đóng băng đến ngay cả run rẩy cũng không thể.

"Không đâu." Úc Dương Quân ngồi xuống vị trí của Văn Thư vừa rồi, ngang giọng nói với Xích Viêm, tầm mắt lại vẫn gắt gao chăm chú vào Văn Thư đã lùi ra một bên.

"Tốt nhất là vậy." Xích Viêm ngạo mạn ngẩng đầu, tay giống như vô tình vỗ về chơi đùa trên tua kiếm của trường kiếm đeo dưới eo, "Bây giờ ta đây liền dẫn y đi."

Lại nghiêng đầu nói với Văn Thư: "Văn Thư, chúng ta đi. Đồ đạc cũng đừng mang theo, trong Long cung đều có cả. Ta đã sớm bảo bọn chúng chuẩn bị rồi, lúc này trở về thật có thể còn kịp ăn cơm."

Văn Thư bị Úc Dương nhìn chòng chọc đến tay chân lạnh ngắt, trên mặt mặc dù cố gắng giấu diếm biểu lộ, nhưng trong lòng lại không ngừng trào lên từng trận lo âu.

Thuở đầu không biết nhìn sắc mặt hẩn, không biết không sợ nghênh đón hỏi một câu: "Chủ tử tức giận?" Đồ chặn giấy đá trắng trên án sượt qua thái dương gần chân tóc, trong đầu đốn nóng rát và đỏ tươi sền sệt mới hiểu được, chủ tử quả thật tức giận, khó trách tất cả mọi người đều lẫn mất thật xa, đáng kiếp bản thân y một chút lạnh lợi cũng không có đựng đến. Dần dần học được làm sao lạnh lợi hơn, làm sao nhìn sắc mặt hẩn, lại làm sao dưới hi vọng vô thường của hẩn mặc dù không thể toàn thân trở ra cũng có thể bảo trụ được một ít chu toàn.

Bám gót hẩn nhiều năm, từ ẩn ẩn để lộ tức giận trong mắt hẩn và trên sắc mặt tối tăm của hẩn, cũng không khó để phác giác ra thịnh nộ lúc này của hẩn. Thấy Xích Viêm phất tay ra hiệu y phải đi, Văn Thư không kiềm nổi đi về phía Xích Viêm, chỉ sợ chậm một bước lại sinh ra thêm rắc rối gì.

"Chậm đã." Bàn chân Văn Thư còn chưa bước ra, đã chợt nghe Úc Dương Quân khẽ quát.

Trong lòng Văn Thư giật nảy, quay đầu nhìn về phía hẩn. Úc Dương Quân cũng không nhanh không chậm, thu hồi tầm mắt từ trên người Văn Thư, thong thả ung dung nhắc chung trà trên bàn đá vừa nảy Văn Thư đã

dùng qua, rũ mắt xuống nhìn phiến lá xanh non không ngừng xòe mở trong nước.

"Sao nào? Người muốn thất hứa?" Xích Viêm nghe vậy, thành linh bật dậy, một tay đề lên chuôi kiếm bên hông, nói, "Úc Dương Quân, chúng ta đã nói xong hết rồi. Lão tử hận nhất là tiểu nhân lật lọng. Kẻ khác thấy Thiên Sùng Cung của người còn lớn hơn trời, lão tử cũng không để vào trong mắt. Lão tử mua thể diện của Thiên đế mới nói cho người một tiếng, người bớt đắc ý chút đi. Nếu Văn Thư cũng đã gật đầu, vậy hôm nay lão tử không thể không mang được y đi! Bằng không... Hừ! Ta cũng không tin Thiên Sùng Cung này của người còn có thể ngăn được ta!"

"Thật không?" Úc Dương Quân chậm rãi nâng mắt lên, bên môi mang theo một tia cười nhạt.

"Người không tin?"

"..." Ý cười càng sâu, con mắt u hàn quét đến trên người Văn Thư, Văn Thư tức khắc rung mình, khoanh tay nói:

"Thỉnh chủ tử nương tay."

"A... Ta còn là chủ tử người sao?" Úc Dương Quân đột nhiên đứng lên ghé sát Văn Thư, âm điệu trầm thấp giống như muốn hung hăng cắn ai đó, "Người muốn đi?"

Thân người bị buộc phải ngửa ra sau, dùng hết khí lực mới khắc chế được suy nghĩ muốn lùi về, Văn Thư nhìn thẳng vào mắt hắc: "Phải."

Âm thanh vừa dứt, đã thấy giận dữ chợt hiện trong mắt hắc, quang mang tàn độc hiện lên giữa con người, lại thoáng qua bị ngân quang như tuyết rơi che đậy chặt chẽ.

Úc Dương Quân lùi một bước, trên mặt lại là một bộ vô tình vô dục, mắt nhìn chăm chăm Văn Thư, miệng lại nói với Xích Viêm: "Trong cung còn có việc phải do chính y giải quyết, sau khi xong việc bốn quân nhất định tự mình đưa y đến Đông Hải Long cung. Chẳng biết hoàng tử Xích Viêm có bỏ qua được hay không?"

"Người giở trò gì đây?" Xích Viêm không dám cả tin, muốn tiến tới gần kéo Văn Thư, lại bị hấn vượt một bước chặn trước người.

Úc Dương Quân nói: "Thế nào? Hoàng tử không tin được ta? Hay là không dám? Bốn quân nói là làm, chỉ cần y làm xong việc, sau này y liền không còn bất cứ quan hệ gì với Thiên Sùng Cung ta nữa. Có cần bốn quân mời Thiên đế đến làm chứng?"

Vẻ mặt Xích Viêm do dự, cách qua hấn nhìn về phía Văn Thư, thấy Văn Thư cũng là thần sắc chần chừ, liền hỏi: "Người muốn y làm gì?"

"Sách vở trong thư phòng lộn xộn, bốn quân muốn sai y sắp xếp."

"Hừ! Thiên Sùng Cung người không có ai sao? Loại chuyện này cũng phải dựa vào y?" Xích Viêm chế nhạo nói.

"Người không dám?" Úc Dương Quân nhướn mi, cảm hơi ngẩng, khiêu khích nhìn về phía Xích Viêm.

Xích Viêm không đáp trả, thầm nghĩ trong chuyện sắp xếp sách vở này dù sao cũng không giở ra được trò bịp gì, đến lúc đó chỉ cần Văn Thư sắp xong, tin rằng Úc Dương Quân hấn cũng không nói ra được lời nào khác nữa, lúc này nếu khăng khăng không chịu đáp ứng, trái lại ra vẻ mình nhất gan, trong lòng không khỏi chần chừ. Đang lúc không tìm được lí do thoái thác, lại nghe Văn Thư nói:

"Sắp xếp sách vở bất quá khoảng dăm ba ngày, hoàng tử có thể yên tâm."

Ánh mắt Úc Dương Quân đảo qua, Văn Thư liếc mắt đi không nhìn tới vẻ mặt hắn, trong lòng hiểu rõ, chỉ sợ sẽ không đơn giản như vậy. Nhưng sau khi xong việc thì là bụi về bụi, đất về đất, từ đó không còn lại nữa, một tia hy vọng cuối cùng.

Hy vọng thật sự chỉ có một tia.

~*~

Dưới gối phát đau, tay cũng cứng ngắc đến như có gánh nặng ngàn cân, chỉ mỗi động tác đưa tay lau mồ hôi, đã làm cho thân thể muốn đứng lên cũng phải mệt mỏi trải qua một trận đau nhức. Từ từ dựng thẳng người dậy, ngút tầm mắt là màu trắng ùn ùn kéo đến, trong cung điện to như thế giống như chỉ dùng tầng tầng giấy trắng thật dày trải ra, đầu gối quỳ lên tựa hồ còn muốn trũng xuống vài phần. Cầm lấy một tờ rơi xuống trước mặt xem, trên tờ giấy trắng tràn ngập chữ viết chi chít: "Vô danh thiên địa chi thủy; hữu danh vạn vật chi mẫu. Cổ thường vô, dục dĩ quan kì diệu...", "Phàm sở hữu tương, giai thị hư vọng. Nhược kiến chư tương phi tương, tắc kiến Như Lai..."(*)

Ánh mặt trời ấm áp giữa trưa xuyên qua bóng cây trùng điệp rọi vào nghiêng nghiêng, rọi đến trên giấy thành đốm đốm hoàng kim, chữ viết trong ánh sáng mờ đi, chữ viết ngoài ánh sáng còn lẫn vào tăm tối, khí lạnh nhẹ từ bốn phương tám hướng cuốn đến, ngay cả nét mực khô trên giấy cũng ẩm ướt, tựa như muốn cố gắng níu kéo ngón tay vội vã phất qua rồi lại vô lực giữ lấy, chỉ có không cam tâm để cho nó mang đi chút vết tích của mình.

Ngày ấy Xích Viêm đi rồi, Úc Dương Quân bèn đưa Văn Thư đến tâm điện của hắn, Văn Thư đang nghi hoặc, tay áo tím của hắn khẽ tung, trong điện như đổ tuyết ào ào rơi xuống vô số trang sách tán loạn, chất chồng trên đất, cuối cùng phủ quá bàn chân.

"Chẳng phải muốn đi sao? Vậy sắp xếp mau lên một chút đi." Hấn tựa vào khung cửa chầm biếm nhìn Văn Thư, "Đừng làm cho tân chủ tử của người sốt ruột."

Văn Thư thấy lạnh lùng trong mắt hấn bị oán độc từng chút một thay thế, lẳng lẳng hỏi hấn: "Thiên Quân quả thật sẽ giữ lời sao?"

Sắc mặt hấn trầm xuống, vung tay bỏ đến.

Khóe miệng đau đớn, Văn Thư dõi theo con mắt ngùn ngụt lửa giận của hấn, chậm rãi nói: "Thiên Quân chớ nên nói không giữ lời."

"Coi chừng tân chủ tử của người chờ lâu lại quên mất người." Úc Dương Quân tránh đi ánh mắt Văn Thư, lạnh giọng nói. Không cất một lời tựa ở cạnh cửa nhìn Văn Thư chầm chầm quỳ gối, xem qua giấy rải trên mặt đất, lại so sánh, tìm kiếm từng trang từng trang.

Giấy trắng vô số, mênh mông, quyển sách đóng bộ thành tập bị tháo tung thành từng tờ chờ y nhất nhất tìm ra bọn nó, phân loại, sắp xếp. Đã không biết là ngày thứ mấy, vùi đầu ở chỗ này níu chặt một tia hy vọng, quên ăn quên ngủ, mấy ngày mấy đêm cũng sắp phân không rõ, bề dày thảm giấy dưới đầu gối không giảm đi một mảy may, từng bước từng bước dịch chuyển, đầu gối trũng xuống giữa trang giấy. Thịnh thoảng rướn thẳng lưng thở một hơi, bốn phía vẫn là biển giấy mờ mịt, mà y tựa như kẻ gặp nạn bị vây khốn ngay giữa biển, ngỡ ngàng ở trong biển nhìn quanh, rốt cuộc bị đại dương nuốt chửng.

Úc Dương Quân lúc nào cũng tựa cạnh cửa thờ ơ nhìn: "Còn muốn đi?"

Văn Thư nói: "Phải."

Ổng tay áo hấn vung lên, sách vở thu xếp lại thành tập như bướm trắng tung bay trong tầm điện.

Một ngày lại một ngày, toàn bộ hoạt động đều gần như máy móc, mệt mỏi đến ngay cả một câu "Phải" cũng không buồn trả lời hẳn. Mà hẳn vẫn hỏi từng ngày từng ngày, về mặt ngày qua ngày còn khó coi hơn.

Từ nhỏ đã không có kẻ dám làm trái lời hẳn, Lão Thiên Quân là một người dễ dãi đến không bận tâm ai, cho dù là ruột thịt của mình cũng là khi cao hứng mới gọi hẳn đến nhìn một cái. Hẳn lớn lên trong khúm núm vâng dạ của mọi người, ngay cả Thiên đế cũng không làm khó dễ gì hẳn, thì trong trời đất sao lại có thứ hẳn không thể nắm trong tay?

Ngày ấy Xích Viêm cấu thả tùy tiện xông vào trong điện hẳn mở miệng đòi người, luôn mồm "Văn Thư bằng lòng đi theo ta", cả đám người Bá Ngu tò mò chuyển tầm mắt tới trên mặt hẳn, hẳn giống như bị quăng cho một cái tát ngay trước công chúng, giận từ trong tim. Một Thiên nô phàm nhân nho nhỏ, lấy cái gì đến chống đối hẳn đường đường là Thiên Quân? Càng không nói đến lời hứa trước kia y đã tự mình ưng thuận phải ở lại Thiên Sùng Cung cho đến khi khói tàn tro bay.

Xưa nay chỉ có Úc Dương Quân hẳn nói không cần, ai dám nói không cần hẳn? Huống chi là phàm nhân luôn quá mức thuận theo này, vậy mà lại có lá gan dám làm trái chủ tử hẳn đây.

Đối diện với giấy trắng giống nhau từng trang từng trang, khi mệt mỏi đến tận cùng thì ngay cả suy nghĩ cũng không thể, Văn Thư chỉ cảm thấy trước mắt thành linh hạ xuống một vệt bóng đen, từ từ ngẩng đầu nhìn, cảm đã bị giữ, cảm nhận được kích thích từ đau đớn, thần trí thanh tỉnh một chút, vì thế khóe miệng lại theo thói quen muốn nhướn lên thành độ cong ấy: "Thiên Quân."

"Tân chủ tử của người thật đúng là để tâm người, hàng ngày đến đòi người." Khẩu khí của hẳn lúc nào cũng lạnh lùng, mang theo chút tình tự không biết tên, tựa như nôn nóng, lại tựa không kiên nhẫn.

"..." Văn Thư không đáp, nhìn đôi mắt xinh đẹp màu tím bạc đỏ của hắn chậm rãi chuyển thành u ám, lại chậm rãi trầm xuống, nổi lên một loại ám trầm đến giống như màu sắc của đêm không trăng.

"Người còn muốn đi sao?" Cầm bị hắn giữ lại, Úc Dương Quân dõi theo đôi con mắt đen láy đỏ của y, vẫn là nhạt như vậy, ánh mắt, nụ cười, lúc nào cũng là thần sắc thản nhiên phảng phất như lơ đãng thế kia, có vẻ nháy mắt sẽ tiêu tan. Ánh mắt chuyển xuống, nhìn thấy làn môi thiếu huyết sắc của y, hơi hơi hé ra, ánh mắt liền ngưng trệ, không kiềm được muốn... muốn...

"Phải" lại chính là từ làn môi hé mở đó, phun ra những chữ kích thích cơn giận của hắn.

"Làm càn!"

Dường như có cuồng phong quét qua, giấy trắng bốn phía cùng nhau đột ngột cuốn tung lên theo sợi tóc màu bạc, lại gần thêm một bước, thân người phủ lên, tầm mắt dời khỏi môi y, Úc Dương thỏa mãn chứng kiến trong mắt y lộ ra thần sắc sợ hãi: "Có dũng khí dám ngỗ nghịch chủ tử rồi?"

Dưới tay hắn là cái cổ trắng mảnh, nước da trắng muốt dính sát vào lòng bàn tay, khe kẽ rung động xuyên thấu qua bàn tay truyền đến, dưới cơn thịnh nộ, dục vọng khó hiểu dâng lên không kiềm chế được nữa, Úc Dương Quân há miệng liền cắn xuống, răng nanh cắm ngập vào thật sâu, tựa như muốn cắn chảy máu. Cơ thể dưới thân cứng đờ, một lát sau mới bắt đầu ra sức giãy giụa.

Phát hiện kháng cự của y, không khỏi càng tăng lửa giận, vậy mà, vậy mà lại biết cách cự tuyệt. Kẻ thuận theo cũng không dám ngỗ nghịch của hắn vậy mà lại biết cách cự tuyệt, nói không rõ là tâm tình thế nào, Úc Dương Quân kiềm giữ đôi tay vùng vẫy của y, dưới răng ra sức, trầm giọng nói: "Lại cho người nhìn rõ ràng xem, ai là chủ tử của người."

"Thiên Quân!" Có thứ ướt và mềm chuyển động ở bên gáy, Văn Thư không nén nổi hoang mang.

"Nói với chủ tử như vậy sao?"

Tức giận và căm hận theo răng nhọn cùng đôi tay lướt đi trút hết ra, vạt áo bị xé mở, ra sức giãy giụa chẳng qua chỉ càng khiến quần áo bị cọ xát tuột đi. Cái lưỡi mềm mại từ giữa cổ trượt xuống một đường, lưu lại trên lồng ngực từng đường từng đường vết nước nhiễm dâm quang. Thân thể bên dưới không kháng cự nữa, chỉ có thể không ngừng run rẩy, Úc Dương Quân dường như đã kiềm giữ cả người mềm nhũn của y, động tác không khỏi càng lúc càng lớn mật, muống từ trên vẻ mặt quật cường của y nhìn thấy vết tích tan vỡ.

"Người nói Thiên Sùng Cung ta đây thế nào?" Mà cho phép người đi đến tự nhiên như vậy?

Thanh âm trộn lẫn oán hận như quý mị vang lên bên tai, không giãy giụa được nữa, Văn Thư lắc đầu nói: "Chủ tử, thả ta đi." Thân nhiên trên mặt đã đổ vỡ thành một phiến thần sắc tàn tro.

"Người dựa vào cái gì?" Hấn ngẩng đầu, trong mắt vẫn là một mảng tím lạnh như băng.

Rồi lại cúi đầu, hung hăng cắn lên thứ nhô tra trước ngực y, đưa tay kéo tuột quần áo y.

"Thứ của bốn quân, chỉ có bốn quân nói không cần." Động tác ác ý lại theo xâm nhập vỡ về chơi đùa dần dần trở nên có chút khác biệt, ngón tay dán lên da thịt lướt đi, dục vọng dâng lên đã chiếm được thỏa mãn, lại từ từ sinh ra khao khát lớn hơn nữa. Rất muốn, rất muốn... thân thể dưới thân này luôn luôn là của hấn, luôn luôn thuộc về Úc Dương Quân hấn.

Tóc bạc thật dài rũ xuống, dưới sợi tóc ngổn ngang, trên gương mặt vốn tuấn lãng xuất trần là tức giận, thù hận, thô bạo và cấp bách hỗn loạn đan xen vào nhau, hình thành một loại méo mó đáng sợ.

Khoảnh khắc bị thô lỗ tiến vào đó, Văn Thư chỉ cảm thấy cơ thể giống như bị xé rách thành hai nửa, đau đớn nóng bỏng cùng sắc nhọn xuyên qua toàn bộ thân người, mày nhăn đến không thể nhăn thêm được nữa, hàm răng nghiến chặt cắn vào môi. Trang giấy bạc phơ lượn lơ trước mắt, nhớ tới khi lần đầu tiên quỳ gối trên đá bạch ngọc của Thiên Sùng Cung, cũng là như vậy, khắp người một phiến u lạnh, miên man đến toàn bộ cảm xúc đều chôn vùi vào trong băng giá.

"Người trốn không thoát đâu..." Bên tai vang lên thanh âm khàn khàn của hắc, khẳng định mà cuồng vọng. Đôi tay Úc Dương Quân gắt gao siết chặt thắt lưng y, đỡ lấy chuyển động cuồng loạn không ngừng khẳng định độc chiếm của hắc đối với y.

Văn Thư chậm rãi quay đầu, đối lại với con người hắc, tuyết rơi trong con mắt tím bạc đều đã hóa thành đục hỏa nặng nề. Lại chậm rãi dời mắt đi, dưới thân là huyền ngữ Đạo gia, thất tự chân ngôn Phật Tổ, trên pháp lý thiêng liêng mà lại làm chuyện như vậy, nếu Phật Tổ biết được, chẳng rõ sẽ có cảm tưởng thế nào.

"Úc Dương Quân, mọi chuyện luôn là vạn nhất."

Một khắc sau, hết thảy giác quan đều chìm vào trong đau đớn...

~*~

Cách ngày hắc lại đến, Văn Thư vẫn như trước chìm trong biển giấy như đại dương mênh mông khổ sở kiếm tìm. Úc Dương Quân tựa cạnh cửa nhìn. Khi mất kiên nhẫn, ống tay áo khê phất liền lại có vô số trang giấy từ trời rơi xuống, nhưng Văn Thư vẫn miệt mài sắp xếp, bóng dáng màu xanh sắp bao phủ trong giấy trắng rơi lả tả.

Lửa giận trong mắt Úc Dương Quân rực cháy, khoe môi lại quý dị nhếch lên.

Trang giấy trên mặt đất như vòng xoáy rất nhanh bắt đầu cuộn lên, xoay tròn càng nhanh, hoa giấy bay đầy trời, trong lúc nhảy múa, trên mặt đất không ngờ lại là một cảnh tượng khác.

Văn Thư kinh ngạc nhìn gạch ngọc ban đầu khi trang giấy bay lên lộ ra, trên gạch ngọc bằng phẳng chớp lóe sáng, giống như trên mặt hồ tĩnh mịch bất thành linh nổi lên một trận gió lốc, giữa sóng trào mây cuộn, có gì đó từ từ hiện ra trên mặt đất, đầu tiên là điểm, sau đó là đường, điểm và đường kéo dài đan xen, cuối cùng hợp thành một loạt cảnh tượng hoạt động.

Con người bất ngờ co rút, cảnh tượng này...

Hành lang gấp khúc quanh co, một bên có cặp hồ ngấm cá một bên có rì rào hoa rơi. Dưới hành lang một nhóm thanh niên cầm y, ai cũng mang mũo bướm cao, giữa thần sắc là tôn quý dị thường, công tử áo lam kia cười dẫn mặt mày nói một câu gì đó, khiến cho mọi người tiền hô hậu ủng cười đến thật thỏa thuê. Tầm mắt rơi xuống đứng cách đám người đó không xa, trong một nhóm Thiên nô áo xanh, là ai đang nhìn không chớp nhóm cầm y nhân kia, vẻ mặt lưu luyến si mê như thế mà ánh mắt lại triền miên như thế? Bóng dáng in trong mắt y đó là ai? Áo tím tóc bạc, khi mọi người cười vang hẳn vẫn là lãnh đạm đến nửa phần tươi vui cũng không hề để lộ.

Úc Dương Quân chậm chậm đi đến phía sau y, Văn Thư dường như không hề phát hiện, ánh mắt vẫn dán chăm chăm vào gương mặt Thiên nô áo xanh đó trong bức tranh. Khuôn mặt này, dung mạo là đạm nhạt, ngay cả sắc môi cũng lộ vẻ tái nhợt, trên đôi gò má hơi hơi phiểm ửng đỏ, a, thần sắc như thế, ánh mắt như thế... Còn có ai chẳng biết y đang nghĩ gì?

Úc Dương Quân đứng lại sau lưng y, cười lạnh nhìn bình tĩnh của y từng chút một tan ra trên mặt: "Còn có..."

Theo ống tay áo hắt phất qua, cảnh tượng trên mặt đất dần dần biến mất, khi hiện lên lần nữa thì nghiêm nhiên đã thay đổi thời gian địa điểm, hoặc là dưới lầu cao hoặc là trong điện các, hoặc là tụ tập tân khách, hoặc là hai người một chỗ, địa điểm khác nhau tình cảnh khác nhau, như đèn tẩu mã không ngừng biến hóa, duy nhất không thay đổi, là ánh mắt quẩn quýt si mê của kẻ áo xanh đó, ngại ngùng, kiềm nén, đau khổ muốn che giấu lại luôn luôn không đề nén được mà toát ra. Dựng hình phóng đại lên trước mặt, kịch liệt xộc vào trong mắt, đắm say đến khiến người ta không nhận được muốn chiêm chọc, rõ là vọng tưởng.

"Nhìn rõ lại này xem." Trong giọng nói trợn lẫn ý cười khoái trá, Úc Dương Quân cười chỉ xuống mặt đất.

Cảnh tượng trên mặt đất lại lần nữa biến hóa, chiếu ra một gian phòng tao nhã, sa liêm rũ xuống, làn khói nhẹ nhẹ từ trong lư hương tử kim bay ra, như cát chảy lưu động trong không khí lại nháy mắt tan biến. Kẻ áo tím đang nằm ngủ say trên tháp, tóc dài rũ xuống, che lên Long ấn sáng sáng trên trán, một đôi mắt xếch cũng khép lại, cách làn sương khói nhìn qua, hết thảy tựa như ảo mộng, ngay cả dung nhan lúc nào cũng hiển lộ xa cách thường ngày của hắn cũng dịu dàng đi, không hề cao ngạo mà xua người ra ngoài ngàn dặm. Thiên nô áo xanh chậm rãi bước vào trong khung cảnh, dè dặt cẩn thận, sợ tiếng bước chân làm bừng tỉnh kẻ đang say giấc trên tháp. Y lặng lẽ đứng lặng trước tháp hồi lâu, người ngoài khung cảnh chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng gầy yếu của y. Lại sau đó, y từ từ khom thắt lưng xuống...

"Đừng!" Văn Thư đột nhiên lùi về sau một bước, lại chạm vào trong ngực Úc Dương Quân.

Úc Dương Quân chỉ cười, đầu ngón tay khẽ điểm, hình ảnh trên mặt đất chợt thay đổi, hai người giống như tiến vào trong gian phòng, nhìn thấy Thiên nô áo xanh đó móc ra một đoạn tơ hồng từ trong tay áo, lén lút cầm một đầu cột lên ngón tay kẻ trên tháp, lại lấy một đầu khác cột lên tay mình, màu đỏ tươi như hỉ phục liên kết hai người một ngủ một tỉnh, một đường tinh tế đỏ đến châm nhói đôi mắt.

"Ngài lúc đó đã tỉnh." Văn Thư thấp giọng nói.

Kí ức sớm đã ngủ say dưới đáy lòng trực tiếp tái hiện ngay trước mắt, tràn ngập trong tim chỉ có nhục nhã cùng chua chát. Khi đó là tình cảm khó nén, đưa tới hôm nay lại là mĩa mai vô cùng đối với y.

Cầm bị hãm giữ chặt, Văn Thư bị buộc phải đối diện ánh mắt hãm.

Nụ cười ác ý lan rộng trên mặt, Úc Dương Quân lạnh lùng nhìn tuyệt vọng trong mắt y: "Người yêu thương ta..." Khẩu khí là nhẹ nhàng, nhưng càng chói tai.

Cánh tay vòng quanh, chặt chẽ khóa lại thắt lưng y, môi dán tai y nói thật cuồng vọng: "Trong tam giới, bốn quân định đoạt."

Nụ cười thẹn thùng của kẻ áo xanh còn dừng ngay trước mắt, gắt gao không muốn thối lui, Văn Thư chỉ cảm thấy một trận váng vất trong đầu, khí lực cả người đều bị rút đi: "Ngài vẫn luôn biết."

Một kẻ phạm tặc có thể vào được Tiên cung đã là may mắn vô cùng, bao nhiêu đế vương nhân gian khổ tận một đời, của cải nghiêng nước đổi dòng nước chảy cũng chỉ rơi vào một cơn ảo mộng của trường sinh bất lão, y một đứa trẻ phạm nhân bị vứt bỏ lại dễ dàng được cởi phạm thai, ngay cả các tiên nhân phải thanh tu trăm năm mới được đứng hàng Tiên ban kia cũng phải thán phục, y còn có khẩn cầu gì nữa? Càng không nên tự mình yêu mến Thiên trụ Thần Quân ngay cả Thiên đế cũng phải nhún nhường này? Truyền ra ngoài muốn cười rưng rưng bao nhiêu kẻ?

Lén lút tưởng nhớ, lén lút yêu mến, lại lén lút mất hy vọng, hết thảy chỉ cần một mình mình biết là được rồi. Yêu mến hẳn thì nhất định đã không thể toàn thân trở ra, công chúa Long cung ngạo nghễ có thể mang đôi mắt đắm lệ đến hỏi hẳn một câu, trong lòng ngài đã từng có ta chút nào không? Văn Thư không muốn điều đó, y chỉ nhìn yêu mến của mình nảy sinh trong bóng tối lại héo khô trong bóng tối, hy vọng rằng sau cùng có thể không lưu lại chút vết tích nào. Y là phạm nhân, có vui có buồn, biết cười cũng biết đau, còn lại một chút kiêu hãnh chính là ít ra hẳn không biết tình cảm của y, bản thân mình ở trước mặt hẳn còn có thể có chút tôn nghiêm cuối cùng.

Nhưng thì ra kiêu hãnh y cố níu kéo đã sớm bị hẳn nhìn thấu, đem si mê của y bày ra trần trụi trước mắt y, cắt đứt đường lui của y, chỉ vì để chứng minh không thể trái lại của y. Ngay cả bản thân Văn Thư cũng cảm thấy nhục cười. Sao lại làm ra hành động như vậy, sao lại có ánh mắt như thế, cái gọi là thần nhiên thông dong bất quá là do y lừa gạt chính mình. Cho dù giờ đây đã sớm không yêu, vẫn cảm thấy nhục nhã như trước đến hận không thể nhào tới gạt bỏ toàn bộ những cảnh tượng này.

Kiêu hãnh của y kỳ thực đã sớm thành một truyện cười.

"Người thoát được sao?" Hẳn cúi đầu xuống, đầu lưỡi dọc theo cổ y liếm lướt, y phục từng kiện từng kiện rơi xuống, phủ lên gương mặt tươi cười đọng lại trên mặt đất kia.

"Đó là thưở trước." Văn Thư nói, trên gương mặt tuyệt vọng hiện lên nụ cười thần nhiên trước đó, trong giọng nói mang theo chút thương xót, "Thích rồi, cũng sẽ không thích nữa."

Cổ tức khắc phát đau, hẳn hung hăng đè y xuống mặt đất...

Trang giấy hãy còn bay lên xuống giữa không trung, Văn Thư dờ dẫm ngắm nhìn, thương rồi, cũng sẽ dần dần trở thành không thương nữa, huống

chi là một loại yêu thương như vậy.

Đau đớn từ hạ thể bắt đầu xuyên thấu toàn thân, đau đến hận không để dùng móng tay khoét thủng lòng bàn tay, kẻ trên người cũng không di chuyển nữa, tay bị nắm, ngón tay hơi lạnh lẽo từng chút một xen vào, chen vào giữa những ngón tay khép lại của y, mười ngón cùng đan xen. Văn Thư mở đôi mắt nhắm chặt, chỉ nhìn thấy một đôi con ngươi tím bạc của hãn ngày càng phóng đại ngay trước mắt, làn môi màu đỏ tươi đang từ từ ập lên, vội nghiêng đầu tránh đi, làn môi ướt chỉ khẽ khàng lướt qua gò má.

Khi đôi bên đều đang ngoài ý muốn, lại nghe ngoài cửa có kẻ hô: "Chất nhi vội tới thỉnh an tiểu thúc." Chính là thanh âm của Nhị thái tử Lan Uyên.

Úc Dương Quân vung tay hóa giấy trên đất thành sa liêm trùng điệp, lại nhặt lên y phục bên cạnh muốn mặc vào cho Văn Thư, Văn Thư xoay người tránh né, trên mặt hãn lại sa sầm xuống vài phần. Đi ra cửa bèn muốn làm khó Lan Uyên, Văn Thư vội vàng mở cửa ngăn đón, hãn không nói một lời, dựng người rời đi, trước khi đi còn không quên đá y một cú trút giận.

"Tiểu thúc ta là..." Một đường dìu Văn Thư trở về tiểu viện của y, Lan Uyên hỏi.

Văn Thư lắc đầu, chuyện như vậy còn có thể nói cái gì?

Hãn cũng là điệu bộ tâm sự nặng nề, Văn Thư hỏi hãn: "Nhị thái tử Lan Uyên có phiền não sao?"

Hãn vừa cười vừa nói không có.

Trong viện mấy ngày nay không ở đúng là một kiểu bộ dáng hoang phế, tử đằng leo trên vách chẳng hiểu tại sao đã héo rũ, Văn Thư chuyển đề

tài nói: "Nhị thái tử đã lâu không tới rồi, thật là rất muốn nghe chuyện vật nhân gian một chút mà."

Hắn lúc này mới lên lại tinh thần, thì ra mấy ngày gần đây hắn mới xuống nhân gian một lần, thôn trang, khói bếp, đồng ruộng, đèn hoa... Rủ rì nói tới những chuyện nghe chuyện thấy ở nhân gian, cũng nói thật sinh động.

Lan Uyên trước khi đi còn không quên dặn dò y: "Nếu có chỗ khó ở thì hãy tới tìm ta, Thiên giới này còn có chuyện Lan Uyên ta không thể lo liệu sao?"

Văn Thư chớp mắt cười, tặng hắn một vò Quỳnh Hoa Lộ tự ủ: "Gần đây thân thể không tốt, sợ rằng sau này cũng không làm nổi nữa. Một vò này coi như là tặng Nhị thái tử lưu lại làm kỉ niệm."

Lan Uyên kinh ngạc thu hồi quạt trong tay nhìn y.

Văn Thư nói: "Có lẽ không lâu nữa sẽ có thể nhìn thấy nhân gian trong miệng Nhị thái tử rồi."

Hắn vẫn còn ngờ vực, Văn Thư cười mà không nói.

Mà có khả năng hơn, là vĩnh viễn không nhìn thấy.

~*~

Trang sách trong tầm điện vĩnh viễn cũng không sắp xếp xong, nhưng Văn Thư vẫn vui đầu làm, bởi vì một khi ngừng tay thì liền có ý nghĩa thỏa hiệp, sau này không còn sức hy vọng gì nữa.

Úc Dương Quân không còn hỏi y có phải sẽ đi hay không nữa, mỗi ngày thỉnh thoảng trở về liếc nhìn một cái, vẻ đầy đặc chí giễu cợt phí hoài công sức của y. Từ nhỏ đã không có chuyện không thuận theo tâm hắn,

phàm nhân nho nhỏ có thể có vài phần bản lĩnh, cứ nhiên vọng tưởng đến làm trái Thiên quân đường đường hản? Hản kể cho y biết, Xích Viêm vẫn cứ mỗi ngày đến Tiên cung thúc giục, khi hản nói ngữ khí nhẹ nhàng thoải mái, chắc chắn rằng Văn Thư mãi mãi cũng không đi được.

Lan Uyên cũng có tới mấy lần, lo lắng nhìn y. Văn Thư bình tĩnh nói không có gì, gửi hản đi báo bình an cho Xích Viêm. Lần sau hản mang đến lời nhắn của Xích Viêm, Xích Viêm bảo nhất định phải dẫn y đi.

Lan Uyên cau mày nói: "Người thật muốn đi?"

Văn Thư hỏi hản: "Người nói ta đi được sao?"

Hản phe phẩy cây quạt đăn đo nói: "Tiểu thúc ta..."

Văn Thư cắt lời hản: "Thật tâm cũng muốn thật tâm đối đãi, bằng không chỉ có tuyệt vọng."

Hản quay đầu đi như có điều suy nghĩ.

~*~

Thế giới Tây phương Cực lạc có Bồ Đề Pháp hội ba ngàn năm một lần, mời khắp các lộ Tiên gia tôn giả tề tụ một phòng luận kinh thuyết pháp tham thiền, là một chuyện đại cực thịnh trong Phật môn. Phật Như Lai tự viết pháp chỉ phái Quan Âm đến mời, Úc Dương Quân có ngạo hơn nữa cũng không đến nổi không nhận một phần tình mọn của Phật Tổ.

Nhóm Thiên nô ở ngoài cửa riu rít bàn luận, chủ tử vắng mặt, nhóm Thiên nô có thể tự trộm lười biếng chút, càng có lẽ có thể trộm chuồn ra ngoài chơi đùa vui vẻ vài ngày. Văn Thư ngồi trong điện lẳng lẳng mà nghe.

Hắn đẩy cửa tấm điện ra, lần nữa tựa ở cạnh cửa hỏi Văn Thư: "Còn muốn đi?"

"Phải" Văn Thư ngẩng đầu lên nhìn về phía hắn, trả lời thật kiên định.

Úc Dương Quân không hề nổi giận như trước, chậm rãi thong thả tiến đến, ngón tay điểm lên giữa trán Văn Thư.

Đầu ngón tay hắn lạnh buốt, chạm lên mặt liền làm nổi lên run rẩy toàn thân, hàn ý qua đi chính là ngạt thở, linh hồn như bị trói buộc, lại dường như có gì đó sắc nhọn xuyên thấu qua thân thể điểm vẽ lên hồn phách, đau đớn khôn cùng từ sâu trong hồn phách nảy lên, đến khi đầu ngón tay hắn rời đi, thân người chỉ có thể như bùn tê liệt ngòai trên đất, vội vàng há to miệng thở dốc, lại bị lạnh lẽo cùng đau thốn khó thể diễn tả không xua đi được bao khắp người.

"A..." Hắn ngòai xòai người xuống tốt bụng lau đi mồ hôi lạnh trên trán cho y, thực ra là để nhìn càng rõ hơn chặt vật của y, khoe miệng nhếch lên mang theo một tia cười quý dị, "Còn chưa hết hy vọng."

Úc Dương Quân đứng lên nhìn Văn Thư từ trên xuống dưới: "Phàm nhân mà thôi, người có thể đi đâu?"

Khi bước đến cạnh cửa, hắn lại quay người, ném tới một hạt châu đỏ như lửa kích thích như viên thuốc vào trong tay Văn Thư, Văn Thư bỗng nhiên cảm thấy hàn ý trong cơ thể dịu đi rất nhiều.

"Hỏa Ngọc Lưu Ly, chí dương chí cương, biuwx cho kỹ, Thiên giới cũng không có quá ba viên."

Ý vị ban ơn.

"Ta cuối cùng sẽ rời đi." Văn Thư ngẩng đầu, nhìn vào trong con mắt đẹp để đến lóa mắt của hắn, đoán không ra hắn lại giở trò gian trá gì.

"Phàm nhân..." Hãn hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt có chút khinh thường.

Cửa điện bị đẩy ra, rọi vào ngập phòng ánh nắng, hãn đứng ngạo nghễ dưới ánh mặt trời, khuôn mặt mơ hồ trong quang mang chói mắt: "Trong tam giới chỉ có thứ bốn quân không muốn có."

~*~

(*) Vô danh thiên địa chi thủy; hữu danh vạn vật chi mẫu. Cổ thường vô, dục dĩ quan kì diệu...: Đạo Đức Kinh, chương 1, có nghĩa là "'Không', là gọi cái bản thủy của trời đất; 'Có' là gọi mẹ sinh ra muôn vật. Cho nên, tự thường đặt vào chỗ 'không' là để xét cái thể vi diệu của nó (đạo)..."

"Phàm sở hữu tướng, giai thị hư vọng. Nhược kiến chư tướng phi thương, tắc kiến Như Lai...": Phàm tất cả các tướng, đều là vô căn cứ. Nếu thấy nhiều tướng mà không có tướng, tức là đã thấy Như Lai... (tóm lại là tư tưởng của Phật giáo)

TU' PHÀM

Công Tử Hoan Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Một dòng sông chảy về Đông, đôi bờ liễu dương lá lướn. Từng thấy gia đình sinh sống dành ra phần sân nhỏ trước nhà tranh, trồng vài gốc nguyệt quý, nuôi mấy con gà phi. Dây leo dưa chuột Đông gia bò lên đầu tường rồi bò vào trong vườn Tây gia, Tây gia đêm nay luộc một nồi thịt ba chỉ, ngập óng dầu mỡ, mùi bay đến toàn bộ thôn đều có thể ngửi thấy.

Nữ đương gia bên kia sông mở cửa sân rào trúc hô to một tiếng: "Nhị cầu tử, tới giờ cơm rồi!"

Bên này sông đứa nhỏ đầu cạo trọc lóc chỉ chừa lại chòm tóc quả đào trên trán hô to trở lại một câu: "Dạ biết!"

Bên kia lại kêu: "Tiểu thỏ tể tử, đừng có nghĩ tới mình không, gọi cả tiên sinh của con nữa. Rõ khi, cứ quẩn lấy tiên sinh, thật là làm khó người ta mà!"

Đứa nhỏ liền cười hì hì quay trở sang, hôm qua trèo cây mới té rụng răng cửa, nói chuyện ngọng ngịu: "Tiên sinh, mẹ yêm mời người đến nhà yêm ăn cơm."

"Không cần đâu, thay ta cảm tạ mẹ con."

Đứa nhỏ thu dọn sách, nhảy chân sáo lên cầu gỗ nhỏ, Văn Thư đứng ở ven sông, nhìn nó cao hứng phấn khởi vào tiểu viện nhà đối diện. Nữ nhân bên kia đứng trước cửa ngoắc gọi y, thật lòng mời y sang ăn cơm. Văn Thư chấp tay, xoay người đi vào tiểu viện mình.

Phàm gian, sau ngàn năm y đã trở lại phàm gian, thật đúng là việc đời khó liệu.

Ngày ấy Úc Dương Quân đi rồi, để lại y liền rời khỏi Tiên cung đến dự Pháp hội của Phật Tổ, cũng đã bày thiên la địa võng để đề phòng y. Chẳng ngờ, sau đó không lâu, cửa điện lần nữa bị đẩy ra, lại là Xích Viêm toàn thân áo đỏ đứng trước cửa giậm chân tức giận mắng: "Ta... Hừ, đây là muốn để đến ngày tháng năm nào? Lão tử đã biết tên Úc Dương đó muốn bày trò gian trá mà!"

Văn Thư một mình nheo mắt ngẩng đầu giữa biển giấy bạc phơ, nhìn hần căm tức đến độ cả đầu tóc đỏ thẫm cũng dựng ngược cả lên. Một chữ còn chưa kịp nói ra khỏi miệng, đã bị hần kéo ra ngoài điện: "Ta đây... Chậc, hần đúng là rắp tâm quỵt nợ mà! Được, hần bất nhân, lão tử cũng bất nghĩa, Văn Thư, chúng ta đi! Ta... Hừ!"

Đi được vài bước, phát giác không đúng, Xích Viêm xoay người, không khỏi giật nảy. Vừa rời trong điện tối tăm, hần lại vội vàng, không kịp nhìn tử tế, lúc này ra khỏi điện mới thấy, sắc mặt Văn Thư là trong tái nhợt nhiễm ra sắc xanh, một bộ áo xanh rộng thùng thình khoác ở trên người, cổ tay nắm trong tay hần gầy đến giống như hơi nắm nhẹ một chút sẽ vỡ.

"Sao vậy?" Văn Thư thấy hần trừng lớn con mắt mãnh liệt nhìn mình chăm chăm, chột hiểu ra, nhếch khóe miệng cười nói, "Không hổ là hoàng tử Xích Viêm của Đông Hải Long cung có hỏa nhãn kim tinh, bị người nhìn ra rồi, ta là Văn Thư giả, Văn Thư thật sớm đã bị Úc Dương Quân giấu đi."

"Ta... Chậc, lúc này người còn có lòng dạ pha trò!" Xích Viêm giận dữ, nửa người ghé qua dìu Văn Thư lên, mũi chân điểm xuống liền mang theo y phá không mà đi, "Cái tên Úc Dương đó, có ngày lão tử sẽ ném hần vào Đông Hải! Trong tam giới, nào có cái kiểu đối xử với người ta như vậy!"

Nghe lời nói thịnh nộ tràn đầy đau lòng, trong lòng Văn Thư ảm lên, ngửa mặt nhìn hàng mây dựng ngược của hắc: "Ta đây sẽ chờ xem ngày đó."

Dưới chân mây trôi cuộn cuộn, sương trắng mờ mịn, nhớ lại tâm tình năm xưa khi vào Tiên cung, trong sợ hãi mang theo tò mò và hưng phấn, ngờ đâu ngày sau lại có cảnh ngộ như vậy, lại là phải thế này mới có thể rời đi.

Xích Viêm hỏi y: "Theo ta đến Đông Hải được không?"

Văn Thư nói: "Ta muốn quay về phàm gian."

Truyền rằng, ngoài biển có núi tiên, mờ ảo giữa biển mây. Có bậc đế vương tận hết quốc lực làm ra mấy chiếc thuyền lâu, trang hoàng vàng ngọc, chở đầy kì trân, lại dâng hiến trăm người đồng nam đồng nữ, bao độ rời bến kiếm tìm là bấy độ một đi không về, cho đến lúc băng hà, tiên nhân áo trắng tóc bạc và tiên đan trường sinh bất lão cũng bất quá chỉ là truyền thuyết.

Vậy mà với y, Tiên cung lấy bạch ngọc làm gạch, lưu ly làm ngói này lại thành một đoạn kí ức đau lòng chẳng dám tưởng nhớ.

~*~

Phàm gian vẫn là diện mạo như trong ký ức nhỏ bé của y, trong thời gian nghìn năm đã mấy độ triều đại luân phiên lại mấy độ biển xanh hóa nương dâu, nhưng sông xuôi cầu nhỏ vẫn như trước, tử đằng trên bức tường xám trắng vẫn bám lục giống ngày nào.

Y dừng chân trong một sơn thôn nhỏ, hoàng tử Long cung tay chân lóng ngóng giúp y dựng lên một gian nhà cỏ nhỏ, một đêm gió lớn mưa rào, lập tức sụp luôn thành đụn cỏ. Đại thẩm ở góa tốt bụng thu nhận giúp đỡ y, so cánh tay y về mặt đau lòng: "Thanh niên trai tráng sao lại gầy thành ra

như vậy? Nhìn cánh tay này xem, một mình đại thẩm đã gấp ba người rồi..."

Văn Thư đang ôm canh nóng bà đưa tới bên lên cười: "Lúc trước bệnh một trận."

Bà lại căn nhắc lái nhái mà chăm sóc y: "Bị bệnh thì càng phải nên an dưỡng. Thật là, sao mà bên cạnh cũng không có ai chăm sóc? Đúng rồi, người từ đâu đến? Đến chỗ này là tới thăm người thân? Hay là... Trong nhà sao lại yên lòng để người một mình tới địa phương hẻo lánh như vậy?"

Văn Thư úp mở nói y tới tìm người thân, không tìm được, định ngụ lại nơi này.

Cách ngày trời trong, đại thẩm bèn sốt sắng tìm mấy người trẻ tuổi trong thôn đến xây nhà cho y. Văn Thư ban đầu cũng muốn bắt tay làm, đại thẩm chết sống ngăn cản y: "Bệnh vừa mới khỏi, sao lại có sức để dốc lực? Nhìn người gầy đến... Đừng có ra sức làm việc nặng! Để bọn họ làm đi, sau này đều là người một nhà một thôn, khách khí cái gì chứ?"

Xích Viêm thối nghiêm mặt đứng một bên nhìn: "Phàm nhân, một cái nhà còn phiền phức đến như vậy."

Lại ngồi chồm hồm trên đất ngắm nhìn người ta xây tường gác xà, có thể nào cũng không nghĩ ra được căn nhà của hắn sao lại một đêm cũng không chống nổi đã liền đổ sụp. Văn Thư buồn cười nhìn hắn ở bên đó vò đầu bứt tóc lại than ngẩn thờ dài.

Mới đầu còn thường xuyên lo lắng, đi được quá mức êm xuôi, chung quy cảm thấy bất an, cũng không biết Úc Dương Quân sau khi biết được sẽ lại sinh ra chuyện gì. Trong mộng lúc nào cũng xuất hiện một đôi mắt màu tím bạc, con người lạnh như băng mà cay nghiệt.

"Người trốn không thoát đâu." Thanh âm khàn khàn bao giờ cũng vang lên bên tai lúc nửa đêm, từng chữ từng chữ, tiếng tiếng lọt vào tai, gần gũi đến giống như trên hai gò má có thể cảm nhận được hơi thở nóng rực của hắn.

Văn Thư cả kinh ngồi bật dậy, cả người đổ mồ hôi lạnh ướt cả chăn mỏng.

Thời gian mấy năm trôi qua vội vã, Bồ đề Pháp hội sắp kết thúc rồi, y sống cũng bình tĩnh thanh thản, cuộc sống sóng yên gió lặng.

Xích Viêm chung quy cứ nói y là buồn lo vô cớ, mở to một đôi mắt màu đỏ trịnh trọng nói: "Hắn muốn đuổi theo, lão tử liền ra sức đấu với hắn một trận! Bằng hữu của Xích Viêm ta sao có thể để kẻ khác khi dễ như vậy."

Văn Thư không nói, âm thầm nghĩ với cá tính kiêu ngạo của Úc Dương Quân thì có muốn đuổi cũng đã sớm đuổi rồi, có lẽ hắn đã thật sự buông tha y. Trong mắt hắn y vốn là một tội tớ không đáng nhắc tới, không cần hắn Thiên Quân đường đường đến gặt gao truy cứu. Tâm liền từ từ bình ổn lại, cuộc sống bình thường từng chút từng chút bào mòn dần sợ hãi và lo lắng âm thầm của y. Chẳng qua cảnh trong mơ vẫn thường xuyên xuất hiện.

~*~

Phàm gian mặc dù ngày dài, nhưng trăm năm đối với y cũng không hơn một cái chớp mắt.

Giữa trăm năm, y đã bốn ba khắp chốn, ở được vài năm rồi lặng lẽ rời đi. Nhiều năm sau lại trở về địa phương trước đó. Thân trang vẫn còn, nhưng cố nhân không gặp. Y nhiều lần hỏi thăm mới tìm được mộ của vị đại thâm ở góa năm xưa, cỏ ngải đã mọc cao ngút đầu người.

Lúc này y lưu lại trong một thôn nhỏ dạy trẻ con đọc sách, thường có các đại thẩm đại nương tốt bụng đến làm mai cho y: "Nhị cô nương nhà lão Trương ở thôn Đông ngài đã thấy chưa? Tướng mạo cũng xem như xinh đẹp..."

"Oanh Oanh của nhà Tam thẩm bên thôn Tây, ngài thấy thế nào? Đừng nhìn bộ dáng người ta chưa trưởng thành, nhưng hiền lành đức hạnh lắm. Ngài xem cái khăn tay này, thêu thật là khéo..."

Trên khăn tay thêu một đôi bướm chấp cánh, đường kim tỉ mỉ, sinh động đến giống như cặp cánh rục rờ đó sẽ tung bay ngay trước mắt. Trước kia y cũng đã thấy qua chiếc khăn tay như thế, ở viên góc còn dùng chỉ cùng màu kín đáo đề một câu thơ tình.

Rất sợ phân li thương nhớ, rất nhiều chuyện, muốn nói còn e. Chỉ có nước chảy trước lâu, ứng lòng ta, cả ngày ngưng mắt.

Từng câu từng chữ vậy mà y hãy còn nhớ rõ.

Văn Thư cười khẽ trả khăn tay về: "Đệ tử bần hàn, cô nương đi theo ta là muốn chịu khổ rồi."

Xích Viêm thường xuyên đến thăm y, đưa y ra bờ biển, ngồi trên đá ngầm trò chuyện, uống rượu, kể cho y nghe một chút những chuyện y không biết:

"Nha đầu Liễm Diễm kia có tin vui rồi, lão nhân hai nhà đều mừng phát điên. Hai ngày trước nó trở về Long cung ở, lão tử và tôn tử đều như phải nghe nó phân phó. Thiết, cũng không biết tên Dung Hiền đó sao lại chịu được nó..."

"Tên Nhị thái tử Lan Uyên kia nghịch thiên rồi, còn vui tươi hơn hờ ôm về một cái đèn hoa cười ngu ngốc. Ta... Chậc, còn lớn mật hơn cả lão tử, Thiên đế tức giận đến lật bàn ngay tại chỗ..."

Văn Thư nhớ đến mấy tiếng sét khó hiểu vài ngày trước: "Hắn vậy mà... ít nhất cũng hiểu được còn chưa trễ."

Xích Viêm còn kể, Thiên giới thịnh truyền, Văn Khúc Tinh ngắm vờ ý tiên cô nào đó, Bích Dao Tiên tử mến Trọng Hoa Thượng tiên...

Văn Thư cười gheo hắn: "Đường đường là Thái tử Long cung mà sao huyền thuyên tình ái như một thị nữ rồi."

"Nhàn rồi không có việc gì thì nghe ngóng một chút..." Hắn ngượng ngùng vò đầu, đột nhiên thấp giọng hỏi, "Vậy người với hắn thì sao?"

Văn Thư ngẩn ra, dưới chân là đại dương mênh mêng, gió nổi sóng cuộn, đầu sóng xô lên nham thạch, lập tức bọt nước bắn tung, tiếng sóng ầm ầm như tiếng sấm.

Mọi thứ tới lui đều đã vùi vào trong trang sách thật dày ở Thiên Sùng cung, giữa lúc trăm năm có nghĩ cũng chưa từng nghĩ qua, chỉ có ngày đó khi y gặp hắn lần cuối, hàn ý băng lãnh hắn điểm lên mi tâm y còn có thể thường xuyên nhiễm ra, dù có Hỏa Ngọc Lưu Ly trấn giữ cũng vẫn cảm thấy gian nan như trước.

Lúc này bị Xích Viêm hỏi, mới chậm rãi xoay người tìm kiếm: "Đêm hôm đó, ngài ấy uống say..."

Nhớ không rõ là vì lý do gì, ngay cả thời điểm nào cũng đều đã quên, chỉ nhớ rõ một đêm kia, Thiên Sùng cung bày tiệc rượu, Lan Uyên dẫn Bá Ngu cùng một nhóm hoàng tử các nhà Thiên giới quấy đến long trời lở đất cả Thiên Sùng cung thanh tịnh. Khi hào hứng bốc cao, thì rốt cuộc vầy lại làm khó Úc Dương Quân, mấy bình rượu ngon không khỏi phân bua trút xuống cho hắn, Úc Dương bình sinh lãnh tình kiềm chế lần đầu tiên uống say.

Văn Thư dìu hẩn lắc lư đảo trở về tâm điện, hẩn đột nhiên trở tay ôm lấy Văn Thư cùng mang vào giường.

Thân thể bị ôm chặt lấy, lồng ngực dán lồng ngực, Văn Thư cả kinh chết lặng.

Hẩn như còn chưa biết, khuôn mặt đã say đến đỏ bừng ghé sát vào, ngũ quan kiên cường đã mất đi ngạo khí thường ngày, đẹp đẽ tinh xảo khiến người ta tán thưởng, trong con mắt màu tím bạc nhu tình biết bao: "Cùng ta được không?" Bên môi cứ nhiên còn mang theo vài phần ý cười xảo trá.

Không đợi Văn Thư lấy lại tinh thần đã dụi sát đầu lên bờ vai y.

Văn Thư bị hẩn đặt dưới thân, sững sốt rất lâu mới từ từ hồi phục lại. Cánh tay hẩn còn chặt chẽ ôm siết y, thở mạnh cũng không dám. Thân người ôm nhau, thật ấm áp. Từ nhỏ cơ hồ đã không được người ta ôm thật chặt, lần đầu tiên biết, được ôm chính là cảm giác tốt đẹp như thế này. Chậm rãi vươn tay ra ôm đáp lại hẩn, trước mắt còn phảng phất khuôn mặt tươi cười vừa rồi của hẩn, rất dịu dàng, tim đập thành thịch.

Trong tiếng sóng biển nổ vang toàn bộ âm thanh đều tựa hồ trở nên nhỏ bé, Văn Thư nghe thanh âm của mình, ngữ điệu bình ổn, không thấy một tia gợn sóng, giống như đang nói về chuyện xưa kẻ khác.

"Người hiện tại thì sao?" Xích Viêm hỏi.

Văn Thư đứng lên, gió biển thổi đến vạt áo bay lật phật: "Tình cảm lúc nào cũng có giới hạn. Một cái ôm mà thôi, có thể ấm áp được bao lâu?"

~*~

Tối tăm vắng lặng, vù vù một trận gió hú bén ngót cuốn lên cánh bướm trắng bay lượn vờn quanh bốn bề. Nhìn kỹ hóa ra không phải bướm,

trên chiếc cánh trắng nhuộm đầy vết mực, chính là trang sách bị xé nát. Văn Thư cúi đầu xem xét, biển giấy mênh mông ngập đất sắp phủ quá bàn chân.

"Người trốn không thoát đâu." Thanh âm quen thuộc ghé sát bên tai, trong khẩu khí ngạo mạn mang theo vài phần đùa cợt.

Văn Thư kinh hãi quay đầu lại, đối diện một đôi mắt đẹp đẽ, trong khói tím lóa ra màu bạc ngạo khí.

"Không đâu!" Văn Thư ngồi bật dậy, trên trán một trận lạnh lẽo. Lại là nằm mơ, toát ra cả người mồ hôi lạnh.

Không buồn ngủ nữa, dưới đèn tùy tay lật vài trang sách, phiền muộn đến một chữ cũng không xem được vào trong mắt. Bèn dứt khoát phủ thêm một kiện áo mở cửa muốn ra ngoài một chút.

Cảnh đêm nơi đồng quê quanh quẽ nhưng không yên tĩnh, côn trùng kêu "rích rích" từ trong bụi cỏ truyền tới, người đã ngủ yên, những sinh linh khác lại đang hoan lạc. Thỉnh thoảng có vài tiếng chó sủa xen lẫn trong đó, chốc chốc liền bị vùi lấp, xa xôi đến tựa như từ bên kia núi truyền đến. Mây trôi chân trời che đi một nửa vầng trăng, bóng cây lắc lư, rọi xuống trên mặt những đường nhấp nhô cao thấp thành mấy khối hình dáng khó hiểu đen sì. Chạc cây bị kéo dài vắn vẹo vươn đuổi người ra không theo quy luật, quý dị giống như ma quỷ dạ hành.

Văn Thư dạo bước không mục đích, đi vượt qua trước cửa thềm nương nhà bên, xuống cầu gỗ nhỏ, hai gốc cây hòe già chia nhau đứng trước cửa thôn bất tri bất giác bị y bỏ lại sau lưng. Bước chân tùy ý đáp lên đường mòn, hai bên là cỏ dại cao cỡ nửa người, gốc hoa trong bóng tối nở ra hai ba đóa trắng dã, con đường mòn chật hẹp như ruột dê nhỏ nhỏ cong cong. Sương mù màu trắng tản ra như có như không, bóng đen phía trước

đung đưa như ẩn như hiện. Đêm mê li, phảng phất còn đang trong cõi mộng chưa hồi tỉnh.

"Ô, ô..."

Là tiếng khóc của ai? Thê lương bi thiết, gọi lên thương cảm vô hạn từ nơi sâu nhất trong lòng người.

Văn Thư chỉ là vừa quay đầu, khi chuyển mắt qua, thì trong sương mù vốn trống vắng mờ mịt lại hiện lên một bóng trắng mờ mờ lung. Bóng trắng từ từ gần lại, sương mù mỏng manh nhẹ nhàng tản đi, lại dần dần ngưng tụ sau lưng cái bóng đó. Là một nữ tử, một thân áo trắng phiêu bồng.

"Nô gia làm công tử giết mình rồi." Tay nàng siết chặt một chiếc khăn lụa trắng phủ lên khuôn mặt, trên mi cong như còn vương vấn lệ. Bàn tay hạ xuống, hai hàng nước mắt trong veo đáp xuống làn môi đỏ mọng tươi đẹp tựa hồ như vừa uống máu ai, "Mệnh nô gia thật khổ..."

Tiếng khóc u oán trầm bổng. Nàng lưu luyến si mê kẻ đó mười năm, nghĩ cách trăm chiều cuối cùng mãi nguyện gả làm vợ gã. Gã luôn mềm thê thốt tình này sông cạn đá mòn, nàng sung sướng dạt dào chỉ biết được bù đắp tâm nguyện không còn cầu mong gì nữa, toàn tâm toàn ý làm người vợ hiền của gã. Nhà mẹ nàng thế lực, giúp gã một bước lên mây một đường thăng tiến, thuở trước chỉ là binh sĩ nhà nghèo chớp mắt đã làm kẻ bề trên. Gã quyền to thế lớn, đối đãi nàng lại ân tình nhỏ giọt, cả ngày ôm hoa ấp liểu, cưới về một bầy thê thiếp. Nàng khóc lóc giận gã, trách gã thay lòng đổi dạ. Gã ôm một người đẹp vô vị nói muốn bỏ nàng. Tự tay đưa cho gã chén canh tổ yến pha thạch tín, nàng trơ mắt nhìn gã quần quai tắt thở rồi một hơi uống cạn nửa chén còn lại. Trước khi lâm chung nhìn gã lần cuối, gã trừng một đôi mắt cực hận chết không nhắm mắt. Oán khí quần thân, đầu cầu Nại Hà một chén canh Mạnh bà cũng không giúp được nàng. Đành phải mặc linh hồn phiêu diêu khắp nơi làm một cô hồn dã quỷ.

Sương mù phiêu tán dường như có ý thức kéo tới, thân thể bị từ từ vây khốn trong tiếng khóc lóc kể lể của nàng. Văn Thư ngỡ ngác mà nghe, nhìn ánh mắt nàng vì ai oán mà chuyển thành ác độc.

"Vì sao chàng phải phụ ta? Ta thương chàng a..."

"Lưỡng tình tương duyệt mới gọi là yêu. Trong lòng hắn ta không có cô, ngu ngốc của cô chỉ có thể hại chính cô."

Nàng nhắm mắt bịt tai, đôi môi đỏ máu cong thành một nụ cười sâu u ám: "Chàng đã chuyển thế rồi, ta muốn đi tìm chàng. Lấy đủ bảy bảy bốn mươi chín bộ tim gan, chàng liền có thể thấy được ta. Ta đã có bốn mươi tám bộ, chỉ thiếu một bộ của huynh đây, công tử."

Bàn tay gầy bạch ngọc thành linh hóa thành quý trao gầy đét màu xanh đen, móng tay vụt dài ra lập tức xé rách y phục Văn Thư. Sắc mặt Văn Thư đột biến, nhưng tiếc rằng thân người đã bị sương mù cuốn lấy không thể động đậy, trong lòng thầm than, không ngờ rằng tẩm thân trường sinh bất lão phải bị hủy ở đây. Suy đi nghĩ lại, như vậy cũng tốt, không còn nợ hắn cái gì, cũng có thể không còn bất cứ dính dáng gì với hắn. Sợ hãi biến mất, rốt cuộc sinh ra vài phần thoải mái được giải thoát.

Mắt thấy đầu ngón tay nàng cắm vào trong ngực, giữa trán Văn Thư bất ngờ vụt lóe ra tử quang lóa mắt, rọi đến sương trắng nơi nơi bạt đi, quý khí dày đặc thật sự bị bức lui ra ngoài mấy trượng. Nữ quý kia hai mắt trợn ngược, vẻ mặt kinh sợ, thất thanh gào lên: "Người... Trên hồn phách của người..."

Lời còn chưa dứt, đã bị tử quang bao vây kiềm chặt, nháy mắt liền không thấy bóng dáng nữa, chỉ để lại một tiếng thét chói tai tê lương châm nhói tai Văn Thư.

Văn Thư chỉ cảm thấy hàn khí cấp tốc từ trong cơ thể trào ra, lạnh lẽo đến tứ chi đông cứng mặc cho nó siết lấy, Hỏa Ngọc Lưu Ly trong người

cũng không thể làm chậm lại nửa phần. Còn có từng trận đau buốt chẳng biết từ đâu loạn chuyển trong tứ chi xương cốt, ôm cứng thân người cũng chẳng được ích gì.

Một lát sau, đau đớn và hàn ý có phần giảm bớt, Văn Thư chậm rãi đứng lên, nhìn quanh bốn phía, mới phát giác gốc hòe lớn chia nhau đứng trước cửa thôn ở ngay sau lưng y, con đường hẹp quanh co và cỏ dại khắp nơi mới gặp vừa rồi đều là ảo mộng do nữ quý kia tạo nên.

Cổ chống người đi vào trong nhà, bước đến giữa cầu gỗ nhỏ, một dòng sông nhỏ đưa đẩy dưới cầu. Mây trôi trên trời tản ra, một vàng trắng sáng vắng vặc tỏa ánh. Văn Thư vô tình nghiêng người liếc mắt xuống sông, lòng sông phản chiếu một gương mặt mất đi huyết sắc, giữa chân mày một vết Long ấn rõ ràng còn lấp lóe tử quang. Hô hấp ngưng trệ, tim như bị bỏ xuống Huyền Nhai sâu vô cùng tận. Khuôn mặt ở lòng sông đó trắng bệch đến giống như tấm áo trắng của nữ quý vừa rồi, dưới tử quang yếu ớt vô cơ sinh ra vài phần quý ý.

Cơ hồ là lúng túng đẩy cửa phòng mình ra, Văn Thư thấp sáng đèn cầy nhìn vào mình trong kính. Giữa đầu mày, nơi ngày ấy ngón tay hấn điểm lên, có một con rồng năm ngón đang dữ tợn nhìn y. Ngón tay vô lực giữ lấy gương, mặc cho nó rơi xuống đất. Nhìn lại hình phản chiếu trong mảnh vỡ, con rồng kia đang từ từ biến mất, cuối cùng chỉ còn lại gương mặt không còn sinh khí.

"Người trốn không thoát đâu." Thanh âm trong mộng lần nữa vang lên bên tai.

Mấy ngày sau, Xích Viêm tới thăm Văn Thư, vừa vào cửa đã bị sắc mặt tái nhợt của y làm cho hoảng sợ, vươn tay tìm đến mạch của y: "Làm sao vậy? Làm sao vậy? Sao mà lại thành cái bộ dáng như quý này?"

Văn Thư lách người tránh bàn tay hãn, nói: "Không có gì, hai ngày nay đọc sách có hơi mệt chút."

Xích Viêm vẫn lo lắng, một lần lại một lần căn nhắc y không biết giữ gìn sức khỏe, trường sinh bất lão thế nào đi nữa cũng không chịu được giày vò như vậy.

Văn Thư vừa nghe vừa gật đầu, chợt nhớ tới thuở trước hình như lúc nào cũng là mình giáo huấn Xích Viêm, Xích Viêm thành thật mà nghe, lúc này vậy mà lại đổi chỗ, không khỏi cười "phì", nói: "Không tưởng tượng được hoàng tử Xích Viêm của Đông Hải Long cung cũng biết thương người, Lão Long Vương nên tìm cho người một nàng dâu rồi, để người yêu thật là yêu, đỡ cho người không có việc gì lại chạy đi gây họa."

Xích Viêm giả vờ cả giận nói: "Người lại chế nhạo ta."

Hai người bèn ngồi bên cửa sổ bắt đầu cười đùa. Đơn giản chỉ là chút thị thị phi phi, Liễm Diễm sinh được một đôi trai song sinh; nhị thái tử Lan Uyên bị giáng xuống phạm gian chịu tội; khi đi trên đường gặp được một thiếu niên bán hồng đậu, nhìn rất quen mắt, không nghĩ ra là ai, có lẽ là trăm năm trước đã gặp qua tiền kiếp của y...

Xích Viêm móc ra một con châu châu lá tre từ trong tay áo, thuận tay ném ra giữa phòng, châu châu lá tre liền hóa thành dáng dấp của mấy tiểu hài đồng, trước ngực là cái yếm đỏ au, trên cổ tay trắng tròn mang một chuỗi lục lạc vàng, ngửa khuôn mặt phấn phúng phính kéo ống tay áo Văn Thư mà kêu "Tiên sinh, tiên sinh". Văn Thư bị chọc cười rồi, trên gương mặt tái nhợt lan ra vài phần huyết sắc.

Bọn nhỏ lại bắt đầu kết giao vui đùa trong phòng, tiếng cười lạnh lớt phụ họa, lục lạc vàng trên cổ tay "đình đình" rung động.

Trong lúc cười đùa, Văn Thư lơ đãng hỏi Xích Viêm: "Có thuật pháp nào có thể khiến người ta vĩnh viễn không trốn thoát được không?"

"Tỏa Hồn thuật." Xích Viêm không hề phòng bị, buột miệng thốt ra.

"Là thuật pháp thế nào?"

"Đóng ấn kí của mình lên hồn phách của đối phương. Vậy thì đối phương bất luận đi tới chỗ nào, kẻ làm phép cũng có thể tìm được, vĩnh viễn không trốn thoát."

"Đóng dấu trên hồn phách?"

"Ừ. Nếu là người các Thượng tiên đó muốn, chỉ sợ đối phương chết rồi, Thập diện Diêm La có thấy cũng không dám nhận." Xích Viêm cau mày nói, "Đang yên lành, sao lại hỏi cái này?"

"A, không có gì... Tự nhiên nghĩ ra như vậy." Văn Thư nói lấp đi, chợt dè dề tài, "Chẳng hay tiểu thiếu chủ công chúa Liễm Diễm sinh hạ có đáng vẻ ra sao?"

"Béo đến sắp phồng lên rồi. Ta nói rồi, xem cái cách nó bồi bổ khi đó, nào phải sinh con nít? Cho heo ăn cũng không cho đến như vậy..."

Đề tài vừa mở ra, lan man nói thêm một trận, Văn Thư lại hỏi lại: "Vậy... Ấn kí trên hồn phách không có cách nào trừ bỏ sao?"

"Thập diện Diêm La cũng không dám nhận, sao còn có thể đầu thai chuyển thế?" Xích Viêm nói, "Ngoại trừ lên đài Luân Hồi của núi Côn Lôn, trực tiếp lao xuống Chúng Sinh Luân Hồi mới bỏ được ấn kí. Nhưng làm sao dễ dàng như vậy? Đứng từ trên đài Luân Hồi nhảy xuống, cũng khó nói trước hồn phách sẽ bình yên vô sự. Nhị thái tử Lan Uyên đó cũng phải dựa vào lòng Kim Cương của Phật Tổ mới có thể thoát hiểm, đổi lại là kẻ khác, nếu như bị oán khí trên đài Luân Hồi cuốn lấy rồi, dù là có thể chuyển kiếp, nhưng mệnh cách về sau cũng không khá hơn là bao."

Văn Thư nghe như có điều suy nghĩ, lẩm bẩm: "Thật sự chạy không thoát sao?"

"Cái gì?" Xích Viêm chỉ nghe được mấy tiếng vụn vặt, hỏi.

"Không..."

"Trăm năm rồi, hẳn người đã thỏa mãn rồi chứ?" Cạnh cửa đột nhiên truyền đến một giọng nói lạnh lùng.

Văn Thư đỡ cả người, cứng ngắc quay sang, trong vẻ tuyệt vọng thấu ra một tia không cam tâm.

Từ ngoài cửa, người nọ bước từng bước đi tới, áo tím lụa trắng, ống tay lướt qua, đóa hoa nở rộ khôi phục nguyên hình tan thành một lớp bụi trần. Giữa trán hắt sáng rõ một vết Long ấn, trong con người màu tím bạc tựa như ẩn giấu tuyết rơi vạn năm mà lại ngậm mang theo ý cười: "Ta nói rồi, người trốn không thoát đâu."

TU' PHÀM

Công Tử Hoan Hỉ
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Trăm năm trước, Bồ đề Pháp hội ở Tây phương Cực Lạc giới tụ tập chúng tiên gia. Phật Tổ trước tòa sen cất xướng Phạm âm, đàn hương mù mịt, pháp lí khoáng đạt lọt vào tai, tinh tâm hợp thần, vừa nghe vào rồi, ám ảnh cả trăm năm ngấm ngấm. Chúng tiên gật gù hết sức lắng nghe, chỉ có Úc Dương Quân hẩn mặt không thay đổi, một đôi mắt màu tím bạc nửa nhắm nửa mở, điệu bộ như đang nghĩ điều gì.

Có tiểu sa di áo đen mũ xanh cung kính dâng lên một chung trà thanh, hẩn nhấp khê một ngụm, vào miệng vị chát, đắng ngắt khó thể nói rõ, đang muốn nhúu mảy, một tia ngọt lịm rất nhanh đã lướt qua đầu lưỡi, tinh khiết cả miệng, lưu hương chân răng, chính là loại vị ngọt có thêm thể nào cũng không hồi vị lại được.

Đại thái tử Huyền Thương của Thiên giới ghé sát qua nói: "Chất điệt nhi có nhiều chỗ không rõ, thỉnh tiểu thúc chỉ giáo. Chính là..."

Úc Dương Quân nâng chung trà như nghe như không, âm thầm bấm ngón tay tính toán, hồn phách kia đã rời Thiên Sùng Cung rồi. Trước mắt lại hiện ra khuôn mặt âm đạm cũng giống như tính tình đó, dung mạo là nhu hòa, ánh mắt lại bất ngờ kiên định: "Ta cuối cùng sẽ rời đi."

Hừ! Phàm nhân...

Bèn buông tay ra, nhấp thêm một ngụm trà, lại là một ngụm đắng chát khiến cho hẩn không kiềm được nhúu mảy.

"Tiểu thúc..." Đại thái tử thật thà còn đang mong ngóng hẳn đáp lại, "Người xem..."

Con người tím của hẳn chuyển ngang, vừa định mở miệng, Phổ Hiền Bồ Tát ở bên cạnh đã chen vào giải vây cho hẳn: "Về việc này, Đại điện hạ cũng không cần phải băn khoăn. Đó gọi là thành tâm sẽ ứng, có cho đi tất có nhận lại."

Huyền Thương cái hiểu cái không thối lui qua một bên, Phổ Hiền Bồ Tát mới cười nói với Úc Dương Quân: "Thiên Quân hình như có niềm nhớ?"

Úc Dương Quân biến sắc, nói: "Bồ Tát nói đùa."

Phổ Hiền lại cười mà không nói, khi rời đi đột nhiên quay lại bảo: "Thiên Quân có nghe được Phật Tổ vừa nói gì không?"

Úc Dương Quân nhướng mắt, Phật Như Lai mỉm cười ngồi trên tòa sen cửu trọng.

Sau Pháp Hội, Bồ Đề Lão Tổ lại tới mời hẳn đến Tiên phủ của ngài đánh cờ. Một trận liền thành mấy năm, trong lúc những quân cờ đen trắng xen kẽ chằng chịt, nhân gian liền chẳng biết đã qua thêm bao ngày.

Lão giả mày trắng râu dài nheo mắt lại nhìn hẳn: "Thiên Quân, tới lượt ngài."

Úc Dương Quân mới lấy lại tinh thần, nhưng tay đặt dưới bàn vẫn còn bấm ngón tính toán, hồn phách đó đang ở nơi nào tại nhân gian. Hẳn vội vội vàng vàng hạ xuống một con cờ, Bồ Đề Lão Tổ cười cong đôi mắt, giống như một con hồ đà mưu túc trí: "Thiên Quân, nước cờ này của ngài... Lão hủ gặp may rồi."

Úc Dương Quân tập trung tinh thần nhìn kỹ lại, một trận trời rung đất chuyển, bàn cờ lật úp, con cờ đen trắng trộn thành một đồng, lạch cạch lộ cộ rơi tán ra trên đất, cũng phiền lụy tâm hấn vốn đã là buồn bực.

"Đây là thế nào?" Bồ Đề Lão Tổ bấm tay tính toán, không khỏi hoảng sợ cực độ, "Là... Là ai đã động đến mặt bảo kính? Nghịch thiên chính là muốn..."

Liên không còn lòng dạ nào chơi cờ nữa, gọi tiểu đồng tới dặn dò đi nghe ngóng, lại lo lâu nhìn về phía Úc Dương Quân: "Thiên Quân, ngài xem việc này..."

Úc Dương Quân ngậm miệng không nói, ánh mắt lướt đến tiểu đồng áo xanh đang ngồi xổm trên đất thu dọn, liền không khỏi nhìn đến xuất thần.

Trước kia hấn lúc nào cũng vừa khê liếc qua khóe mắt là có thể nhìn thấy y, khóe miệng cong cong, dung mạo cũng thế, vẻ mặt rất nhu thuận rất tĩnh lặng. Bất kể hấn có đối đãi ra sao, chỉ chớp mắt là y lại cười như vậy, giống như mặt nạ. Tội tớ mà thôi, ngoại trừ y ra, trong Thiên Sùng Cung còn có rất nhiều, ngày nào đó thật sự không hài lòng, đuổi đi cũng được. Bất tri bất giác đã qua ngàn năm, hấn vừa liếc qua khóe mắt, đập vào vẫn là chiếc bóng xanh đó, bộ dáng lặng im mà ngoan ngoãn. Hấn liếc mắt một cái, y liền biết hấn muốn gì, ăn mặc chi tiêu lúc nào cũng phù hợp với tâm tư hấn đến ngoài ý muốn. Thiên Sùng Cung cho y trường sinh, y đáp ứng Lão Thiên Quân phải theo hấn đến khói tản tro bay. Đột nhiên cảm thấy, như vậy cũng rất tốt, có một kẻ khôn khéo nghe lời chung quy so với vài kẻ lóng ngóng tay chân cũng hay hơn. Liền để mặc y đứng nơi đó, hấn liếc qua khóe mắt là có thể nhìn thấy y, tốt lắm rồi.

Lại không ngờ rằng, y nhu thuận như thế có một ngày cũng sẽ vẻ mặt quật cường nói muốn rời đi. Thật là...

Phàm nhân, lúc nào cũng không đụng tường Nam sẽ không quay đầu. Liền cho người rời đi thì thế nào? Cho người thời gian trăm năm tiêu dao, kết quả, người sẽ phát hiện, người có trốn thế nào cũng không thoát khỏi lòng bàn tay ta.

Chờ đợi, hãn cũng không am hiểu. Cho tới bây giờ đều là kẻ khác đau khổ chờ đợi hãn. Bất quá lúc này đây, chờ thêm một lúc có ngại gì? Từ nay về sau, liếc mắt qua là vẫn có thể nhìn thấy y.

Tuyệt vọng đi. Theo ta cho đến lúc khói tản tro bay, là lời hứa tự người ưng thuận.

~*~

"Úc Dương Quân, người tới làm gì?" Xích Viêm vượt nhanh lên một bước chặn trước người Văn Thư.

Ánh mắt Úc Dương Quân lướt qua Xích Viêm rơi xuống trên gương mặt trắng bệch của y: "Cho người trăm năm, người hài lòng chưa?"

"Ngài là cố ý thả ta đi." Văn Thư lâm bẫm nói.

Đường đường là Thiên Sùng Cung, cho dù người là hoàng tử Long Cung, muốn dẫn ai đi, có thể nào lại dễ dàng như vậy? Trăm năm, hãn đợi trăm năm sau lại đuổi theo, chờ cho y hoàn toàn tĩnh tâm rồi, đến khi tưởng rằng mình đã cởi bỏ được trói buộc thì mới thành linh xuất hiện, giống như quỷ mị trong bóng tối, lúc nào cũng chờ người cởi bỏ đề phòng mới hóa ra nguyên hình, khi thét lên chói tai thì vuốt sắc của nó đã sớm tóm chặt cổ họng người, cắt đứt hết thảy hy vọng của người. Để người biết rõ, người thật sự trốn không thoát.

"Úc Dương Quân, người nói gì, có ý tứ gì?" Xích Viêm không kiên nhẫn quát lên.

"Sách của y còn chưa sắp xếp xong." Úc Dương Quân nói.

"Việc này người còn dám nói?" Xích Viêm lập tức bùng lên lửa giận, khẩu khí càng lúc càng không tốt, "Người bất quá là muốn rắp tâm quyết nợ mà thôi."

"Đúng thì sao?" Úc Dương Quân nhướn mày nói, tầm mắt từ trên mặt Văn Thư dời đi, đối diện với con người trờng to đở thẳm của Xích Viêm, "Người dò xét mi tâm của y xem."

Xích Viêm theo lời đưa tay thẳm dò, Văn Thư xoay người muốn tránh, nhưng không nhanh đợc hơn ngón tay hẳn.

"Người..." Đầu ngón tay một mẳng lạnh giá, Xích Viêm trợn trờng mắt nhìn giữa mày Văn Thư từ từ hiện ra Long ấn, đởt nhiên quay đầu phẳn nộ quát Úc Dương Quân, "Người dùng Tỏa Hồn Thuật với y? Đây là muốn tổn thương hồn phách y! Sau này y..."

"Ta sẽ cởi bỏ cho y." Úc Dương Quân thẳn nhiên nói. Thừa dịp Xích Viêm sửng sốt, thân người chớp nỏảng, lách qua Xích Viêm lướt thẳng đến trước người Văn Thư.

Văn Thư không kịp trốn tránh, chỉ cảm thấy cổ tay bị hẳn siết chặt, hoàn hồn lại, đả bị hẳn mang lên giữa không trung, gian nhà nhỏ cư trú đàng cách mình càng ngày càng xa.

"Người đả hết hy vọng chưa?" Giữa y phục tung bay, Úc Dương Quân quay đầu nhìn y, mắt tím tóc bạc, như trước là vẻ mặt ngạo khí khiến người run sợ.

Xích Viêm ở phía sau đàng gấp rút đầu đến, áo thẳm mây đỏ, tựa như lửa bay.

"Giả ý buông tha ta, lại đến cắt đứt hy vọng của ta. Ta thật là khiến ngài lo lắng như thế." Văn Thư cười gượng, ngay cả hồn phách cũng đã bị đóng lên ấn ký của hắn, y còn có thể chạy trốn tới nơi đâu?

Chậm chậm ngược mắt lên, Văn Thư thấy bóng lưng hắn đứng thật thẳng tắp, đột nhiên cúi đầu hỏi: "Ta đã từng yêu thương ngài, vậy, ngài thì sao?"

Úc Dương lại trốn tránh không đáp, sau một lúc trầm mặc mới nói ra: "Ta không nhắc chuyện xưa."

"Thiên Quân khoan hồng độ lượng." Khó cho hắn không thẳng thừng như đối với công chúa Liễm Diễm ngày ấy. Nụ cười gượng bên môi càng lúc càng lớn, Văn Thư ngẩng đầu, nghiêm mặt nói, "Đáng tiếc phàm nhân ta hẹp hòi, mọi thứ tới lui không thể không trách!"

Nói xong, giật mạnh ra thoát khỏi kiềm chế của Úc Dương Quân, rốt cuộc thả người từ trên đám mây rơi xuống.

"Người..." Úc Dương Quân không ngờ y sẽ như thế, "Cứng đầu ngoan cố!"

Khi muốn phi thân lao ngược trở lại, thì đã bị Xích Viêm đuổi theo không tha giành trước, sớm hơn hắn một bước đón được Văn Thư.

"Xích Viêm, chuyện Thiên Sùng Cung ta còn chưa đến phiên Đông Hải Long Cung người để ý tới." Úc Dương Quân đứng thẳng trên mây lạnh lùng nói với Xích Viêm.

"Bằng hữu của Xích Viêm ta cũng không thể tùy tiện người khi dễ." Xích Viêm vừa đặt Văn Thư đứng vững xuống bên cạnh vừa đáp trả.

Lại khẽ bảo Văn Thư: "Không sao đâu, lão tử đã sớm muốn cùng hắn ra sức đánh một trận."

Rồi lại lướt mây mà lên, hai tay nắm lại, trong bàn tay trống không có thêm một bộ Phương Thiên Họa Kích(1). Dưới mũi nhọn sắc bén, hắc áo đỏ vòng vàng, trang nghiêm như chiến thần uy vũ: "Hôm nay người muốn dẫn Văn Thư đi thì trước tiên phải qua cửa ta đây."

"Hừ!" Úc Dương Quân hừ lạnh nói, "Không biết tốt xấu."

Lãnh quang tẫn hiện trong con người, một bộ phận nộ. Mắt thấy Xích Viêm cầm kích đánh tới, cổ tay Úc Dương rung chuyển, hóa ra bảo kiếm dài hẹp động thân đỡ chiêu.

Trong không trung hai luồng quang ảnh chạm nhau, tức thì hoa lửa bắn tung.

"Úc Dương Quân, Xích Viêm ta hôm nay phải chinh người một trận đến nơi đến chốn!"

"Khoác lác mà thôi."

Khi tách ra, trên cánh tay Xích Viêm rõ ràng có một vết thắm, Úc Dương Quân cười lạnh nói: "Chỉ là hoàng tử Long Cung thôi, không biết phân lượng."

Xích Viêm nhở hắc một hơi, nhìn lỗ thủng trên áo lụa mỏng của hắc nói: "Người cũng không khá hơn đâu."

Lại lần nữa vụt người đánh về phía hắc, hai bên đánh vào một chỗ. Binh khí va vào nhau, leng keng điếc tai.

Văn Thư đứng trên mặt đất, ngửa đầu nhìn không trung, chỉ thấy hai vệt quang ảnh người tới ta đi, vừa mới tách ra lại lập tức bổ vào, nhưng không phân được là ai với ai.

Từ đêm hôm đó khi nhìn thấy Long ẩn giữa đầu mây mình, thì trong lòng đã tuyệt vọng, giống như con chuột bị vờn dưới chân mèo, rõ ràng trời đất bao la, lại bị giam cầm ngay dưới vuốt nó, chút thần sắc nào cũng đều không thoát khỏi cái nhìn lom lom của nó.

Bất quá là không cần thận đã yêu thương hãn mà thôi. Khi yêu mến thì không ngừng đợi hãn, cho dù hãn không chút đáp trả cũng không gì đáng kể. Khi không yêu mến thì lui ra, không ngại ánh mắt hãn, cũng không cần hãn đền bù cái gì. Làm sao lại đưa đến tình cảnh như vậy?

Khó có thể nào muốn y đi tin tưởng hãn là vì yêu thương y mới cự tuyệt y rời đi? Rõ là chuyện cười của thiên địa. Nhưng có cười nhạt thêm nữa y cũng vẫn hỏi ra miệng, phản ứng của hãn cũng không ngoài dự kiến. Vậy thì tại sao? Tại sao lại không nguyện để cho y một phạm nhân này được như hạt bụi trần nhỏ bé tiếp tục cuộc sống bình thường y đã từng trải qua?

Trong lúc nổi lòng phức tạp, không trung thành linh có một trận rồng gầm trầm thấp, trong lòng Văn Thư căng thẳng, lần nữa ngẩng đầu, bầu trời như rơi xuống đốm lửa, trong những đám mây đỏ lửa khắp trời, một con xích long bay vút lên cao, râu dài khê lượn, toàn thân vảy đỏ lấp lánh hồng quang.

"Xích Viêm..." Văn Thư không khỏi kêu lên sợ hãi.

Bèn thấy con rồng đó thẳng hướng về phía mình, thân người vẫn còn lượn lờ trên không, đầu rồng đã đến trước mặt y.

Thiên tộc hóa ra nguyên hình thì có nghĩa là đã đến tình cảnh chiến không thể thối lui.

"Người không cần lo cho ta..." Giữa cơn hoang mang, Văn Thư buột miệng định hướng về phía Úc Dương Quân thỏa hiệp, lại bị Xích Viêm cắt đứt.

"Nếu người đi cùng hăn, ta sẽ không còn là bằng hữu của người nữa." Âm điệu trầm thấp, con rồng đó quay đầu nạy ra một miếng vảy rồng từ dưới thân, hồng quang bắn thẳng đến giữa mày Văn Thư.

"Người làm gì vậy?" Úc Dương từ sau cản tới, ngữ khí lại là kinh hoàng.

Văn Thư đột nhiên cảm thấy thân người nóng lên, cơn lạnh mơ hồ từ trong cơ thể tràn ra rồi cuộc tan mất.

"Chỉ có thể làm vậy." Mắt rồng đỏ thẫm bất đắc dĩ nhìn Văn Thư, "Cũng có thể che đậy một chút."

Khẩu khí lần nữa trở nên cuồng vọng: "Ta chỉ không muốn thấy hăn đắc ý!"

Xích long ngẩng đầu gầm lên, gọi đến một trận cát đá mù mịt che lấp cả mặt trời: "Muốn trốn thì ngay lúc này."

Vuốt rồng của hăn còn chưa tới người, Văn Thư đã bị một đoàn quang ảnh bao bọc lại, rất nhanh hướng về phía bầu trời bay đi.

Bên tai lại một tràng rồng gầm, so với lúc này còn phần nộ trầm thấp hơn. Văn Thư trong lúc gấp rút quay đầu lại, một con cự long toàn thân tràn đầy ngân quang, đang đuổi về phía y, lại bị xích long phía sau chặt chẽ cuốn lấy. Ngân long đó trợn trừng mắt, vẫn gắt gao dõi theo y, trong lòng không rét mà run. Gian nan mấy ngày liền cộng thêm hai luồng chân khí một nóng một lạnh loạn chuyển trong người, không chống đỡ được nữa, trước mắt tối sầm, liền mất đi tri giác.

~*~

Hoàng tử Xích Viêm của Đông Hải Long Cung lén mang thiên nô của Thiên Sùng Cung hạ phạm, hơn nữa nói năng cuồng vọng, không biết hồi

cải. Loại bỏ tiên cốt, vĩnh viễn bị nhốt dưới Thiên Sùng Sơn.

Lão Long Vương của Đông hải quỳ chừng ba ngày ba đêm ngoài cửa Nam Thiên, thỉnh cầu Thiên đế khoan dung đánh khẽ.

Chúng tiên gia nói: "Tội không đến nước này a."

Thiên đế ngự giá tự mình đến Thiên Sùng Sơn hỏi: "Chuyện không nhỏ nhưng cũng không lớn, phải chăng quá mức rồi?"

Vừa vặn gặp Úc Dương Quân cười mây rời cung, đứng trên đám mây, hần thần sắc bất động: "Thật không?" Trong con ngươi màu tím ẩn mang một tia lệ khí, không kiên nhẫn lướt qua, Thiên đế run lên, rốt cuộc chỉ có thể trơ mắt nhìn hần vội vã rời đi.

Từ đó, không kẻ nào dám tới thăm lời nữa.

Xích Viêm dưới Thiên Sùng Sơn lại sống thật tự đắc hả hê, dù từ trong động tù nhỏ hẹp nhìn ra ngoài, chỉ có thể thấy được một khoảng trời chật hẹp. Không trung đột nhiên xuất hiện một chiếc bóng tím, chặn mất đám mây đang khoan thai trôi qua, Xích Viêm duỗi chân ngồi trong động, nhếch khóe miệng, cười đến vui vẻ: "Úc Dương Quân, nhìn người phong trần mệt mỏi, thật là bận rộn a."

Kẻ đến đúng là Úc Dương Quân, nhưng sắc mặt không tốt, môi mỏng mím thành một đường giống như đang kiềm chế gì đó: "Y đến nơi nào?"

"Ha..." Xích Viêm ghen ngào cười to, nói với hần, "Ta khó khăn lắm mới giấu được hành tung của y, người nói lão tử là đồ ngu sao? Kẻ phải đề phòng là người, làm sao có thể cho người biết?"

"Người..." Cơn giận bị cười nhạo của hần kích thích, Úc Dương Quân áp sát cửa động, cách hàng rào hung hăng nhìn về phía Xích Viêm. Sợi tóc được chải gọn gàng từ trong ngân quan rơi xuống, rồi tung rũ trên trán,

trong con người tím lóa ánh hung hãn, rồi lại ẩn hiện ra bất đắc dĩ tận đáy lòng.

Ấn ký hằn đóng xuống vì bị vấy rùng của Xích Viêm che phủ, bèn mất đi hành tung y. Khi đó thì có khủng hoảng vô duyên vô cớ dâng lên trong lòng, lúc sau bèn giống như hình bóng trước sau không vùng thoát khỏi. Khi uống trà, khi chơi cờ, khi đọc sách... Bất cứ lúc nào, chỉ vừa không cẩn thận, tâm tư dao động, thì liền thừa cơ tiến vào trong suy nghĩ của hãn.

Không tìm được nữa, kẻ hoàn toàn nằm trong lòng bàn tay cứ như vậy thoát khỏi nắm tay hãn, trước đây hãn luôn luôn tự tin, phàm nhân tay trái gà không chặt có thể nào chống chọi lại với hãn Thiên Quân pháp lực phi thường này? Dù là trong một trăm năm thả y tự do đó, hãn vẫn thủy chung chặt chẽ nắm được hành tung của y, nhưng hôm nay, có bấm ngón tay tính toán thêm thế nào cũng đều là khoảng trống. Vừa nghĩ đến, trong lòng bèn là trống rỗng, tạp niệm sinh sôi, con cờ đen trắng trên bàn cũng thành không vừa mắt, vung tay hất đi, ngay cả tiếng rơi lẫn trên đất cũng có thể khiến trong tim hãn lại sinh ra thêm một nùi hoảng loạn. Ma xui quỷ khiến lại điều khiển tường vân hạ phàm, lúc trước y đến nơi nào sinh sống hãn vốn không chút lưu tâm mà nhớ kỹ, giờ lại nhất nhất lướt qua một lượt. Thiên hạ to lớn mênh mông, giống như mò kim đáy bể.

"Người tưởng một miếng vấy rùng của người có thể bảo vệ y được bao lâu?" Trong lòng rối bời sốt ruột, trên mặt Úc Dương Quân vẫn không lộ thanh sắc, lạnh lùng nói.

"Hừ..." Xích Viêm không đáp, trừng mắt ngược lại hỏi hãn, "Người thả y đi thì thế nào? Thiên Sùng Cung người không có ai sao? Ngay cả một nô tài ngoan ngoãn có tìm khắp cũng không ra? Ha ha, có người cái loại chủ tử cay nghiệt này, nô tài ngoan ngoãn hơn nữa cũng phải muốn trốn."

"Láo xược!" Trong lòng bị lời của hãn đâm tới, tay phát lựa rơi, con người tím đối lại một đôi mắt ngời sáng, Úc Dương Quân không kiên nhẫn

nói, "Y rốt cuộc ở nơi nào?"

"Lão tử làm sao mà biết?" Xích Viêm thu hồi ý cười, học giọng điệu hần lạnh nhạt bảo, "Một miếng vảy rồng đúng là không bảo vệ y được bao lâu, vậy người còn gặp cái gì? Chờ thêm đôi ngày chẳng phải xong xuôi?"

"Hừ!" Úc Dương Quân phẩy tay bỏ đi.

Cách ngày hần lại ghé sang lần nữa, Xích Viêm cách hàng rào cười nhìn tóc bạc rối tung trên trán hần: "Tại sao ta cảm thấy bị loại bỏ tiên cốt lại chính là người?"

Úc Dương Quân thu lại cao ngạo hôm qua, chỉ là trầm mặc nhìn hần, hồi lâu sau mới nói: "Hồn phách của y... Không chịu nổi."

Chung quy là hồn phách của phàm nhân, làm sao chịu đựng được giày xéo của dấu ấn trên linh hồn. Cho dù chịu được đau đớn, cứ như vậy mãi, hồn phách cũng sẽ càng ngày càng yếu, cuối cùng yếu ớt đến tựa cành khô, không chịu nổi gãy ngang. Hần vốn định dùng Tỏa Hồn Thuật vây y trăm năm, đợi sau khi mang y về Thiên Sùng Cung rồi sẽ giúp y thu lại, đơn giản không lo. Lại không ngờ rằng, nảy sinh trăm đường trắc trở, kết quả tính nhảm chính là bản thân hần. Mỗi khi nghĩ đến một tầng này, trong buồn bực lại sinh ra khủng hoảng. Hần bên này một ngày lại một ngày chờ đợi vảy rồng của Xích Viêm mất hiệu lực, thì y bên kia cũng là một ngày lại một ngày yếu lả đi, đến khi hồn phách yếu đến mức không thể yếu hơn được nữa thì chính là...

"Ha ha ha ha..." Xích Viêm lần nữa bật cười, liếc mắt qua hần nói, "Thuật pháp người thi triển, có thể nào còn muốn đến oán lão tử? Y chính là khói tản tro bay..."

"Câm mồm!" Úc Dương Quân thình lình cắt lời hần, lệ khí tràn ngập đầu mày, thanh sắc lãnh liệt, nói, "Nếu y khói tản tro bay, vậy trong đó cũng có một phần của người."

"Hừ!" Đối mặt thật lâu, Xích Viêm lại tiếp tục tùy tiện ngồi xuống, cười nói với Úc Dương, "Y khói tản tro bay lại thế nào? Ngoài y ra, Thiên Sùng Cung người không có người hầu ngoan ngoãn nữa?"

"Ta..." Úc Dương Quân nhất thời nghẹn giọng, sợi tóc tản mác rũ xuống trước mắt, rốt cuộc hiện ra vài phần khốn đốn.

Không phải y, đều không phải y. Hẳn đập nát chung trà trong tay, Thiên nô bên cạnh sợ tới mức quỳ trên mặt đất run rẩy thành một cuộn. Cho dù là áo xanh như nhau, cho dù là cũng đứng ở vị trí đó, hẳn liếc mắt qua là có thể nhìn thấy, cho dù cũng là dung mạo nhu thuận, nhưng vẫn không giống như trước. Nói không nên lời là không giống chỗ nào. Chung trà bưng tới quá nóng, rồi quá lạnh, đến khi là ôn hòa thích hợp vào miệng, thì vẫn phải ghét bỏ vì quá nồng, quá nhạt... Trăm điều đều bắt bẻ, trăm điều đều không hài lòng. Các Thiên nô sợ hãi rụt rè bê chung trà đánh nát lui xuống, chỉ lưu lại một mình hẳn ngồi yên trong gian điện to như thế. Từ từ, chậm chậm liếc mắt qua, chỉ nhìn thấy một tấm màn lụa khói tím rũ xuống bên kia, tâm tư trống vắng giống như gian phòng trống vắng này, dùng cái gì cũng không thể bổ khuyết cho đầy. Trừ y ra rốt cuộc không chấp nhận được kẻ khác nữa. Biết rõ không có kết quả, ngón tay vẫn không tự kiềm được mà bấm lên tính toán, như trước là trống rỗng. Trong ngực bị một tình tự to lớn không biết tên đề đến ngay cả thở cũng không thở được, nôn nóng cời đi ràng buộc của lý trí giống như dây leo sinh trưởng, tích mịch quẩn tâm.

Hẳn rơi vào trong trầm tư, Xích Viêm cũng không phản ứng hẳn, cụp mắt xuống tiếp tục nói: "Thiên Sùng Cung người tôi tớ như mây, thiếu đi một Văn Thư có thể ra sao? Nhưng mà ta..."

Ngữ khí không còn cười đùa âm ỉ nữa, thanh âm cũng dần dần thấp: "Năm đó ta nên ép y đi."

Vòng vàng lớn như miệng chén buồng rữ bên tai trái, dán vào gò má, lặng im lóe lên ánh sáng nhạt: "Năm đó nếu ta ép y đi..."

"Ta sẽ không cho phép." Úc Dương hoàn hồn, trầm giọng nói, suy nghĩ hỗn loạn trong quyết tâm cực lực kiềm nén, vẫn còn chưa kịp hiểu phải biểu đạt những gì, lời đã thốt khỏi ra miệng, "Y yêu thương ta."

Lời vừa nói ra, hai người đều ngơ ngẩn, Xích Viêm nửa há miệng muốn thanh minh, Úc Dương Quân lại nhắc lại: "Y yêu thương ta." Mờ mịt trong giọng nói đã bị kiêu hãnh thay thế.

Cho nên y sẽ không đi, y đã hứa hẹn theo hăn đến khói tản tro bay. Y yêu thương hăn, cho nên, y sẽ không đi. Bình tĩnh vốn tiêu tan từ sau khi mất đi hành hung y đã quay về, khóe miệng khẽ nhếch. Nụ cười trên mặt còn chưa lan ra, Xích Viêm đã cười thành tiếng trước.

"A..." Xích Viêm đứng lên tỉ mỉ quan sát Úc Dương, liền sau đó lộ ra thần sắc thương hại: "Cứ nói Xích Viêm ta lỗ mãng, thì ra Úc Dương Quân người so với ta lại càng không thông nhân tình."

Nhìn nụ cười cứng lại bên môi hăn, Xích Viêm chậm rãi hỏi: "Nếu y còn yêu thương người, ngày đó y còn có thể nhảy xuống sao?"

Nụ cười chế giễu từ từ mở rộng, Xích Viêm lạnh lùng nhìn tự tin trong mắt hăn từng chút một điêu tàn: "Y yêu thương người, vậy thì sao? Người ngoại trừ biết y yêu thương người, còn biết cái gì?"

"Ta..."

Còn biết cái gì đây? Cái kẻ hăn hơi nghiêng mắt liếc qua là có thể nhìn thấy đó, lúc nào cũng mặc y phục màu xanh, lúc nào cũng bộ dáng thần sắc nhu thuận, lúc nào cũng cúi đầu gọi hăn chủ tử... Đã không còn nữa, cái gì cũng không biết nữa, hăn đối với y chỉ biết nhiều đến thế, chỉ mở to một đôi mắt ẩn giấu tuyết rơi vạn năm lạc đi trong lui tới.

Xích Viêm ngồi trở lại trên đất, nhắm mắt, nín thở ngưng thần tìm kiếm, từ từ tiếp nhận được một cảm ứng yếu ớt, mảnh vảy kia đang một đường hướng Tây, xác nhận mục đích... Khóe miệng bèn nhếch lên, mở trừng mắt liền đối diện con người đã khôi phục lãnh ngạo của hắn: "Người nhìn ta làm gì? Mặc dù người không loại bỏ tiên cốt của lão tử, lão tử cũng sẽ không nói cho người biết."

Ngày ấy vốn nên theo lời loại bỏ tiên cốt của Xích Viêm, lại không biết là bởi mọi người lời lẽ khẩn thiết hay là Thiên đế cầu tình, Úc Dương Quân cuối cùng đã nhượng bộ, miễn đi hình phạt loại cốt, chỉ mang Xích Viêm về dưới Thiên Sùng Sơn.

"Chẳng lẽ người còn hy vọng lão tử đến tạ ơn người?"

Lời còn chưa dứt, đã thấy điểm cảm ứng mỏng manh kia như dây cung đột nhiên đứt đoạn, rốt cuộc không tìm được nữa. Mắt thấy vẻ mặt kinh ngạc của Xích Viêm, Úc Dương Quân năm ngón toàn động, rất nhanh bấm một toán quyết, trên mặt không khỏi lộ ra vài phần vui mừng.

"Sao lại yếu đến tình trạng này rồi?" Xích Viêm thất thanh cả kinh nói.

Tác dụng của vảy rồng cũng cần hồn phách của Văn Thư làm cơ sở, vốn tưởng rằng còn có thể chống đỡ được thêm vài ngày, nhưng không ngờ Văn Thư rốt cuộc yếu ớt đến như thế, không gánh chịu nổi sức mạnh của hai người bọn họ cùng chiếm, khiến cho bảo vệ của vảy rồng tan rã quá sớm.

Bên này Xích Viêm đang sửng sốt, bên kia Úc Dương Quân đã bấm ngón tính toán phóng về phía Tây. Đến khi Xích Viêm lấy lại tinh thần, trên bầu trời tứ phương nào còn có bóng dáng hắn?

"Một mảnh vảy rồng không bảo vệ người được lâu, bất quá có vảy rồng hộ thêm, oan hồn dưới đài Luân Hồi cũng không dám quấy người, có thể giữ người một mệnh cách bình yên." Xích Viêm nhìn bầu trời xanh

thăm thì thăm nói khẽ, nhớ tới hương đi vừa rồi của Văn Thư, lại thấp giọng cười rộ, "Tiểu tử ngươi mệnh tốt, lại gặp được một quý nhân nhỉ? Bằng không sao có thể nhanh như vậy. Cũng không biết chờ đến khi ta có thể ra ngoài rồi, còn có thể tìm được người hay không."

Trong giọng nói nửa phần than vãn nửa phần buồn bã.

~*~

Khi tỉnh lại, xung quanh là rừng rậm tươi tốt, bên tai mơ hồ nghe thấy tiếng nước chảy róc rách của khe suối, ánh sáng vàng kim xuyên thấu qua cành lá trùng trùng điệp điệp rơi xuống, chùm tia bị phân ly chiếu tới trên mắt, lóe sáng đến chói chang.

Văn Thư dựng người dậy, yên tĩnh bốn phía khiến cho y tưởng rằng cục diện rối loạn trải qua trước kia bất quá là một cơn ác mộng, nhưng đau đớn tràn ra nơi mi tâm lại là chứng minh rõ ràng rành mạch, toàn bộ đều là sự thật. Vị Thiên Quân cao ngạo đến không tha cho bất cứ kẻ nào mạo phạm đó cuối cùng vẫn không muốn buông tha y. Trăm năm, một kẻ phạm tặc vậy mà lại làm phiền hãn kiên nhẫn đợi trăm năm, là Văn Thư y "phúc trạch thâm hậu"(2), hay là Úc Dương Quân hãn quá mức "quyến sủng hữu gia"(3)?

Cũng không biết Xích Viêm thế nào rồi? Đưa tay vuốt mi tâm, trên ngón tay tức khắc tràn lên cảm giác đau đớn như bị đốt cháy. Theo đụng chạm của ngón tay, cơn đau đã muốn bình ổn xuống lại như bị bừng tỉnh mà chạy loạn ở tứ chi xương cốt.

Văn Thư không dám manh động, đợi đau đớn thoáng qua đi rồi mới chậm chậm tựa vào thân cây to lớn mà đứng lên từ mặt đất.

Bước tiếp theo nên làm gì đây? Bó tay chịu trói hay là mạnh tay đánh cuộc? Vây rông của Xích Viêm không bảo vệ y được mấy ngày, vị Thiên Quân kia có lẽ sẽ tìm đến. Tự ý rời cung, không phải lỗi nhỏ như đánh sai

nước cờ, đập vỡ chung trà, lại có thể khiến hãn chịu nói ra được bốn chữ "không nhắc chuyện xưa", ngấm lại liền không nhịn được cười. Nếu y không chịu nổi trừng phạt của hãn, thì tám trăm năm trước đã nói muốn rời đi, chứ làm sao lại kéo dài tới hiện tại?

Văn Thư vừa chậm rãi bước vừa ngẫm nghĩ bên bờ. Ở trong rừng gặp một tiều phu đi đốn củi, thấy y thần sắc tiều tụy bèn tiến đến quan tâm hỏi han.

Văn Thư vẫy tay nói không có việc gì, nhớ tới Xích Viêm từng nói chỉ có đến đài Luân Hồi ở núi Côn Lôn mới có thể cởi bỏ Tỏa Hồn Thuật, bèn hỏi thăm ông: "Lão bá có biết đi Côn Lôn Sơn thế nào không?"

Tiều phu một tay chỉ hướng Tây, nói: "Côn Lôn Sơn xa lắm, thế nào cũng phải hai ba tháng mới có thể đến a..."

Văn Thư chấp tay tạ ơn, trong lòng thầm tính toán, hai ba tháng, sợ là đường còn chưa đi được một nửa đã bị đuổi tới. Nhưng dưới chân lại kiên định, theo hướng tiều phu chỉ đi đến.

Chỉ là muốn được lặng lẽ một mình thương nhớ mà thôi, khi yêu thương thì chờ đợi, khi không thương thì rời đi, chẳng lẽ yêu thương của y cũng làm nhục y, mới khiến hãn hết lần này đến lần khác tới giễu cợt? Y chạy thoát trăm năm cũng không trốn khỏi lòng bàn tay hãn, nhắm mắt lại là có thể nhìn thấy cảnh trang giấy tung bay khắp phòng đó trong Thiên Sùng Cung, cả người phát lạnh.

Chưa đi được vài bước, tiều phu kia đã lại đuổi theo, tha thiết dặn dò y: "Thiếu niên lang không hiểu chuyện, gần đây có thiên tai, không có việc gì thì đừng ra ngoài đi hoang. Người không thấy thiên tượng mấy ngày trước sao? Lúc thì sáng choang lúc thì tối đến không thấy năm ngón tay, thật là khiếp người! Thiên sư trong trang yêm nói, đấy là ma tinh hiện thế, muốn biến thiên lí!"

"Thật không?" Văn Thư thản nhiên cười rộ, cúi đầu nói, "Thật đúng là ma tinh, nghiệp chướng trong mệnh."

Quay đầu nói đùa với lão tiều phu một câu: "Ta chính là muốn lên Côn Lôn Sơn để chấm dứt ma tinh này." Trên người lại dâng lên một cơn đau thốn, từ mi tâm tràn ra toàn thân, đau đến ngay cả khoe miệng cũng không nhếch lên nổi.

Văn Thư vội vàng bước nhanh vài bước, trấn định tâm trạng mới quay mặt lại, tiều phu kia đang đứng tại chỗ lắc đầu than thở, rõ ràng là cho y là kẻ điên.

Đường xá xa xôi, sông núi vạn dặm, dọc đường hỏi qua rất nhiều người, mọi người vừa đáp lời y, vừa nhìn y phát tiếng thở dài. Đau đớn trên người lúc nào cũng khi ổn khi nguy, hoặc là lạnh cóng đến thấu xương, hoặc là nóng rực đến ngay cả hồn phách cũng bị nấu chảy ra. Bao giờ cũng đi được vài bước lại phải quay đầu liếc mắt ngóng một cái, rất sợ một khắc sau thì sau lưng liền vang lên thanh âm trầm thấp nào đó, giống như quỷ mị nói với y: "Người trốn không thoát đâu."

Trong lúc hốt hoảng lắc mạnh đầu muốn vùng thoát, trên trán rũ xuống vài sợi tóc xám trắng. Văn Thư ngỡ ngác nhìn ảnh ngược của mình trong khe suối, nhớ tới một đêm nào đó, y giơ chiếc bảo kính khắc đầy lăng hoa lên cười đến bất đắc dĩ. Khi ấy chính là tóc đen như thác, vẫn còn vài phần dư lực, nhưng lúc này lại là tâm lực lao đao đến không thể che giấu được nữa, nhan sắc tiều tụy trần trụi len đầy cả gương mặt xám ngoét. Là bởi vì linh hồn suy yếu cũng được, hay là sinh khí của bản thân y khô kiệt, sợi tóc từ từ hóa trắng nhắc nhở y, thời gian không nhiều nữa, mà Côn Lôn Sơn vẫn còn ở phía sau dãy núi phía sau kia.

Ngày nào đó, y tiến vào một khu rừng rậm, bị lạc hướng trong biển cây ngút trời. Hàn ý quen thuộc từ nơi mi tâm bắt đầu vờn dài, máu huyết trong tứ chi xương cốt tựa như đều muốn đông lại. Văn Thư gắt gao siết lấy

Hỏa Lưu Ly muốn làm giảm bớt, dưới cơn lạnh ùn ùn kéo đến, một tia ấm áp chớp mắt đã bị cuốn đi. Gần đây trong người y lúc nào cũng thường dâng lên hàn ý, ngược lại nóng bỏng đã biến mất, xem ra vảy rồng của Xích Viêm cũng không bảo vệ được y bao lâu nữa.

Ngay lúc đang đau đớn, trước mắt hiện ra một nam tử hắc y, chậm rãi từ nơi sâu trong rừng rậm bước tới. Rõ ràng là bộ dáng khí phách cuồng quyến, lại cười đến bất cần đời, sâu trong đôi mắt màu đen giấu vài phần khó lường.

Hắn nhiệt tình đến đỡ Văn Thư, hơn nữa còn vận thân pháp một đường đưa y đến dưới chân núi Côn Lôn. Gió quét qua tai, thổi tung vạt áo hai người bay phấp phới. Lỗ tai như nghe được một tiếng "Xoẹt" nho nhỏ, xuyên thấu qua tiếng gió truyền thẳng vào đáy lòng. Văn Thư ngẩn ra, cái lạnh thấu xương nháy mắt trải rộng toàn thân.

"Vẫn là đã muộn một bước..." Văn Thư không cam lòng thở dài một tiếng.

Lại bị nam tử nghe được, ân cần hỏi han: "Sao vậy?"

Văn Thư lắc đầu cười nói: "Không có gì. Cảm khái đột phát mà thôi. A, ân công một đường hộ tống, tại hạ còn chưa cảm tạ quá, thật là hổ thẹn." Nhớ tới trên người nghèo rớt mồng tơi, liền lấy Hỏa Lưu Ly trong lòng ra muốn đưa cho đối phương.

Hắc y nhân giật mình, chập chạp không dám nhận lấy.

"Ta không dùng được nữa." Văn Thư nhét Hỏa Lưu Ly vào trong tay hắn, nói: "Ân công có duyên với ta, vật đó là cơ duyên của ân công."

Hắn còn thần sắc bán tín bán nghi, Văn Thư không nói gì, xoay người bước đi tới trước.

Y từng nghe các Thiên nô trong Thiên Sùng Cung nói đến đài Luân Hồi, dưới đài lượn lơ sương khói, khói xanh là thiện quả, khói đen là nghiệp ác, đài Chúng Sinh Luân Hồi treo giữa không trung bên trong mây khói, toàn bộ nhân duyên quả báo của chúng sinh đều khắc trên đài, đợi đến lúc luân hồi chuyển thế, mọi thứ của kiếp trước đều có tính toán, tích lại được mấy việc thiện đức, lại thêm vào bao nhiêu oan nghiệt, lần nữa nhất nhất tính qua, thiện tức thưởng ác tức trừng, nửa điểm cũng không tính sai.

Kẻ đã thoát ra ngoài tam giới nói việc này, trong lời chung quy mang theo vài phần truyền thuyết, khiến cho Văn Thư âm thầm phỏng đoán, kiếp trước của bản thân rốt cuộc đã tích được đại đức gì mới có thể gặp được vận số như vậy, hay là đã tạo nên đại nghiệt gì mới khổ sở không xin nổi một chữ "Tình".

Lúc này, y đã đứng trên đài Luân Hồi, dựa vào lan can hán bạch nhìn xuống, quả nhiên giống như truyền thuyết, mây khói trắng đen quần quýt, cấu thành nhân gian thiện ác tuần hoàn báo ứng xác đáng. Chỉ cần nhảy xuống dưới, mọi thứ của đời này tựa như bụi trần loang loáng không ngừng rơi phía chân trời, cười vui cũng tốt, bi ai cũng được, nhất tề đều tiêu tan, khi mở mắt ra lần nữa, gì là Văn Thư, gì là Úc Dương Quân đều quên sạch sẽ, yêu thương không yêu thương đều không còn liên quan tới y.

Đang suy tính, lại nghe phía sau có thanh âm trầm thấp vang lên: "Người muốn rời đi như thế?"

Văn Thư xoay người, Úc Dương Quân từ sau cột đá thật lớn từ từ bước ra, đứng trước mặt y. Đập vào mắt là một đôi mắt màu tím bạc, ngoài tuyết rơi ra phủ một tầng tình tự không biết tên. Tầm mắt hẩn dờn lên, nhìn thấy Long ấn sáng ngời giữa đầu mày y.

Thì ra sau khi hẩn tính toán được phương hướng hành trình của Văn Thư thì đã sớm một bước đến đài Luân Hồi, cũng khó trách Văn Thư một đường đi tới mà không gặp thị vệ Thiên giới ngăn trở.

Văn Thư trầm mặc không đáp, ánh mắt Úc Dương Quân rơi xuống sợi tóc xám trắng của Văn Thư không khỏi ngưng trệ, không kiềm được vươn tay muốn vượt qua, "Sao lại..."

Văn Thư thấy hấn đưa tay đến, theo phản xạ lùi về, thân người rướn ra sau lan can, thân trên hơi ngửa ra phía sau. Úc Dương Quân đột nhiên cả kinh, liền không dám vươn tới trước nữa, bàn tay dừng lại giữa hai người, có chút ý vị phẫn nộ.

"Xích Viêm... vốn phải loại đi tiên cốt của hấn."

"Thiên Quân nhân hậu." Văn Thư nói.

Úc Dương bị lời khó dễ của y chặn lại, nhất thời cũng không biết nói gì. Hồi lâu sau, mới gian nan nói ra: "Hấn lúc này nhất dưới Thiên Sùng Sơn, chỉ cần người... Bốn quân sẽ thả hấn."

"Việc này không liên quan." Văn Thư thềm than rốt cuộc vẫn là liên lụy tới Xích Viêm, nói thẳng, "Là ta liên lụy y, thỉnh Thiên Quân..."

Lại bị Úc Dương Quân cắt lời, nói: "Tòa Hồn Thuật... Sau khi trở về ta cởi bỏ cho người..."

"..." Văn Thư không đáp, chỉ là thẳng tắp nhìn hấn.

Úc Dương Quân ngừng lại một chút, còn nói thêm: "Chỉ cần người ngoan ngoãn... Ta liền... Ta liền..."

Liền cái gì đây? Lại không nói được, ngay cả chính hấn cũng không biết là liền cái gì. Dọc trên đường đi đã bắt đầu suy nghĩ, muốn mang y trở về Thiên Sùng Cung, Tòa Hồn Thuật tổn thương y không nhẹ, sau khi trở về liền giải cho y, sau đó... sau đó... sau đó lại không biết phải làm thế nào nữa. Ngoan ngoãn mà, ngoan ngoãn mà chờ hấn sao? Chỉ cần y không nói muốn đi, chỉ ngoan ngoãn mà đợi hấn.

"Không cần Thiên Quân lo lắng." Văn Thư thình lình cất tiếng nói, hít sâu một hơi, nhìn sợi tóc buông rũ xuống bên trán hấn, thả giọng hỏi, "Nếu ta khăng khăng muốn đi thì sao?"

Úc Dương biến sắc, kẻ bình sinh đã quen cao ngạo, vừa rồi khiến hấn nói ra mấy câu nhẹ nhàng kia đã tính không dễ, lại không ngờ Văn Thư vẫn không lĩnh tình, không khỏi ngạo khí gây chuyện, buột miệng nói ra: "Năm đó chính là lời hứa người đã ưng thuận, phải ở lại Thiên Sùng Cung, người còn muốn thế nào?"

"Ta chỉ muốn rời đi." Văn Thư lẳng lặng nói.

Lòng người chung quy không nhìn được tính toán cho mình, không biết như vậy có tính là ích kỷ không. Rất lâu trước kia y đã biết, hấn và y là khác biệt trời vực, bất luận thân phận bất luận đáng vẻ, chỉ nói đến việc trên đám mây kia, ống tay áo hấn khẽ phất là có thể hô mưa gọi gió biến đổi phong vân, y lại chỉ có thể gặt gao nắm chặt ống tay áo hấn, nếu không sẽ rơi xuống từ trên mây. Biết rất rõ, thật sự rất rõ, trong ánh mắt giễu cợt của hấn học được cần trọng, học được che giấu, cũng từng chút từng chút giết dần đi cuồng dại của mình. Duy chỉ một lần đó không kiềm lòng nổi đã dùng tơ hồng cột lên ngón tay hấn, vừa mới cột xong đã sợ hãi đến vội vàng tháo ra, chạy trở về phòng nhét tơ hồng vào tận đáy tủ áo, không còn muốn thấy nữa.

Ôm nhau là chuyện của hai người, một mình mình có siết chặt đôi tay như thế nào thì chung quy cũng sẽ đến lúc mất hết hơi ấm. Ngay cả Liễm Diễm khi si mê, cả thứ gọi là danh dự cũng không để ý, cũng biết đến trong mắt Thiên Quân cao cao tại thượng chỉ nhìn thấy bản thân hấn, thì y kẻ hầu đã theo hấn ngàn năm này sao lại không rõ? Y không dám như Liễm Diễm chất vấn hấn như thế, vậy thật quá khó xem, y không làm được. Bởi vì yêu thương mới có thể lưu lại, có khổ có đau hơn cũng muốn nhìn hấn thêm đôi lần, vậy thì, khi không yêu thương nữa, liền thật lẳng lẽ rời đi, lưu lại thêm bất quá là gây ra trên người thêm vài đường thương tích mà thôi.

Chỉ là ý tưởng giản đơn như thế, không rõ có hối hận hay không hối hận, ít nhất có thể bảo toàn bản thân, chưa đến mức quá khó kham.

Y vì cái ôm sau khi say rượu của hắn mà yêu thương hắn, cái ôm đó có thể ngay cả bản thân hắn cũng không nhớ rõ, nhưng y lại cứ như vậy mà yêu thương mất rồi. Xích Viêm vài ba lần nói muốn dẫn y đi, y lúc nào cũng từ chối. Yêu thương người nợ, có thể ở lại bên cạnh hắn đã thấy hạnh phúc, về phần cái khác, y có thể nhắm mắt không quan tâm. Chỉ là, một cái ôm chung quy không thể duy trì được hơi ấm bao lâu, yêu thương hơn nữa, không có được đáp án, cũng sẽ mất hy vọng. Yêu thương hơn nữa cũng không chấp nhận được bị hắn xé rách y phục đặt trên mặt đất lãnh nhục. Ngày ấy, cả điện tung bay giấy trắng, hắn cười buộc y nhất nhất nhìn lại đủ loại si mê của ngày xưa, mình cũng cảm thấy bản thân mình khi đó hết sức nhục nhã, hận không thể hung hăng giẫm mấy cái lên trái tim ngày trước đã lưu luyến si mê hắn. Lúc đầu yêu thương hắn rốt cuộc bị thương đến tan nát như vậy, thì còn yêu thương cái gì chứ? Thật sự là hối hận rồi.

Vẫn là nhịn không được, nhịn không được đến sau khi rời đi trăm năm đã hỏi hắn, có từng yêu thương y không? Hắn lại vòng vo mập mờ không trả lời y. Không thể nói rõ là thất vọng, chỉ cảm thấy hoang đường. Y từ trong đám mây của hắn nhảy xuống, ngập trong lòng đều là không cam tâm, Văn Thư y tự tạo nghiệp chướng đi yêu thương hắn, mọi sự dày vò đều là khổ sở y tự mình chuốc lấy, y nhất nhất nhận thức được. Chẳng lẽ mọi thứ trong tấm điện, bốn cột trăm năm sau của hắn, lẽ nào chỉ dùng bốn chữ "không nhắc chuyện xưa" là dễ dàng gạt bỏ?

Y bất quá cầu một phần tự tôn, đôi bên không thiếu nợ nhau, hắn vì sao lại phải khốn khổ truy cứu, gắt gao không chịu buông tha, trực tiếp khiến cho y cùng được mặt lộ, một phần hy vọng cũng không cho?

"Người cho rằng người thoát được ư?" Úc Dương Quân nghe y vẫn khẳng khái như trước, trong lòng không khỏi thịnh nộ, nói thẳng y không

biết tốt xấu. Thân người chợt lóe, chớp mắt đã sắp vụt đến trước mặt Văn Thư.

Văn Thư thấy hăn lao tới, trên mặt thần sắc không đổi, thân mình ngửa ra sau, xoay người liền nhảy xuống từ trên đài.

"Người..." Úc Dương Quân thân người có nhanh hơn nữa cũng chỉ hung hiểm bắt được ống tay áo Văn Thư, nhìn người treo rũ dưới đài, thì khùng hoảng ùn ùn không dứt tràn ngập trong ngực. Cho dù đuổi tới đài Luân Hồi này, hăn cũng chỉ coi như y làm ra vẻ uy hiếp, không tin y rốt cuộc thật có thể từ trên đài nhảy xuống. Lúc này thấy y quả quyết như vậy, trong lòng chợt từng trận đau thốn, trong khẩu khí bất giác lẫn vào vài phần mê man, "Người... Người vậy mà thật sự... Người đã nói, muốn luôn luôn theo ta..."

Văn Thư ngẩng đầu lên nhìn đôi mắt hoảng loạn của hăn. Từ trước lúc nào cũng đứng cạnh hăn nhìn gương mặt nghiêng bất động như núi của hăn mà nghĩ, người này ngoại trừ cao ngạo và mĩa mai ra có phải sẽ không có những biểu tình khác hay không?

Thì ra, vẫn phải có.

"Người sẽ luôn luôn theo ta cho đến khi khói tàn tro bay..." Hăn còn chìm trong kinh hoảng, nói ra lời thề y đã ưng thuận Lão Thiên Quân, khẩu khí rối loạn, "Thiên Sùng Cung ta cho người trường sinh, người..."

"Thiên Quân." Văn Thư thản nhiên nói, nụ cười thắm vài phần thương hại, "Lão Thiên Quân cho ta trường sinh bất lão, ta nguyện theo Thiên Quân cho đến khi khói tàn tro bay. Đây là lời của ta."

Không phải lời hứa gì, chưa từng có lời hứa nào. Trước kia trước kia, rất lâu trước kia, có Thiên nô mới tới tò mò hỏi y, sao lại đến Thiên Sùng Cung. Thời tiết lúc đó, sắc trời đương xanh, bên hồ liễu dương lá lướt, hành lang phủ hoa thành tuyết, y nhìn hăn nổi bật lẻ loi giữa các chúng nhân ở

bên kia, bất giác đã nói ra khỏi miệng: "Lão Thiên Quân cho ta trường sinh bất lão, ta nguyện theo Thiên Quân cho đến lúc khói tản tro bay."

Trôi qua năm tháng, mọi người truyền miệng, bất giác, lời nói đã thành lời thề.

"Ta chỉ là một kẻ phạm nhân, được vào Tiên cung đã là quá phận, thì càng không nên có suy nghĩ ngông cuồng. Từ nay, ngài vẫn như cũ là Thiên Quân tôn sùng vô song phần ngài, ta làm phạm nhân an phận thủ thường phần ta, hết thảy tới lui tan thành mây khói. Được không?" Văn Thư bình tĩnh nhìn đôi mắt cuồng loạn của hắn, tay kia chậm chậm hướng lên trên, hắn vội vàng đưa tay ra nắm, Văn Thư cũng không đón tay hắn, túm lên ống tay áo bị hắn giữ chặt, khớp xương dùng sức, xé mạnh một tiếng, âm thanh y phục rách toạc, y nhìn con người màu tím bạc của hắn bỗng chốc phóng to, "Ta hối hận rồi."

"Đừng..." Úc Dương không ngờ y đúng là quyết liệt như thế, bàn tay còn nắm thật chặt một mảnh tay áo của y, người nọ cũng đã rất nhanh rơi xuống dưới, chốc lát tiêu tan trong mây khói mờ mịt, "Người..."

Phía chân trời có vô số bụi mù loang loáng hạ xuống, đài Luân Hồi vẫn từ tốn xoay tròn giữa không trung, dưới đài lại có vô số bụi mù rảy hướng nhân gian.

Thuở trước, y lúc nào cũng thản nhiên, thần sắc thản nhiên, nụ cười thản nhiên, khẩu khí thản nhiên, nhạt đến giống như không ra sức giữ lại sẽ lập tức hóa thành một luồng khói nhẹ theo gió tan đi. Mỗi khi hắn đưa tay ra, y luôn luôn lùi về một bước, khi lui đến không thể lui được nữa thì ánh mắt vẫn để lộ một tia ý đồ muốn trốn lại ra về đằng cảm mà còn đứng thẳng bất động ở nơi đó, khiến cho người ta nhìn thấy lại tức giận trong lòng. Luôn luôn luôn luôn, mãi cho đến hiện tại, hắn vươn tay, y lùi về, rốt cuộc khiến cho y không còn đường lui, xé rách tay áo, thà rằng khói tản tro bay cũng không nguyện ở bên cạnh hắn nữa.

"Ta hối hận rồi."

Bốn chữ cuối cùng của y lọt vào tai, tâm can đều nứt. Ngạo khí, lệ khí, nộ khí, cuồng khí, đều bị thổi tan trong Thiên phong, tự tin sụp đổ, chỉ lưu lại một vẻ mặt đìu hiu: "Người yêu thương ta a..."

~*~

(1) Phương Thiên Họa Kích: Một loại vũ khí

TU' PHÀM

Công Tử Hoan Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Thiên Sùng Cung lúc nào cũng lạnh lẽo mà yên tĩnh, gạch bạch ngọc bóng sáng như gương, phản chiếu ra một đội ngũ bóng dáng màu xanh, vôi vàng lui tới như mây, lại cơ hồ chân không chạm đất, nửa điểm âm thanh cũng không dám phát ra. Nhìn thật kỹ, những khuôn mặt đó đều là căng thẳng đến cứng ngắc, mặt mày cúi gằm, người người bất an.

Tiếp theo một thiên nô đang bê khay trà một mạch bước đi, qua đại sảnh, vòng quanh hồ nước, lại băng ngang hành lang uốn khúc, đứng trước một gian thiên điện. Nghe y thấp giọng gọi một tiếng: "Chủ tử, trà." Trong cung kính mang theo vài phân run rẩy không tự giác.

Tiếng mở cửa "Cọt kẹt -" trong yên tĩnh vang lên có phần đột ngột, thiên nô đó cả kinh co rụt về sau, rồi mới xoải bước vào cửa. Hun trong phòng chính là Long Tiên Hương, hai cái lư hương tím thẫm điêu thành hình thú may mắn, mắt như chuông đồng, râu lông dựng ngược, bộ dáng oai phong hiển hách. Từ miệng thú há ra phun tràn lên luồng khói nhẹ, lại là một luồng hơi rượu ngập trời, hương rượu xộc thẳng vào trong mũi, trực tiếp đè ép hương khí ngọt lành tinh não đó xuống. Thiên nô thật cẩn thận liếc mắt vào trong xem xét, đằng sau màn sa trùng điệp, trên tháp nằm ngang một người, một đầu tóc bạc xõa ra rối loạn rũ xuống, trên cằm y màu tím loang lổ vết rượu, rõ ràng là tỉnh, đôi mắt khép hờ lại chỉ ngơ ngẩn nhìn chăm chăm một cái vò rượu nhỏ trong lòng.

Nhẹ tay nhẹ chân vượt qua một sàn đầy những con cờ tản mát, thiên nô đặt chung trà lên bàn con cạnh tháp, liền vôi vàng cuống quýt lui ra. Chờ nhẹ nhàng khép cửa lại rồi, lúc này mới dựa lưng vào cánh cửa, thở ra

một hơi thật dài. Tính khí của Thiên Quân đúng là càng ngày càng khó nắm, thành linh bị hấn nhìn thấy cái gì, cho dù là không phạm lỗi cũng có thể bị hấn tìm ra chỗ không đúng. Nhớ tới cái kiểu bị phạt đó của Tiểu Tam hôm qua, trời đang sáng bảnh cũng vẫn bị dọa túa thành một thân mồ hôi lạnh. Nghĩ lại còn phát sợ mà liếc mắt ra sau, cánh cửa đang khép chặt, tay vỗ vỗ lên lồng ngực, may quá may quá, Thiên Quân không phản ứng với y, xem như nhật được về một cái mạng. Nghĩ tới lại thấy, chuyện này nếu mỗi ngày đều là như vậy nữa, Thiên Quân không đến phạt y, thì cũng phải là tự mình hù chết mình rồi. Vừa không lưu ý, thở dài than ra thành tiếng, vội vàng bùm miệng, nhanh như chớp chạy đi.

Tiếng bước chân đã tận lực thả nhẹ từ từ rời xa, trong phòng lại trở về với im ắng, Úc Dương Quân chậm rãi ngẩng đầu, trong con mắt đầy tơ máu lộ ra vài phần mù mịt. Ánh nhìn rơi xuống con cờ bị hất rơi, trắng trắng đen đen tán ra đầy đất, vẫn còn lấp lóe u quang. Là say hay là đang ngủ? Trước mắt hóa ra một bàn tay trắng nhỏ, khớp xương rõ ràng trên ngón tay gầy guộc. Mắt thấy y nhật lên từng con từng con cờ, ống tay áo màu xanh phủ trên mu bàn tay, càng nổi bật màu trắng của bàn tay đó, trắng đến có phần già cỗi, xuyên thấu qua làn da trong suốt cơ hồ có thể nhìn thấy mạch máu màu xanh, cũng là tinh tế, tựa hồ như không chịu nổi sẽ đứt đoạn ngay trước mắt.

Tiếng tim đập truyền vào màng tai, âm vang thành thịch. Úc Dương Quân không dẫn xuống được mà nâng tầm mắt lên, giây tiếp theo đập vào trong mắt chính là cái gì? Trường sam cài vạt màu xanh, cổ áo thấp thoáng lộ ra cái cổ màu trắng, sau đó là cái cằm thon mảnh... Hướng lên trên, lại hướng lên trên, bóng người như hương hun trong phòng dần dần nhạt đi. Không nghe được tiếng vang giòn giã của con cờ rơi trên đất, chỉ thấy bàn tay đó từ từ tan ra; trong mắt vẫn chỉ có mấy con cờ kia, lặng lẽ nằm trên đất, vẫn còn lạnh lùng lấp lóe u quang, không cần chạm vào cũng có thể cảm nhận được một luồng hơi lạnh thấu tim.

Cũng giống như ngày đó, y ở trước mặt hần rơi xuống đài cao.

"Ta hối hận rồi." Khẩu khí cũng bình tĩnh giống như vẻ mặt, không mang theo một tia oán hận, chỉ là thản nhiên mà nói một câu thật lòng cho hần nghe.

Rơi vào trong tai Úc Dương Quân lại giống như sấm sét, trơ mắt nhìn y rơi xuống, chớp mắt hóa thành hạt bụi, lẫn vào trong bụi trần loang loáng rơi xuống từ phía chân trời, không thể nào nhận ra được nữa. Nhanh chóng đến ngay cả một cơ hội cho hần nhảy theo xuống cứu về cũng không có.

Uống rượu đến khi say, trong mắt sẽ không phân rõ được hiện thực và hư ảo. Chung quy thấy có kẻ một thân áo xanh, vạt áo phiêu phiêu sai qua cửa vào, đứng bên cạnh hần, nghe y nhẹ giọng hỏi: "Chủ tử, có gì phân phó?" Hoặc thấy hần khom thắt lưng xuống nhặt con cờ trên đất lên, trong lúc mờ mịt thậm chí có thể nhìn thấy mày y hơi nhíu lại, chớp mắt lần nữa, trước mặt hoặc là kẻ khác, hoặc là, chẳng có gì cả. Chung quy nhìn thấy được rõ ràng y phục một thân thanh sắc đó, có thể nhìn thấy nếp gấp trên áo, người nọ hơi hơi cong khoe môi lên, nơi đuôi mày có một vết cười yếu ớt, nhưng có thể nào cũng không thấy rõ được, có thể nào cũng không ghép vào được một gương mặt hoàn chỉnh. Nỗ lực khắc chế ham muốn của bản thân đưa tay ra bắt lấy, ảo giác vẫn như trước yếu ớt đến chỉ cần vừa chớp mắt sẽ chuyển thành hiện thực. Tâm liền giống như khi nhìn thấy y rơi xuống, lại lần nữa rất nhanh trôi đi, hư không vô tận tràn đầy dâng lên, phiền toái chứa chan và đau đớn.

Không kiềm lòng được mà co siết tay lại ôm vò rượu trong lòng càng chặt hơn. Nghiêng ngả lưng tung cạnh tháp là vài chiếc vò không, chỉ chiếc vò nhỏ này là được hần ôm như bảo bối. Thứ y lưu lại rất ít, còn có một mảnh ống tay áo ngày đó y xé rách trên đài Luân Hồi, được Úc Dương Quân cẩn thận giữ lại, không dám cầm trong tay, nhìn thấy rồi ngực lại càng đau.

Trong lòng trống rỗng, nhắm mắt lại chính là mây khói ẩn hiện khắp nơi dưới đài Luân Hồi. Khi vô tri vô giác trở về Thiên Sùng Cung hẳn đã bắt đầu tìm kiếm, một đường vào hậu hoa viên, xuyên qua hành lang uốn khúc, qua cửa vòm tròn lại xuống chiếc cầu gỗ, ngang con đường mòn lát đá khúc khuỷu từ rừng trúc thẳng đến trước tiểu viện Văn Thư ở trước kia.

Cửa gỗ chậm rãi mở ra, một tường tử đằng bụi biếc vốn luôn là dáng vẻ cuồn cuộn sóng xanh, lúc này lại héo rũ hầu như không còn, giờ đây mặt tường là màu xám trắng nguyên thủy. Bàn đá ghế đá cũng còn đó, trên bàn đặt một khay trà, trong khay đặt một chiếc bình tử sa(*), xung quanh còn có bốn tách trà cùng màu cùng kiểu. Úc Dương Quân đứng cạnh cửa nhìn ngây ngốc, vừa lạc thần, bèn giống như người nọ đã đứng ở sau bàn, vừa nâng bình trà châm trà, vừa ngẩng mặt, lộ ra nụ cười hòa nhã ấm áp: "Chủ tử đến rồi." Bên cạnh y còn có Xích Viêm và Lan Uyên đang ngồi, một kẻ cười hì hì, một kẻ trợn mắt trắng dã, tức giận chào hỏi hắt hủi. Hẳn còn chưa tỏ vẻ gì, một chung trà nhỏ đã đưa tới trong tay, thơm mát tứ phía, phiến toái khó hiểu dâng lên trong lòng liền thư phục đi rất nhiều.

Vươn tay run rẩy tới cầm, trên bình đã phủ lên một lớp bụi thật dày, ngón tay vừa mới chạm đến, chiếc bình đó liền khẽ vang "Rắc rắc", vỡ vụn thành mấy mảnh, chung trà cạnh bình cũng vỡ theo. Tiếng nứt vỡ xộc thẳng vào tim, trong lòng Úc Dương Quân se lại, quay đầu rảo bước đi vào phòng trong, không dám nhìn nữa.

Trong phòng thu dọn rất sạch sẽ, đệm chăn ngay ngắn chất ở đầu giường, sớm đã mất đi độ ấm. Kéo ngăn tủ bên giường ra, chỉ là vài bộ đồ xanh hay mặc, muốn lật xem thêm nữa, ngón tay vuốt ve trên chất vải mềm mại thật lâu, cuối cùng từ bỏ. Duy trì hiện trạng là được rồi, không đành lòng hủy hoại thêm gì.

Úc Dương Quân ngồi cạnh giường y một hồi, nhìn quanh một vòng, đều là thứ trong Thiên Sùng Cung. Văn Thư từ nhỏ đã vào Tiên cung, lúc ấy lại bần hàn, làm sao có thứ gì là y tự mình mang đến? Lúc này mới nhớ

ra, ngay cả muốn lưu lại gì đó làm kỉ niệm, vậy mà cũng không vật nào có thể để hẳn gửi tình. Vốn muốn lấy ra một hai thứ đắp vào khoảng trống trong lòng, lại cái gì cũng không tìm được, lỗ hổng nứt ra trái lại còn toác rộng hơn thêm.

Vẫn không cam tâm, liền đến nhân gian bồi hồi, dọc theo dấu chân Văn Thư trước kia, nhất nhất đi lại một lần từng địa phương y đã ở trong trăm năm qua. Lúc trước Úc Dương Quân vì tìm y cũng đã từng đến, nhưng lại vội vã quay về, nhìn một cái rồi thôi. Lúc này đây kĩ lưỡng đến từng cọng cây ngọn cỏ cũng không muốn bỏ qua. Nhân gian không ngừng thay đổi, vật đổi sao dời mấy độ xuân thu, sớm đã không còn lại gì. Chỉ có trong gian nhà tranh y đã từng ở đó nấn ná qua mấy ngày, chỉ là mỗi lần nhớ tới tình cảnh ngày đó khi hẳn đến, ở ngoài cửa chứng kiến y cùng Xích Viêm trò chuyện với nhau thật vui, đối với cái câu "Ta hối hận rồi" đó của y, không có phần nộ trước kia, trái lại sinh ra càng nhiều bi thống.

Từng ở trước nhà y nhìn thấy đứa nhỏ trong trang thả diều. Ngày mùa xuân tháng ba, cỏ mọc chim hót, gió xuân tấp mặt. Đứa nhỏ nhà bên gọi bằng hữu mang đến vài đứa bạn nhỏ đồng tuổi, tước mấy đoạn tăm trúc, vẽ lên giấy một con bướm nhiều màu, lại cột lên ống chỉ, đón lấy gió Đông hiu hắt, con diều đó bèn lung lay lắc lắc bay lên trời. Hẳn ẩn giấu thân người, tựa trước cửa nhà Văn Thư buồn chán mà xem, xem bọn chúng chơi đùa đến khi cao hứng, thì sợi dây "Phức -" một tiếng đứt rời, con diều kia bèn thuận theo gió bay thật xa, cho đến khi không nhìn thấy nữa. Mấy đứa nhỏ đó nhìn diều giấy bay xa, thất vọng tuần tự về nhà. Úc Dương Quân còn tựa vào cạnh cửa, cup mắt xuống nhìn cuộn dây bị bọn nhỏ vứt bỏ. Phàm phụ tục tử không nhìn thấy bi ai tràn đầy nơi khóe mắt của Thiên Quân cao cao tại thượng kia.

Hay là lúc từ chỗ Lan Uyên mang về một vò rượu nhỏ, là thổ tửu Văn Thư tự ủ trước kia, gọi là Quỳnh Hoa Lộ. Hẳn không biết. Chỉ biết là rượu này khi mới ủ thành, thì ngậm đầu tiên do hẳn uống, là ngọt, trong mát lạnh

mang theo vài phần triền miên. Kỳ thực là lơ đãng nhìn thấy y ủ rượu, lơ đãng mà nhìn vài ngày, không hiểu sao lại chấp nhất muốn nếm ngậm đầu tiên, sau khi nếm rồi thì lòng tràn ngập khó chịu, nghĩ sao mình lại so đo với một nô tài như thế. Không nhớ rõ khi ấy đã nói gì, chỉ là loại tâm tình nôn nóng mà phiền toái này lại ở trước đó hoặc là sau đó cứ liên tiếp hiện ra. Mỗi khi bình phục một chút, nhìn thấy cái bộ dáng y căn môi ra vẻ vô sự, thì lại lập tức nảy lên, nói cái gì, làm cái gì, khi muốn thu hồi thì lại là một thứ cảm giác khó khăn.

Nhị thái tử vì nghịch thiên mà bị đày xuống phàm giang đường như khoáng đạt hơn rất nhiều, trịnh trọng nói với hắn: "Nhân gian luôn là nơi y hướng về, lúc này y đã được toại nguyện hẳn vui vẻ lắm."

Không muốn nghe, không muốn nghe lời đó, y rời đi là được toại nguyện, giống như y rời đi là đúng, là nên như vậy, về sau không còn xuất hiện cùng nữa. Lời này thật đau lòng, y phục bị cuốn tung bay, cuốn lên thịnh nộ ngập trời: "Y luôn là của ta, ngàn vạn năm trước y đã là người của ta! Đừng nói y đã trở thành một kẻ phàm nhân, cho dù luân hồi thành một nhúm cây bụi cỏ, y cũng chỉ có thể ở bên cạnh ta! Từ đầu đến cuối, y cũng chỉ có thể là người của ta! Lan Uyên, người nghe cho cẩn thận, y có muốn hay không không phải người tới nói, lần tới nếu để ta nghe như vậy nữa, mặc dù là mặt mũi của Thiên đế cũng đừng trách bốn quân không nói tình lý!"

Tiếng quát tháo thốt ra chặn đến Nhị thái tử lùi về sau một bước dài, trong lòng Úc Dương Quân lập tức rõ ràng hơn rất nhiều, y là của hắn, hắn không nói buông tay, thì y có thể nào một mình một người rời đi?

Trong tay ôm siết vò rượu nhỏ kia, trong lòng lại dâng lên một cỗ cô liêu, thứ y lưu lại rất ít, thứ rất ít này lại là hắn đoạt lấy được từ trong tay kẻ khác. Nói không nên lời là tư vị gì.

~*~

Lại ôm chặt vò rượu trong lòng một chút, dán vào ngực. Xa xa có tiếng bước chân truyền đến, khi sắp đến trước điện thì lại lập tức thả nhẹ đi rất nhiều, bóng người chỉ hiện lên rất nhanh trên cửa sổ giấy, một lát sau, tiếng bước chân tận lực thả nhẹ cất lên vang dội, càng lúc càng xa.

Hoàng hôn bao phủ, trên cửa sổ giấy sáng loang một tầng sắc ấm đỏ rực le lói, trong lư hương còn tràn đầy mây khói nhè nhẹ, lại một ngày trôi qua. Úc Dương Quân nằm trên tháp, chờ đợi, một ngày lại một ngày, chờ đợi...

Ngoài chờ đợi ra, không còn cách nào.

Văn Thư đã vào đài Chúng sinh Luân hồi, Tỏa Hồn Thuật gia tăng trên hồn phách y bèn mất đi hiệu lực, giống như điều đứt dây, mặc cho hãn cái kẻ giật dây này có dây dưa sợi dây trong tay như thế nào đi nữa cũng không làm được gì.

Chẳng qua vẫn không muốn, không muốn chỉ có thể nhìn thấy ảo ảnh phút chốc của y, nhìn còn chưa rõ đã liền lập tức tiêu tan. Cũng không muốn chỉ có thể ôm một vật lạnh giá để bổ khuyết hư không. Lòng người lúc nào cũng lấp không đủ, chỗ trống trong lòng mỗi ngày mỗi ngày đều toác ra. Muốn nhìn rõ gương mặt y, muốn nghe y nói chuyện, muốn biết hành tung y, muốn đi tìm kiếm, muốn dùng đôi tay thật sự chạm vào, muốn mang y về bên cạnh hãn, vừa liếc mắt qua là có thể nhìn thấy khuôn mặt đậm nhạt của y... Rất muốn rất muốn, xa xôi vượt khỏi ảo giác mơ hồ trước mắt.

Nghĩ đến không thể tự kiềm nén, tràn ngập trong phòng đều là bóng dáng y, tràn ngập một trái tim vạn năm bất động đều là khát vọng.

Khi không thể kiềm lại được nữa, thì Long hoàng tử Bá Ngu của Tây Hải Long Cung sở trường tùy mặt gửi lời can trọng nói bên tai Úc Dương Quân: "Có lẽ bên Địa Phủ có thể có chút tin tức."

Lời vừa ra khỏi miệng, Bá Ngu liền ân hận, âm thầm mắng mình dốt nát. Địa Phủ là nơi vong hồn về, quỷ khí nồng nặc, oan hồn ác quỷ bộc phát. Tiên gia tự cho mình thanh cao, trước giờ không vừa mắt nó, chứ đừng nói gì đến vị Thiên Quân ngạo đến mắt cao hơn đỉnh trời này, sao lại chịu hạ thấp địa vị đến Địa Phủ hỏi thăm tin tức?

Liền vội vàng bồi thêm một câu: "Thiên Quân thỉnh chờ, Bá Ngu này thay ngài đến đó hỏi một câu."

Lời còn chưa dứt, đã thấy một đạo bóng tím phá không mà đi, giây lát biến mất nơi chân trời. Bá Ngu quả thực lấy làm kinh hãi, nhìn hoa rơi lá tả trước hành lang, hơn nửa ngày cũng không lấy lại được tinh thần.

Truyền rằng, trong tam giới có một nơi gọi là Địa Phủ. Trên Vong Xuyên Hà không ngừng chảy xiết, có cầu tên gọi Nại Hà, đầu cầu Nại Hà có lão bà lưng còng thấp gầy, tay bưng một chén canh Mạnh Bà trong veo vô sắc đưa đến cho vong hồn, canh Mạnh Bà trôi xuống cổ, chuyện cũ trước kia liền theo Vong Xuyên Thủy trôi đi, lưu lại một thân thể trống rỗng và khuôn mặt không lộ vui buồn. Trong Địa Phủ có Hắc Bạch Vô Thường chuyên đi câu hồn, vong hồn giải đến trước Thập Điện Diêm La, đã làm bao nhiêu điều ác, đã tích bao nhiêu việc thiện, từng chuyện từng chuyện tính thật rõ ràng. Nếu ác nhiều hơn thiện, thì vào núi đao biển lửa chảo dầu tù kiếm nhất nhất chịu từng hồi, hồn phách bất diệt, nhưng đủ để đau đến khiến người ta hận không thể chết lại vài lần. Trên án Diêm Vương có Sinh Tử Bộ, ai có mấy năm dương thọ, đến bao nhiêu tuổi gặp đại kiếp nạn, bao nhiêu tuổi lại gặp bệnh nạn, kiếp trước thế nào, đời này lại ra sao, bày ra thật rành mạch. Kết thúc chặng đường lại bị Quỷ tốt đẩy xuống đài Luân Hồi, rục rờ mà thoải mái sống lại một đời, trên Sinh Tử Bộ lại thêm vào một trang giấy.

Úc Dương Quân dừng bước trước Vong Xuyên, bờ bên kia chính là Âm Phủ, một con sông cuộn cuộn cách trở âm dương. Bờ sông bên kia nở

đầy hoa đỏ rực như máu, âm phong thổi qua, lướt đến vô số cánh hoa đỏ thắm, lượn bay trong gió giống như giọt máu bắn tung.

Úc Dương Quân khẽ điểm chân muốn đạp sóng mà qua, vừa mới đạp xuống đầu sóng đầu tiên, cổ chân liền căng thẳng, từ trong Vong Xuyên Thủy đột nhiên vươn lên một bàn tay chỉ còn lại xương trắng, gắt gao tóm lấy chân hắn. Chốc lát, lại hiện thêm một cái đầu lâu, hốc mắt tối om hướng thẳng vào hắn: "Xuống đây đi, xuống đây đi... Kha kha kha kha..." Tiếng cười âm hàn, khiến cho người ta sởn gai ốc.

Úc Dương Quân đưa mắt nhìn lại, đã thấy chẳng biết từ khi nào, trong nước lại vươn lên vô số cánh tay, có cái gần như là một bộ xương trắng, lại có cái còn một ít da thịt còn giắt lại trên xương, cuồn loạn mà vung tới bắt lấy, giống như muốn bò lên bờ, lại giống như muốn kéo gì đó vào trong nước. Trong sóng cuộn nhấp nhô, đầu lâu trắng nhớn theo nước gợn lên lên xuống xuống, khớp hàm khép mở, giống như đang hoan lạc.

Truyền thuyết, có kẻ khi còn sống hàm oan chưa giải, lòng mang oán hận, không muốn dễ dàng đầu thai, liền từ cầu Nại Hà nhảy xuống, nhưng bởi Vong Xuyên Thủy ăn mòn xác thịt, một lượng oán niệm phần nào hóa thành khói đen quanh quần dưới đài Luân hồi ở núi Côn Lôn, phần lưu lại Vong Xuyên, trọn đời oán tăng mà không được giải thoát.

"Chủ tử, chủ tử..." Trong tiếng quỷ thê lương, thanh âm của ai hòa nhã ấm áp như nước, mang theo chút thân thiết mờ nhạt?

Thân người Úc Dương Quân khẽ động, đã quên đi phải làm phép khoát ra, ngưng thần lắng tai nghe.

"Chủ tử, chủ tử..." Thanh âm kia lại đến nữa, nhẹ nhàng mơ hồ, lúc gần lúc xa.

Cổ chân càng bị nắm chặt hơn, sắp bị kéo vào trong nước, nước sông vàng đục dính vào người chính là rửa da ăn thịt. Úc Dương Quân hoàn toàn

không phát giác, đứng ở giữa sông cần thận mà nghe.

"Chủ tử, chủ tử..." Ác quỷ giỏi trộm lòng người, đầu lâu bên chân thừa lúc con sóng dâng lên, rớt cuộc nhảy dựng, bay đến trước mặt Úc Dương Quân, khớp hàm trên dưới khi khép khi mở, liền có tiếng người từ bên trong phát ra, "Chủ tử, chủ tử... Khắc khắc khắc khắc..."

Khi nặng nề trở về mặt nước, còn không ngừng cười quỷ dị.

"Làm càn!" Úc Dương Quân thành linh hoàn hồn, sắc mặt trầm xuống, cầm lấy xương trắng nắm mắt cá chân hấn bóp nát giòn rụm, lữ oan hồn còn chưa kịp kinh hô, nước sông vàng đục đã như bị lưỡi đao sắc ngăn nước rẽ ra, sóng dồn hai bên cao ba thước, duy chỉ dưới chân Úc Dương Quân là ngăn thành một đường bằng phẳng. Đợi hấn an bước qua sông rồi, đầu sóng đột nhiên ụp xuống, tiếng ầm ầm dội lên tiếng bi ai của oan hồn giữa sông, bọt nước tóe ra, đập xuống bên bờ, đám hoa nở rộ phút chốc héo tàn.

Sớm đã có Quỷ tốt mặt mũi hung tợn kết trận chờ ngay trước cửa Địa Phủ, đợi Úc Dương Quân đến gần, liền bao vây quanh hấn. Úc Dương Quân mặt không thay đổi, tay áo hất tung lên, trong tay thêm một thanh ngân kiếm dài hẹp, hàn quang như tuyết, trong Địa Phủ u ám thật sự bị rọi ra vài phần sáng rỡ.

Chúng Quỷ tốt cuốn vòng quanh không dễ dàng cho phép hấn tiến tới, Úc Dương Quân cầm lưỡi kiếm sắc bén trong tay, lạnh lùng đứng chính giữa Quỷ trận. Thời khắc giương cung bạt kiếm, đại môn Địa Phủ khép chặt cao vút trước mắt đột nhiên từ từ hé mở, khói nhẹ thâm lục mang theo âm phong mà ra, chúng Quỷ tốt nhất tề phủ phục trước cửa. Phía sau cửa, Thập Điện Diêm La, chúng Phán Quan đầu quỷ, đầu trâu mặt ngựa phân đứng hai bên.

Úc Dương Quân chia mũi kiếm xuống đất ngắt đầu vào trong, mọi người trong điện khoanh tay thi lễ, cùng thốt lên một câu: "Ra mắt Thiên

Quân."

Trên ghế có một kẻ ngồi diềm nhiên bất động, tóc đen như mực, diềm mào cũng là đen, áo lụa màu đen nửa đêm không trang trí, ngay cả ánh lụa trên vải vóc dường như cũng mang theo sắc tối, giữa quang ảnh đan xen, nửa phần tối tăm nửa phần thương hại.

Hắn không hề đứng lên, ngồi trên ghế nói: "Tại hạ đứng đầu Địa Phủ." Âm điệu cũng là tử khí đến không mấy may dao động.

Thấy Úc Dương Quân chỉ là khẽ gật đầu một cái, không có ý tứ mở miệng. Hắn mới lại chậm rãi nói một câu: "Thiên Quân quấy rầy an bình của phủ ta."

Úc Dương Quân nhướn mày, lạnh giọng nói: "Bốn quân đến tìm người."

Trên mặt như có nụ cười hé mở, nổi bật trên ánh sáng lục trong veo bốn phía, có cảm giác âm trầm nói không nên lời. Người nọ nói: "Trong Địa Phủ chỉ có quý, người sống đến nơi này cũng phải biến thành quý."

Úc Dương Quân nghẹn lời, trên mặt không khỏi dâng lên vài phần sát ý, chợt lại hồi phục, từ trong tay áo lấy ra giấy ghi sinh thần bát tự(**) của Văn Thư, ngón tay vận sức, tờ giấy như tên bắn về phía kẻ đang ngồi: "Người này."

Người nọ kẹp hai ngón tay, vững vàng bắt lấy tờ giấy, bàn tay lộ ra trong hắc y cũng là màu trắng tử khí như trên mặt. Con mắt đen đến không thấy đáy nhìn lướt qua tờ giấy thô thô, đứng đầu Địa Phủ lại thăm thăm cười lên: "Phàm nhân đã cõi phàm thai, không trong vòng quản lý của Địa Phủ. Hồn phách rơi vào đài Luân Hồi lại càng không liệt vào trong Sinh Tử Bộ. Không án để tra."

Biết rõ không thể ôm phần nào hy vọng, trong lòng Úc Dương Quân vẫn là trĩu xuống, lại nghe âm điệu không dao động của hắn nói: "Hồn phách bị in dấu rơi vào đài Luân Hồi cũng ít có khả năng chuyển thế."

Nụ cười lớn hơn nữa, trên gương mặt nửa phần tối tăm nửa phần thương hại tựa như có thể nhìn ra hai loại cảm xúc bi ai và hả hê lẫn vào nhau: "Hơn nữa cũng đã yếu đến khi loại bỏ hồn ấn đã không chịu nổi, đã nên khói tản tro bay rồi."

"Choang -" một tiếng kiếm vang, chỉ thấy bóng tím chợt lóe, mọi người trong điện còn chưa kịp trở tay, Úc Dương Quân đã đứng trước ghế Minh Vương, trường kiếm trong tay nhắm thẳng nơi cổ họng Minh Vương, mà kiếm dựng ngược, trong con người tím bạc chỉ có sát ý: "Sống chết của y không tới phiên người lăm miệng."

Minh Vương cũng không để ý, khước miệng cứng ngắc cong lên, con ngươi đen như mực vô vị nhìn Úc Dương Quân: "Giết ta, trên Sinh Tử Bộ cũng không thể thêm được tên của y."

Mũi kiếm cuối cùng không đi xuống nữa, Úc Dương Quân xoay người rời khỏi Địa Phủ. Phía sau, đại môn Địa Phủ chậm chậm khép lại.

"Nếu y chuyển thế, sẽ liệt vào quản lý của Địa Phủ."

Khi cánh cửa đóng lại, âm âm truyền đến thanh âm vẫn không dao động không tâm tình của hắn.

Vì thế, chỉ có chờ đợi, liên tục chờ đợi...

Cũng từng đến dưới Thiên Sùng Sơn gặp qua Xích Viêm.

Xích Viêm ngồi trong động nhìn Úc Dương ngoài động không hề khí phách hào hùng, một bên khước miệng nhếch lên, lại rất nhanh hạ xuống: "Văn Thư đi rồi?"

Úc Dương Quân không nói gì, trong tay kết một pháp ấn cõi bỏ phong ấn ở cửa động cho hẳn.

Xích Viêm ngẩn ra, thấy hẳn muốn đi, bèn gọi hẳn lại, hô to với bóng lưng hẳn: "Dù vậy, lão tử cũng không vừa mắt ngươi!"

Úc Dương Quân không đến xia hẳn ta, Xích Viêm lại nói: "Lần này đây, lão tử nhất định tìm được y trước ngươi một bước."

Úc Dương Quân dừng bước lại, Long ấn giữa trán rạng rỡ ngời sáng dưới ánh mặt trời: "Y là của ta."

Không nghe tiếng cười nhạo của Xích Viêm nữa, đáp mây mà đi.

~*~

Thời gian sau đó, đặng đặng mà cô liêu.

Bao giờ cũng không nhịn được mà cách một lúc lại đến nhân gian tìm xem, lưu lại mấy ngày trong thôn trang y đã ở qua. Nhà tranh của Văn Thư trong một đêm mưa đã sụp đổ, khi Úc Dương Quân tiến đến đã nhìn thấy tình cảnh đổ nát, mọi góc ngách trong lòng liền cùng với đó đổ theo, nước mưa tấp vào trên mặt, lạnh lẽo nói không nên lời.

Đứa nhỏ thả điều nhà bên dần dần cao lớn, hẳn từng nghe nó tán gẫu với người ta, kể về vị tiên sinh lưu lại không bao lâu nhà bên cạnh, kí ức đều mơ hồ, chàng thanh niên trẻ tuổi đã lớn lên thật khỏe mạnh gãi ót nói: "Là một người rất tốt, rất tốt..."

Úc Dương Quân ở ngoài tường đứng yên thật lâu, lại không nghe thêm được lời vụn vặt nào về y nữa.

Có một lần, mưa to như trút, hẳn gặp hai bóng dáng cùng che chung dù ở trong núi, hai người kề sát thật gần, cánh tay dán cánh tay, y phục đều

bị nước mưa làm ướt, đầu còn tiến đến gần nhau, thấp giọng đang nói gì đó, trên mặt cười thật hớn hởi. Hẳn từ trong rừng chuyển bước ra, nhìn bọn họ từ từ rời xa, biến mất trên đường nhỏ trong núi.

Thềm đá trước Thiên Sùng Cung so với này cao hơn rất nhiều, rộng hơn rất nhiều. Có lúc, hẳn từ chỗ Bồ Đề Lão Tổ đánh cờ trở về, cũng là một trận mưa to âm ỉ, hẳn ở trên mây lạnh lùng nhìn phàm nhân bôn ba hỗn loạn trong trần thế. Khi hồi cung, đám mây vừa mới đáp xuống cạnh cửa cung, trên đầu liền che lên một tán ô vẽ mấy lá trúc xanh. Quay đầu, người nọ cúi đầu, chỉ nhìn thấy cặp môi gắt gao mím lại của y và hai vệt đỏ càn lan càn dày trên gương mặt. Cố tình bước nhanh hai bước muốn bỏ qua y, y cúi đầu theo sát phía sau, chiếc ô đó vững vàng che phía trên hẳn. Trong lòng một trận khác thường, liền chậm bước lại, một chiếc ô che cho hai người, gần trong gang tấc, có thể nghe tiếng hít thở rất nhẹ của y. Một quãng đường ít ỏi, dư vị thủy chung quanh quần không đi.

Rất nhiều chuyện trước kia vốn thờ ơ đều chậm rãi nhớ lại, càng lúc càng không chờ được nữa, càng lúc càng không chịu đựng được trái tim ngày càng trống vắng.

Lan Uyên nói, loại cảm xúc này gọi là nhung nhớ.

~*~

(*) Tử sa: Một loại đất sét, có nhiều ở Nghi Hưng, tỉnh Giang Tô. Đất rất mịn, hàm lượng sắt cao, sau khi nung có màu nâu đỏ, tím đen. Chủ yếu dùng làm đồ trà (Theo QT)

(**) sinh thần bát tự: ngày sinh tháng đẻ, dùng để tính toán số kiếp

TU PHÀM

Công Tử Hoan Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Thời gian cứ trôi qua một ngày lại một ngày, ngay cả bản thân cũng quên mất đã chờ đợi bao lâu. Quỳnh hoa ngoài hành lang nở rồi lại rơi, rơi rồi lại nở. Ngày nào đó, Úc Dương Quân đang ngồi ở hành lang dưới tàng cây, trong hồ đột nhiên phóng lên một con cá chép vảy đỏ, đuôi cá lắc lư, mang theo một vạt nước, dưới ánh mặt trời, đẹp đẽ đến giống như cầu vồng bảy sắc, chớp mắt lại rơi xuống. Tiếng nước thành linh khiến hần đột nhiên cả kinh, giống như tâm tình bị kích thích, ngón tay không kiềm được lại bấm lên một toán quyết quen đến không thể quen hơn được nữa, cảm ứng đúng là phí công như dự liệu, cảm giác suy sụp thấm đẫm toàn thân.

Minh nha đen như mực phá không mà đến, chưa tới trước mặt đã có thể cảm nhận được vài phần tử khí âm lãnh. Nó xếp cánh đứng trên lan can gỗ ở hành lang uốn khúc, đôi con người đen như mực lấp lóe trầm quang vùi trong cả người lông đen, cơ hồ không nhìn được rõ, ngay cả mỏ cũng màu đen, mở ra khép lại, hiển lộ cái lưỡi đỏ tươi trong đó:

"Có hồn phách đáp xuống phía Nam, thân mang Long khí." Là giọng nói của người đứng đầu Địa phủ không mang theo một chút tâm tình.

Một chiếc lông đen phảng phất như có ý thức tự nhiên bay ra, phiêu đảng trong không trung nhưng thủy chung không hề rơi xuống đất, nơi nó lướt qua liền lưu lại một đường khói đen lằng lằng hình thành vài hàng chữ, là sinh thần bát tự của một phàm nhân. Tháng trước vừa mới ra đời, không nhìn ra nhân quả kiếp trước, kiếp này không coi là đại phú đại quý, cũng không quá hung tai đại kiếp. Chẳng qua hồn phách đấy không khỏi

quá yếu, sinh mệnh mơ hồ, không phải điềm sẽ trường thọ, e rằng không sống quá ba mươi đã suy kiệt khí lực.

Mí mắt chớp chớp rũ xuống, Úc Dương Quân quay phắt lưng lại, ánh mắt đáp xuống hoa rơi ngoài hành lang, trận mưa hoa màu hồng nhạt rì rào rũ xuống, đêm qua một trận gió cả mưa rào, vùi hoa dập liểu, dưới cành lá một vùng hỗn loạn: "Muốn bốn quân đèn đáp thế nào?"

Khói đen tiêu tán, minh nha kia ngang giọng đáp: "Ngày sau tự có chỗ nhờ cậy Thiên Quân."

Không đợi Úc Dương Quân gật đầu đã vỗ cánh bay đi, giữa hành lang còn sót lại chút tử khí lạnh lùng.

Thật lâu sau, Úc Dương Quân chậm chậm quay đầu lại, giữa con người một mảng tím lóa ngân quang.

Căn cứ theo bát tự của minh nha, có thể dễ dàng tính ra tung tích của hồn phách này. Nhà nông sau một ngày làm việc xong đều vây quanh dưới tàng cây đại hòe tán gẫu chuyện từ đông gia đến tây gia, một đóa tường vân ung dung khoan thai trôi đáp xuống núi nhỏ trước trang.

Mục đồng cười trên lưng trâu rõ ràng nhìn thấy một công tử giàu sang mặc tử y đến cửa trang, dường như toàn thân đều phát sáng, thật đúng với dáng dấp thần tiên cạnh Dao Trì trong lời lão nhân gia. Vừa muốn dụi mắt nhìn kỹ lại, công tử kia đã không thấy đâu nữa. Đứa bé vừa mừng vừa sợ hấp tấp nhảy xuống lưng trâu chạy vào trong trang kể cho đám bạn thân nghe: "Trong trang có một thần tiên đến!"

Không ai tin nó, đều nói nó bị hoa mắt. Nó thề lên thề xuống nói tuyệt đối là sự thật, cuối cùng bị mọi người vả mặt bảo nó khoác lác. Mục đồng uất ức một đường khóc chạy về nhà kể cho mẫu thân nghe.

Thôn phụ cả ngày cảm mặt xuống đất mệt mỏi đang ngồi trước bếp lửa, tàn tro hun đến hai mắt chảy nước, tự đáy lòng lại nổi lên một trận ai oán "Đời trước đã tạo nghiệt gì, để mệnh đời này khổ như thế". Nghe được đứa con thút tha thút thít khóc kể, lại mất kiên nhẫn thêm một tầng, đem cái quạt hương bồ trong tay nhét vào tay đứa con, tức giận nói rằng: "Nhìn lầm là nhìn lầm, xem lại cái tiền đồ của mày coi! Ngoại trừ gây thêm chuyện cho lão nương ra chỉ biết có ăn thôi! Ta đã tạo cái nghiệt gì chứ, sao lại sinh ra mày tên tiểu quỷ đòi nợ thế này! Nếu thật có thần tiên đến, thì ta đây chỉ xin thần tiên một chuyện là đem mày nhét trở vào trong bụng thôi! Ai ô... cái số của ta..."

Tiểu mục đồng bèn không dám nói nữa, ngoan ngoan ngồi trước bếp quạt lửa, quạt quạt, lò lửa đỏ rực lại cháy bùng lên, giữa những ngọn lửa bập bùng, ngay cả bản thân nó cũng mơ hồ không rõ, rốt cuộc là có thực nhìn thấy một thần tiên mặc áo dài màu tím hay không. Trong giấc mộng đêm ấy, dường như lại nhớ tới ở đầu trang, con trâu đang cúi đầu gặm cỏ, nó cười trên lưng trâu, trong tay vắt vèo một đoạn ống sáo trúc sần sùi. Lơ đãng đưa mắt nhìn qua, dưới tàng cây xiêu vẹo ở cửa trang đã có thêm một thân ảnh màu tím, nhìn lại lần nữa đã không còn.

Úc Dương Quân đã đứng ở đầu trang, làm phép ẩn đi thân hình, phàm nhân tốp năm tốp ba qua lại trước mặt hẳn, nhưng không ai nhận ra sự hiện diện của hẳn. Trong lúc chờ đợi cứ luôn đầy một bụng không kèm nén được, chút ít gió thổi cỏ bay cũng đã có thể khơi lên vô số rối loạn trong lòng hẳn. Thật sự đã đến đây rồi, Văn Thư ở ngay trong trang, phàm phu tục tử như vậy cũng vô lực đối đầu với hẳn, mang y đi, đối với hẳn là chuyện dễ như trở bàn tay. Nhưng dưới chân lại chần chừ, ở cửa cái sơn trang nho nhỏ này phảng phất giống như đã đặt thiên la địa võng, bước thêm một bước cũng khó khăn đến khiến hẳn phải cân nhắc ở chỗ này một đêm.

Tình cảnh y nhảy xuống Đài Luân Hồi lại không ngừng hiện lên trước mắt. Trong những ngày đau khổ đợi chờ ấy, hần đã luôn nhớ đến tận bây giờ, lúc này mới phát hiện, khi trùng phùng thì sẽ là tình cảnh thế nào, sẽ thấy cái gì, sẽ nghe được gì, y muốn nói gì, thậm chí... Văn Thư có còn nhớ hần hay không? Nếu y đã quên hần, thì nên làm gì đây? Chẳng hề nghĩ tới. Giờ phút này mới thấy lúng túng, cất bước khó khăn.

Bấm tay làm kết toán, rút một phần suy nghĩ của mình ra, tha thiết muốn cùng tia Long khí mỏng manh ấy tương giao. Nếu không phải trước kia Xích Viêm ăn mảnh vảy rồng đó lên trán y, có lẽ lúc này có muốn tìm cũng không ra. Nếu không phải nhờ vảy rồng bảo vệ, có lẽ y đã... Không muốn nghĩ tiếp nữa, nhắm mắt lại, nín thở ngưng thần làm cảm ứng. Sống có tốt không? Có còn... nhớ hần?

Suy nghĩ vừa mới rung động, còn chưa cảm nhận được gì, cảm ứng tương liên đã lặng lẽ đứt đoạn, cảm giác cũng giống như năm đó mất đi hành tung của y, tim nảy lên rơi thẳng xuống đáy vực. Giữa Đài Luân Hồi vì để loại trừ dấu vết hồn ấn của hần, rốt cuộc đã tiêu hủy bao nhiêu linh khí của y, mới khiến cho hồn phách y yếu ớt như vậy? Hài nhi chỉ vừa mới ra đời, mà vận số đã gần trời cuối đất. Tay buông thõng bên người từ từ nằm lại, siết chặt thành quyền, móng tay bấm thật sâu vào lòng bàn tay, trong ngực đau xót.

"Ba mươi năm dương thọ, thật đoản mệnh." Có kẻ thừa dịp hần hoang mang trong lòng đã lặng lẽ đứng sau lưng hần, khẩu khí đậm bạc.

Úc Dương Quân giận dữ xoay người lại, kẻ đó dưới con ngươi tím của hần vẫn cười đến thong dong như cũ, là một gương mặt có thể dùng diễm lệ để hình dung, trong đôi con mắt nhạt màu kia có rất nhiều sắc thái hỗn tạp, là xinh đẹp, là khiêu khích, là đùa cợt, là bất cần... Cùng trộn lẫn vào nhau tạo thành một màu xám nhạt nhạt, giống như một tầng mây khói ra sức phủ chụp, tỏ vẻ muốn mà còn e. Diễm sắc quá mức lộ liễu, khiến cho một thân bạch y xuất thần thoát tục cũng lộ ra vài phần mỉa khí.

"Diễm quý." Úc Dương Quân nhú mày.

Lòng có uất ức, cho nên làm quý. Trong quý cũng có phân biệt, ác quý mặt xanh nanh vàng, âm quý vô hình vô thể chuyên chiếm đoạt thân xác con người, vân vân. Diễm quý thiện dùng một bộ da đẹp, lại thích lả lơ phóng túng, chuyên quyến rũ nam tử nhân gian, lấy nhan sắc làm mờ mắt họ, lấy tâm dục dụ hoặc tâm họ, hút hết nguyên dương của họ, mổ bụng moi ruột nuốt tim gan. Đừng nói Thiên giới, trong chúng quý cũng thường có kẻ mắng loại thấp hèn này.

"Người chẳng thèm bắt ta đâu." Diễm quý kia ung dung cười nói, từ trong tay áo rộng thùng thình lấy ra một bình rượu sứ trắng, ngửa đầu uống hết một hơi, rượu dịch từ môi tràn ra, một đường trong bạc tinh tế uốn lượn theo cổ trườn xuống. Môi đỏ mọng của y khẽ nhếch, bên môi cũng đọng giọt rượu long lanh, mị hoặc nói không nên lời, "Người là Thiên quân cao quý vô song mà."

Còn đưa bình rượu ra trước mặt Úc Dương Quân: "Bên trong có hòa thêm hồng đậu. Thứ hồng đậu... tương tự nhất ấy... Thử không?"

Úc Dương Quân khẽ hừ một tiếng, phất tay áo xoay người, không muốn đáp lại y thêm nữa.

Y cũng không hề để ý, tiếp tục hỏi cái bóng lưng của Úc Dương Quân: "Tới rồi sao còn không vào? Đường đường là Thiên quân cũng có lúc nhát gan sao? Ha ha..."

"Đời này của y cũng chỉ ba mươi năm mà thôi, người khoan hồng độ lượng thả y ba mươi năm, đối với y cũng không tồi.

"Mệnh của y tốt thật, luân hồi cũng có thể có long lân che chở, mới có được đến tính mệnh ba mươi năm này." Y càng nói càng mạnh miệng, nhấp một ngụm rượu rồi lại nói tiếp, khóe môi cong lên, ý tứ cười trên nỗi đau của kẻ khác trong khẩu khí càng lúc càng lộ ra rành rành, "Bất quá theo ta

thấy, vận số cũng sắp hết. Hồn phách tan đi, Đại La Kim Tiên cũng không còn cách nào. Dương thọ tiếp theo của y sẽ ngắn hơn nữa, hai mươi năm? Mười năm? Ha... Có thể vừa ra khỏi Đài Luân Hồi đã xong đời rồi... Nếu muốn nhìn lâu thêm nữa thì nhanh lên đi, hồn phách y như thế luân hồi không quá ba lần, sau ba lần rồi mặc cho người có pháp lực lớn thế nào đi nữa cũng không cứu được đâu."

"Câm mồm!" Ngày đó nhìn thấy bát tự của y, đã liền biết điều này, chẳng qua vẫn luôn không muốn đối diện. Giờ đây lại nghe kẻ này nói ra rõ ràng từng chữ một, có không muốn nghe thêm nữa cũng đã vào tai, Úc Dương Quân dưới cơn đau lòng không khỏi bốc lên một trận nộ khí, phát tay áo vung về phía y.

Diễm quý kia bị kinh phong tay áo của hắn quét đến, bình rượu sứ trắng trong tay rơi xuống mà cũng bất chấp, "A-" một tiếng vội vàng thối lui về sau, thoáng chốc đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

Úc Dương Quân chẳng muốn đuổi theo, ngơ ngẩn đứng ở đầu trang, dưới chân càng thấy nặng nề.

Bên tai lúc nào cũng quanh quẩn tiếng cười chói tai của Diễm quý ấy:

"Ba mươi năm... Thật đoản mệnh..."

"Dương thọ của y sẽ ngắn hơn nữa..."

Thình thoảng vang lên lời nói của y dưới Đài Luân Hồi: "Từ đây, ngài như trước làm Thiên Quân tôn sùng vô song phần ngài, ta làm phàm nhân an phận thủ thường phần ta, tới lui tan thành mây khói. Được không?"

Tan thành mây khói, tan thành mây khói... Úc Dương Quân mỗi khi bước tới một bước, sợ hãi và chờ mong trong lòng liền đồng loạt cùng nhau tăng lên. Gắng sức gác hết tạp tư qua bên, nhưng thanh âm của Diễm quý vẫn thao thao không dứt vọng vào trong tai hắn: "Nếu muốn nhìn lâu thêm

nữa thì nhanh lên đi, hồn phách y như thể luân hồi không quá ba lần, sau ba lần rồi mặc cho người có pháp lực lớn thế nào đi nữa cũng không cứu được đâu."

Hôm nay là tiệc đầy tháng của y, hình như tất cả mọi người trong trang đều tụ tập đến đây, bàn tiệc một đường từ trong nhà đặt ra tới ngoài ngõ. Xuyên qua ngõ nhỏ, Úc Dương Quân đứng ở ngoài cửa nhìn vào trong, tất cả mọi người vội vàng ăn uống, ai cũng không để ý đến hắc đã hiện ra thân hình.

Tiểu mục đồng chần trầu đang muốn đứng dậy lấy đĩa rau, ngược mắt nhìn thấy, không khỏi kêu lên: "Thần tiên!"

Mẫu thân bên cạnh quát một chiếc đĩa lên mu bàn tay nó, quát mắng: "Tiểu hài tử nhà ai đừng nói bậy!"

Mục đồng khóc kêu đau, mọi người cười rộ.

Thanh âm đều chìm ngập trong tiếng huyên náo hỗn tạp rộn ràng.

Chủ bàn ngồi ở trong cùng, hắc nhìn thấy y được ôm trong lòng bà lão cả đầu bạc trắng, say sưa mê ngủ. Ánh sáng hình vẩy trên trán lờ mờ tỏa ra, rất yếu ớt, giống như hồn phách của y.

Vượt qua ngưỡng cửa, từng bước một tiếp cận y, rốt cuộc có người chú ý tới sự xuất hiện của hắc, đồng loạt ngừng đĩa nhìn về phía hắc.

Úc Dương Quân đưa tay ôm lấy y vào lòng từ bà lão sợ hãi đến ngay cả thét lên cũng đã quên mất. Y đang say giấc, thân thể nho nhỏ rất mềm, cũng rất mong manh.

"Văn Thư..." Lần đầu tiên gọi tên y, trong lòng dâng lên một trận chua xót, tất cả tâm tình đều cùng bùng lên, sống mũi tắc nghẹn, ép tới thanh âm thật thấp, gần như không nghe thấy. Có chất lỏng từ trong hốc mắt rơi ra,

tuyết rơi ẩn giấu trong mắt đều tan thành nước, từng giọt từng giọt, có thể nào cũng không ngừng lại được. "Văn Thư..."

Rốt cuộc ôm y vào lòng, cánh tay ôm siết, trái tim vụn vỡ năm bất động không ngừng kích động từng cơn.

Nhưng y đáp lại hẳn cũng chỉ là một trận khóc lóc, đứa bé ngủ say bị bừng tỉnh, tay chân bọc trong tả ra sức giãy giụa vẫy đạp, giống như muốn thoát khỏi vòng tay hẳn.

"Văn Thư! Văn Thư! Văn Thư! Là ta mà... Văn Thư... Là ta..." Gắt gao ôm lấy y, Úc Dương Quân bối rối muốn dùng tay áo lau đi nước mắt trên mặt y, "Văn Thư, phải... Là ta không đúng... Văn Thư..."

Con mắt ngấn lệ thủy chung hiện rõ sợ hãi cùng kháng cự, khóc lóc một tiếng tiếp một tiếng, giống như muốn xé rách cả cuống họng. Bỏ qua vùng vẫy của y, Úc Dương Quân bình tĩnh nhìn y, lắc đầu nói: "Nói gì mà qua lại đều tan thành mây khói? Cái gì cũng còn chưa nói rõ ràng, người bảo ta làm sao coi mọi chuyện tan thành mây khói được?"

Cánh tay càng siết chặt hơn, nhìn ánh sáng nhợt nhạt ngày càng yếu trên trán y, sợ rằng y lại giống như khi dưới Đài Luân Hồi vừa chớp mắt đã liền hóa thành hạt bụi: "Ta sẽ không để cho người tan thành mây khói... Sẽ không đâu... Ta biết người hận ta, nhưng người..."

Đứa trẻ trong lòng vẫn kịch liệt lắc đầu không ngừng khóc lóc như cũ. Cần thận lau đi nước mắt cho y, nhưng lại không ngừng được lệ mình hạ xuống. Tình cảm chưa bao giờ nếm trải qua, vui sướng lại ôm chặt y vào lòng mình, nhưng nghe tiếng khóc của y lại không kèm được lồng ngực co thắt, khóe miệng đã từ từ nhếch lên: "Không sao đâu. Chúng ta... làm lại từ đầu..."

Mọi người trong phòng chỉ thấy một trận khói tím cuộn lên trước mặt, chờ khói tan rồi, đã không thấy nam tử áo tím kia cùng cháu trai nhỏ của

Lý gia đâu nữa.

Trên đám mây, có kẻ thì thầm tự nhủ: "Chúng ta còn có ba mươi năm... Văn Thư, chúng ta... Chỉ có ba mươi năm."

~*~

Y lúc nào cũng khóc, đứa trẻ nhỏ nhỏ không biết nói, chỉ có thể dùng tiếng khóc để biểu đạt tình cảm. Tiếng khóc thê lương truyền ra ngoài phòng, một tiếng tiếp một tiếng, hận không thể xé rách cả tim phổi, xé rách rồi lại theo tiếng khóc mà nôn mưa ra, các Thiên nô đứng hầu dưới hiên quay mặt đi, không đành nghe thêm nữa. Nhưng vẫn không ngừng được âm thanh đó chui vào tai, một đường xộc đến tận đáy lòng, thế mạnh như nước, giày xéo đến đau.

Có kẻ lớn gan, thừa dịp người bên trong không phát giác, xuyên qua cửa sổ nhìn trộm vào trong. Trong phòng một bãi bừa bộn, sa liêm như mây khói rũ xuống bị xé rách rồi, lư hương tử kim hình thụy thú bị đánh ngã, bàn cờ gỗ đàn hương bị đổ xuống, nằm trên mặt đất lạnh như băng, xung quanh tứ tán những con cờ nhỏ nhỏ, có một con rơi ở trước mắt, có thể loáng thoáng thấy vết nứt rạn ra trên ngọc thạch. Chung trà bị ném tới góc phòng, trên mảnh sứ vỡ nhọn hoắt điểm chút hàn quang. Chỉ có chiếc giường kia là còn nguyên vẹn.

Người nọ an vị trên giường, cúi thấp đầu không chớp mắt nhìn đứa bé khóc oa oa trong ngực mình, thần sắc lo âu mà luống cuống.

"Đừng khóc, đừng khóc..." Úc Dương Quân bối rối đưa tay lau đi nước mắt trên mặt nó, nhưng nó lại lắc lư đầu, khóc càng thảm thiết hơn.

Từ sau khi ôm y trở về Thiên Sùng Cung, y vẫn liên tục khóc. Không muốn ăn, không muốn ngủ, không nghe được y nói bất cứ lời nào, chỉ là khóc, khóc đến hai mắt sưng đỏ, gương mặt đều là loang lổ vệt nước mắt. Ở trong ngực hẳn, y lúc nào cũng kịch liệt vùng vẫy tứ chi kháng cự hẳn.

Khi khóc đến sức cùng lực kiệt, ngay cả giọng cũng khàn khàn, mới nhắm mắt lại nghi ngơi không tới một khắc, rồi lại bừng tỉnh, trong con mắt trắng đen rõ ràng tràn đầy cự tuyệt.

"Người đừng khóc mà..." Chưa từng trải qua chuyện thế này, nói cái gì y cũng không để ý. Từng tiếng khóc của y lọt vào tai, tâm như kim đâm. Mắt thấy ánh sáng nhạt trên trán y vì tâm tình dữ dội mà chớp tắt không ngừng, Úc Dương Quân phí công siết chặt đôi tay gắt gao ôm lấy Văn Thư, mấy ngày không ngủ không ngừng trấn an y, cổ họng của hắn cũng là khàn khàn, "Đừng khóc..."

Tiếng khóc liên át đi thanh âm hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng. Úc Dương Quân vụng về vỗ nhẹ lưng y. Nhưng tay y lại chống lên ngực Úc Dương Quân, sức lực quá yếu, nhưng vẫn một lòng hướng ra ngoài.

Úc Dương Quân nhận thấy sức đẩy trước ngực, tâm trạng không khỏi đau nhói, gạt đi giầy giữa của y ôm chặt lấy y, dán mặt lên y, một mảng ướt đầm lạnh ngắt.

Tiếng khóc trong phòng từ từ suy yếu, cho đến khi không nghe được nữa. Thiên nô ở ngoài cửa vô cùng buồn chán mà ngẫm nghĩ tâm sự của mình, bất ngờ nảy ra, trước mắt hiện lên một đôi mắt, tim đập một cái, nhin không được khe khẽ thở dài một hơi. Lúc ấy, ánh mắt đó của chủ tử...

Mấy ngày trước y vào đưa lồng thức ăn, chủ tử đột nhiên gọi y ở lại. Tưởng lại để chủ tử bắt được lỗi gì rồi, đang hoảng hết hồn vía thì trong tay nặng xuống, chủ tử vậy mà đã thật cẩn thận đặt đĩa bé vào trong tay y. Y sợ đến mức không biết làm thế nào cho phải, đĩa bé khóc quấy đã từ từ ngừng khóc. Y run rẩy theo ý tứ của chủ tử dứt thức ăn cho đĩa bé, đĩa bé đó nuốt từng miếng nhỏ, thật biết điều, thật ngoan ngoãn. Tinh tế nhìn xem, dung mạo của nó và Văn Thư trước kia quả thực có vài phần tương đồng. Không dám nghĩ bậy thêm nữa, chỉ là chú tâm mà dứt. Lơ đãng liếc mắt qua bên cạnh một cái, người liền ngậy ngấn cả ra. Y nhìn thấy chính là đôi

mắt trước giờ lạnh đến khiến lòng người kinh hoảng đó của chủ tử, rất khó nói rõ về mặt hăn khi ấy là ra sao, chỉ có đôi mắt kia, thoáng chốc đã liền khảm vào trong ngực, rất bi thương, bi thương đến khiến lòng người kinh hoảng.

Đã không nghe được âm thanh trong phòng nữa. Trong viện có gió quét qua, phiến lá xào xạc rung động. Chợt nghe bên cạnh có tiếng cửa mở "lạch cạch", là chủ tử đã ra rồi. Thiên nô rơi vào trầm tư vội vàng lấy lại tinh thần, cúi đầu chờ chủ tử phân phó.

Nhưng rất lâu không nghe được hăn nói chuyện, bên tai chỉ có tiếng khóc nức nở của trẻ con. Cup mắt xuống có thể nhìn thấy vạt áo của chủ tử, trên tử y dùng sợi bạc thêu vân mây cuộn cuộn mà hoa mỹ. Y nhìn thấy gió hơi hơi thổi bay vạt áo, vân mây phía trên liền giống như có sức sống, sợi bạc thêu thành sa mạc và đại dương mê mông tản ra sóng cuộn lăn tăn. Gió ngừng, vạt áo cũng bất động, sóng cả cuộn trời đọng lại ngay trước mắt.

Thời gian tựa như đứng yên, chỉ nhìn thấy vạt áo bị gió thổi đó nâng lên lại hạ xuống. Nhìn đến trên cổ một trận đau nhức. Đứa bé kia còn đang khóc, cổ họng rõ ràng đã bị khóc đến nghẹn, chỉ có thể nghẹn ngào trầm thấp, đứt quãng, nhưng thủy chung không hề có ý ngừng lại.

Trên tay lại nặng xuống, đứa bé cuộn vào trong ngực y, cánh mũi phập phồng, con mắt sưng đỏ như quả hạch từ từ nhắm lại, rơi vào giấc ngủ. Thiên nô kinh ngạc ngẩng đầu nhìn về phía Úc Dương Quân.

"Ta muốn nó khỏe mạnh."

Hăn nói xong rồi ngay lập tức xoay lưng lại bước vào phòng, nhanh đến nỗi Thiên nô không thấy rõ mặt hăn.

Trong viện có gió quét qua, mang đến một chút hương hoa nhàn nhạt. Đứa bé trong lòng ngủ thật say, khóe mắt còn dính giọt lệ.

~*~

Lan Uyên đã từng thấy qua nhân gian, Thái tử áo lam phe phẩy quạt nan nhìn dãy núi phương xa, khe khẽ nói: "Hình phạt có nặng hơn nữa cũng không khiến trái tim đau càng đau hơn."

Úc Dương Quân đứng dưới hành lang nhìn bóng dáng dưới giàn hoa xa xa, đột nhiên cũng nhớ tới tình cảnh khi đó. Khi đó còn chưa tìm được Văn Thư, chỉ cảm thấy ngập lòng đều là khoảng không, có đồ bao nhiêu cũng không đầy. Lúc này tìm được y rồi, nhưng khoảng không vẫn kịch liệt như trước, trong trống rỗng còn mang theo đau đớn.

Y bài xích hẳn. Khi còn bé chỉ cần hẳn xuất hiện trước mắt y, y sẽ không ngừng khóc lóc, cự tuyệt ôm ấp của hẳn, cự tuyệt tiếp cận của hẳn, trong tiếng khóc đều là cự tuyệt. Khóc đến mù mịt trời đất, hẳn không cách nào trơ mắt nhìn y không ngừng suy kiệt đi trong lòng mình, buộc lòng phải giao y cho người khác chăm sóc. Khi giữa đêm lặng lẽ đến nhìn một cái, y dường như có linh cảm mà bừng tỉnh, vẻ mặt hoảng loạn đăm nhói đến hẳn chỉ có thể xoay người rời đi.

Lúc nào cũng ở xa xa mà nhìn y, nhìn y từ từ lớn lên, nhìn thời gian từ từ trôi qua. Cái loại cảm giác vô lực đã nắm được bảo vật trong tay, lại chỉ có thể bất đắc dĩ nhìn nó từ từ lặng lẽ trôi tuột giữa các kẽ ngón tay.

Khi Văn Thư vừa được sáu tuổi, y đã là bộ dáng khi mới vào Thiên Sùng Cung thuở đó. Úc Dương Quân nhìn không được gọi y đến trước mặt, ngồi xõm người xuống, tinh tế quan sát dáng vẻ y, tay không kèm được vuốt nhẹ lên mái tóc đen nhánh của y: "Khi ấy, người chính là thế này..."

Lời còn chưa dứt, dưới tay đã trống không, Văn Thư co rụt người lại lùi về sau, trong mắt vẫn là tràn đầy cự tuyệt.

Tay lúng túng dừng giữa khoảng không, Úc Dương Quân nhìn y mím chặt môi, thỉnh thoảng quay đầu lại, xoay người chạy ra ngoài. Nhận ra y vẫn

là không muốn ở lại bên cạnh hắn khiến cho hắn ngay cả khí lực đứng dậy đuổi theo cũng không có.

Tính tình y vẫn là ôn hòa như trước, không ồn không quấy, yên ổn mà vâng lời. Bài xích của y chỉ nhắm vào một mình Úc Dương Quân hắn, trước mặt hắn y lúc nào cũng không chịu nói, hắn muốn đưa tay ra nắm lấy y, y lúc nào cũng xoay lưng lại đứng cứng đờ một chỗ, đôi môi tái nhợt sắp bị cắn rách đi.

Úc Dương Quân từng dạy y đọc sách viết chữ, tựa vào lưng y, tay nắm tay viết xuống hai chữ "Văn Thư". Khi buông tay, bút "xoạt" một tiếng quẹt xuống, xóa bỏ hồi ức và tưởng niệm trên trang giấy.

Ba mươi năm, chớp mắt đã trôi đi phân nửa.

Hắn đã xuống Địa phủ hỏi Minh Vương kia, có biện pháp nào có thể kéo dài dương thọ cho y.

Nam tử tóc đen trong U Minh Điện nét mặt trắng bệch, lạnh lùng nói: "Hồn phách suy kiệt, cho dù người có sửa lại Sinh Tử Bộ cho y cũng là uổng công. Về phần biện pháp cời đi phàm cốt lúc trước dùng trên người y, theo hồn phách hiện nay của y, người thi pháp cho y chính là khiến y sớm đến phủ của ta."

Không thuốc nào cứu được.

Hắn đã vì y luyện ra rất nhiều thuốc viên tiên đan, có thể kéo dài ít nhiều dương thọ cho y nhưng ngay cả chính hắn cũng không chắc chắn. Khi sốt ruột đến cực điểm, hắn cầm tay y gắt gao đưa y đến trước ngực: "Văn Thư, Văn Thư, Văn Thư..."

Gọi hết lần này đến lần khác, hận không thể khảm vào trong xương cốt. Khi buông ra, cũng không dám nhìn vào mắt y.

Văn Thư không muốn vào tắm điện của hấn, ngay cả cửa điện cũng không nguyện tới gần. Úc Dương Quân thử dẫn y vào trong, còn chưa tới cửa điện y đã thả chậm nhịp bước, khi đứng trước cửa điện, y dừng chân, như thế nào cũng không tiến vào trong một bước nữa, vẻ mặt đều là tuyệt vọng.

Úc Dương Quân đứng bên kia cửa nhìn thấy rõ ràng, nắm vai y thì thầm hỏi y: "Người còn nhớ bao nhiêu? Người có nhớ ta?"

Y lắc đầu không nói, cuống quýt giãy giụa lùi về, một thân áo xanh run rẩy đến gần như sắp tan đi.

Ngoài điện trong điện, hai người đều là bi thương.

Một năm lại một năm, thời gian như mũi tên bắn đi không quay lại. Dương thọ của y còn lại không đầy mười năm.

Văn Thư vẫn là bộ dạng của Văn Thư thuở trước, vóc dáng dung mạo đều giống trước kia, tựa như y chưa hề rời đi chuyển thế. Chỉ là ánh sáng nhạt Úc Dương Quân nhìn thấy trên trán y càng lúc càng mong manh, sắp không nhìn thấy nữa. Ôm y vào lòng càng chặt hơn, y không còn giãy giụa, nhưng thân thể vẫn cứng đờ.

"Người lúc nào cũng như vậy..." Úc Dương Quân ghé vào bên tai y nhẹ giọng nói, "Cái gì cũng không chịu nói, đều một mình chôn ở đáy lòng. Ngay cả trên mặt cũng không chịu lộ ra."

Y quay đầu nghi hoặc nhìn hấn, Úc Dương Quân nói: "Vẫn là không chịu nói với ta sao?"

Cánh tay vòng qua thắt lưng y lại siết chặt thêm một chút: "Như vậy cũng tốt..."

Trong lòng còn đang mâu thuẫn, hắn không muốn y quên mất hắn, nhưng lại sợ y nhớ chuyện trước kia, vẫn là một lòng muốn rời đi. Nghĩ trong bụng, như vậy cũng tốt, y không nhớ rõ những chuyện qua lại thưở trước, nhưng đối với hắn lại có vài phần nhớ được. Bài xích hắn chung quy tốt hơn so với hoàn toàn không chú ý hắn. Từ từ sẽ đến, có lẽ không chừng thật có thể làm lại từ đầu.

"Người trả lời ta một tiếng đi."

"..."

"Quên đi..."

"Vâng."

Thanh âm thật thấp, khầu khí là nhu thuận, là vô cùng quen thuộc. Úc Dương Quân nghe đến ngẩn ra, một phen đẩy dài khoảng cách giữa hai người, mắt đối mắt, kinh ngạc nhìn đôi mắt mờ mịt của Văn Thư, rồi lại ôm siết lấy, thanh âm khàn khàn: "Không trở về cũng không sao. Đừng trở về. Không muốn về cũng đừng về."

TU' PHÀM

Công Tử Hoan Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Trước Thiên Sùng Cung có cầu thang vạn bậc đấng tiên, dưới mây mù mờ ảo có thể loáng thoáng nhìn thấy phàm gian non xanh nước biếc.

Văn Thư ngồi trên cầu thang nhìn về phía xa xa, vệt nước biếc nhạt màu kia trôi theo mây trời có vẻ chợt gần chợt xa.

Úc Dương Quân đứng dưới cửa cung, trong con mắt kẻ áo xanh đó thấy là mây trôi, nhưng trong mắt hẳn lại là y. Lường lự hồi lâu, rốt cuộc bước lên phía trước, ngồi xuống cạnh y: "Sao còn tưởng nhớ phàm gian?"

Không phải câu hỏi, trái lại có chút ý tứ than vãn. Cảm thán mặc dù y không nhớ rõ được gì, lại vẫn nhớ kỹ muốn rời xa khỏi hẳn. Nếu thật có một ngày, y nhớ ra tất cả, sợ là chạy đến phàm gian rồi cũng còn có thể ngại cách hẳn chưa đủ xa.

Văn Thư vẫn trầm mặc như trước, đảo mắt qua liếc hẳn một cái, lại đảo về.

Úc Dương Quân đã quen với xa lánh của y, theo ánh mắt y nhìn lại, phía sau mây trôi là một vệt xanh lá lờ mờ, có lẽ là ngọn núi cao hiểm thấy ở phàm gian.

Hai người liền cứ kề vai ngồi như thế, nhìn ngắm mây khói đều đã hóa thành rặng đỏ, phía chân trời đỏ rực một đường, trông giống như dải lụa Thiên nữ dệt thành. Bốn bề cũng tối hẳn đi, phàm gian hẳn đã là hoàng hôn.

Văn Thư đứng dậy muốn đi, Úc Dương Quân ngẩng đầu lên, nói: "Người muốn đi, ta mang người đi."

Nhìn thấy thần sắc kinh ngạc hiện lên trong đôi con người kia, Úc Dương Quân chậm rãi nói: "Thuở trước... Người cứ luôn muốn đi."

Đứng trên tường vân, y vươn tay ra nắm ống tay áo hắn, trong thoáng dè chừng mang theo chút sợ sệt. Nhận ra tay áo bị kéo nhẹ, tâm cũng tựa như ống tay bị nắm lại khẽ rung lên. Úc Dương Quân nhớ tới năm đó đến Đông Hải Long Cung, khi lướt gió vượt trời, ống tay áo cũng bị Văn Thư nắm, sau lưng liền có một lực đạo nho nhỏ sít sao tựa vào hắn. Trên vạn khoảng trời cao, y chỉ có thể tựa vào hắn, nửa bước cũng không thể rời đi. Khi đó toàn thân đều là thỏa mãn, đặc ý tràn lòng đến sắp vỡ tung lồng ngực.

Lại nhớ đến một lần nọ, y bình tĩnh nói, y không cách nào bỏ qua chuyện cũ. Vùng vẫy thoát khỏi kìm hãm của hắn, thả người nhảy xuống đám mây.

Trong lòng đau nhói, Úc Dương Quân vội trở tay bắt lấy cổ tay Văn Thư. Văn Thư bất ngờ không kịp đề phòng bị hắn bắt được, muốn giãy thoát, tiếc rằng hắn nắm quá chặt, có thể nào cũng không giãy ra được. Bị hắn kéo tới trước một bước dài, hai người một trước một sau lập tức thành kê vai mà đứng.

Bàn tay nắm cổ tay y chậm rãi dời lên trước, lòng bàn tay chụp lên mu tay y, tay dưới bàn tay co rút lại, đã bị hắn chặt chẽ kéo về. Bàn tay lại từ từ dao động, lòng bàn tay áp lòng bàn tay, ngón tay cố chấp len qua giữa kẽ hở của y, gắt gao chế trụ, không buông ra nữa.

"Ta biết đã muộn rồi."

Gió cao lồng lộng, lời nói đều bị thổi tan đi trong gió.

Úc Dương Quân không thích huyên náo của phàm gian, nhất là đầu đường sầm uất hiện ra trước mắt. Chen chúc mà ồn ào, tiếng người, tiếng cười, tiếng xe ngựa đều cuộn vào một chỗ, nghe vào trong tai liền hóa thành một loạt tiếng "Ong ong" khó chịu, khuấy lên lòng người phiền loạn, không nhin được bèn nhíu mày.

Văn Thư lại dường như rất hưởng thụ, nhìn đông nhìn tây, trong mắt đầy mới lạ, nụ cười thản nhiên luôn đọng trên mặt từ từ càng nở càng tươi, đầu mày cũng chứa đầy vui sướng. Úc Dương Quân đi theo cạnh y, thấy nụ cười của y, bất giác trăm điều tư vị đều tràn lên trong lòng.

Bên cạnh có xạp hàng bán ô trúc, trên điểm đào hồng liễu lục, chiếc ô mới chế tựa như một vật hoa muôn hồng nghìn tía nở rộ. Phần hoa lướt qua mắt, một tán ô trúc lẳng lẳng mở ra ở góc, trên mặt ô bạch sắc tinh tế phác họa vài phiến lá trúc xanh tươi.

Úc Dương Quân không kìm được dừng chân nhìn ngắm, khi quay đầu lại, Văn Thư đã chen vào đoàn người đối diện.

Thì ra trong góc đường trước mắt có kẻ đang mở hàng kể chuyện. Kể hết Tam Hoàng Ngũ Đế, bí văn Ngự Hoa Viên rồi, lại kể đến vài chuyện lạ ít người biết, thần tiên quỷ quái. Kể rằng thuở xa xưa, mấy chục năm trước, từng có hai con rồng ngân và xích ác chiến phía chân trời, mưa gió cuồn cuộn thế nào, hấn rú rĩ như thật kể tới, cứ như tận mắt chứng kiến. Thư nhân nghe thấy thật tập trung, gật đầu lia lịa, còn có vài lão giả cũng nói năm đó thật có dị tượng như vậy, là ma tinh hạ phàm, là đại hung hiển thế, lời kể chốc đã rồi ren. Úc Dương Quân thấy Văn Thư nghe đến mê mẩn, vội vàng một phen kéo y ra chỗ khác.

Vừa hết buổi trưa, chợt có mưa to gió lớn trút xuống, lập tức, hàng quán liền thu quây, người trong nhà hấp tấp thu bạt đóng cửa sổ, người ở ngã tư đường vội vã tản ra, ngay cả dưới mái hiên cũng đứng đầy người đi đường trốn mưa. Văn Thư vừa muốn tìm chỗ trú, đỉnh đầu đã thăm phủ

xuống một mảng trời sang sáng, trên tán ô mộc mạc lác đác đan vài phiến lá trúc xanh tươi.

Không tới một khắc, trên đường đã tràn lên nước đọng, hạt mưa rơi xuống, nước bắn tung tóe. Trong ngõ hẻm chật chội chỉ có hai người họ kề vai độc hành, nước mưa dọc theo mái ngói chảy xuống, tường nhà hai bên tựa như đều treo một tầng màng nước óng ánh, mưa tuôn xuống đá, tiếng vang thanh thúy rơi giòn giã.

Hai người dưới tán ô đều lặng yên không nói. Thế mưa dần lớn, hắt hơi nghiêng ô lệch qua một chút, Văn Thư ngẩng đầu, thấy mặt nghiêng của hắn, chân mày chạm tóc, một đôi môi mỏng, đôi con ngươi tím bạc kia dường như cũng ngập trong nước mưa, giữa màu tím phẫm chút sáng bạc. Hắn thành linh quay đầu qua, đối diện với đôi mắt của Văn Thư. Văn Thư cả kinh, đột ngột lùi về sau, vừa rời đi một bước, nước mưa đã xối ướt lưng, lạnh buốt thấu xương.

"Cẩn thận..." Úc Dương Quân vội vàng đẩy ô qua. Thân người tựa càng gần hơn, có thể cảm nhận được hơi ấm cơ thể lẫn nhau.

Nhất thời lại là im ắng, chỉ nghe tiếng mưa rơi "rào rào".

Văn Thư thấy tay hắn đưa qua, cẩn thận vuốt lọn tóc rũ xuống trước ngực y. Ngón tay hắn dài mảnh mà trắng, khớp xương lại hắn rõ. Ngỡ ngẩn nhìn ngón tay kia, ánh mắt dần mơ hồ, là khi nào, cũng đã từng thấy qua ngón tay như thế, chậm rãi nhấc lên một con cờ đen như mun. Cũng không vội nhìn, đưa lên cạnh má, nổi bật đôi môi sắc đỏ, khóe môi khe khẽ nhếch, bên môi một nụ cười giấu cợt.

"Về sau, chúng ta sẽ sống thật tốt."

Trong tiếng mưa rơi y nghe được người đối diện nói như vậy, nhưng thần trí vẫn còn lại ở cảnh tượng mộng lung vừa rồi. Suy nghĩ rối loạn, có thứ gì đó đang từng chút một hiển lộ ra.

Úc Dương Quân nói: "Nếu người muốn, sau này chúng ta sẽ trở lại nữa."

Văn Thư gật đầu, tay lại bị hấn năm dắt đi, cũng giống như khi đi cùng, lòng bàn tay áp lòng bàn tay, ngón tay len vào giữa khe hở, gặt gao đan chặt.

Ngày đó, Úc Dương Quân đang ngồi dưới hành lang uốn khúc trò chuyện cùng Văn Thư. Châm hai chung Quỳnh Hoa Lộ lấy từ chỗ Lan Uyên, mấy năm qua, ôm ấp từng ngày, nhưng thủy chung không đành lòng uống. Úc Dương Quân cũng là kẻ ít nói, thỉnh thoảng nói đôi câu, đa số thời gian, hai người chỉ là đứng lặng lẽ.

Hành lang một mặt giáp hồ, trong hồ có đàn cá lãng du bơi lội tới lui, một mặt trồng hoa, gió lướt qua liền có trăm hoa rì rào rơi xuống. Thời gian dịch chuyển, mấy độ hợp tan, trong cả trăm năm nhưng hoa rơi không đổi, tung lên hạ xuống, thủy chung một dáng vẻ thản nhiên.

Úc Dương Quân nói: "Người gọi ta một tiếng đi."

Văn Thư trầm mặc.

"Khi đó..." Úc Dương Quân lại không kiềm được nói, "Lan Uyên..."

Muốn nói, khi đó đánh cược cùng đám người Lan Uyên Bá Ngu, thấy y nhận ra mình là do Lan Uyên đóng giả, trong lòng hấn thật ra rất cao hứng. Úc Dương Quân do dự nhiều lần, lại không biết nên nói ra khỏi miệng như thế nào. Trong lúc khó có thể nói, thấy Văn Thư đang quay đầu nhìn ra sau lưng hấn, Úc Dương Quân xoay người lại, bèn thấy phía chân trời có một đám mây đỏ vụt bay đến, chớp mắt đã đến trước mặt, kẻ trên đám mây tóc đỏ áo đỏ, bên tai trái đeo một chiếc vòng vàng to như miệng chén.

"Văn Thư à!" Xích Viêm nhảy xuống đám mây, thẳng hướng Văn Thư chạy tới.

Úc Dương Quân vội nghiêng thân che trước mặt Văn Thư, ngăn cách hai người: "Y không nhớ người."

"Lão tử không có tìm người!" Xích Viêm bị Úc Dương Quân ngăn trở, tức giận mắng. Lại cách Úc Dương Quân cấp thiết nói với Văn Thư, "Văn Thư, Văn Thư, còn nhớ ta không? Chúng ta trước không nói cái... Năm đó nếu lão tử không bị lão đầu tử giam giữ, lão tử nhất định tìm được người trước hẳn... Không, không đúng, ta đây... Chậc, chúng ta cũng không nói chuyện này trước. Cái đó... Lão tử hiện còn đang bị giam, hôm nay là trốn tới, ta... Chậc, người sao vẫn là bộ dáng gầy trơ xương thế này? Chẳng lẽ hẳn lại bạc đãi người? Các người a... Lão tử..."

Chân trời đột nhiên giáng một tiếng sấm, Đông Hải lão Long Vương đứng giữa đám mây gầm lên: "Người cái đồ nghiệp chướng! Ở Tây Hải Long Cung gây ra đại họa, nhưng không biết ăn năn! Còn không mau theo ta quay về Long Cung hối cải!"

Xích Viêm ngẩng đầu thấy, thấp giọng nguyên rủa một tiếng, vội vội vàng vàng lấy ra thứ gì đó từ trong ngực ném cho Văn Thư, nói: "Văn Thư, các người a. Chờ lão tử ra rồi, lão tử lại đến đón người! Lão tử tuyệt không để hẳn ức hiếp người..."

Còn muốn nói gì nữa, chân trời lại là một tiếng sấm gầm, Xích Viêm chỉ có thể bất đắc dĩ theo lão Long Vương cười mây bay đi.

"Đừng để ý hẳn." Úc Dương Quân quay đầu nói với Văn Thư.

Văn Thư cúi đầu nhìn ngắm thứ kẻ kia ném vào trong tay mình, là một con châu chấu lá tre, màu sắc đã ngả vàng, khô héo mà cũ kỹ. Có gì đó rất nhanh hiện ra trước mắt, mái tóc như ngọn lửa, một chiếc vòng vàng cực đại bên tai, còn có, mấy con châu chấu xanh biếc mới gắp, y thấy theo tay

hắn vung lên, liền hóa thành mấy đứa trẻ nhỏ bụi bặm, mặc cái yếm màu đỏ, trên cổ tay đeo một chiếc chuông vàng, tiếng chuông hòa tiếng cười, cời đi ít nhiều ưu sầu trong lòng:

"... Xích Viêm..."

Úc Dương Quân nghe được y khẽ gọi, bỗng nhiên ngẩn ra. Nghiêng người ôm y: "Văn Thư..."

Trước mắt là hoa rơi tan tác, mất đi rồi sẽ không có lại nữa.

Thứ hiện lên trong đầu ngày càng nhiều, có khi nhìn gạch bạch ngọc bóng loáng dưới chân sẽ thấy có gì đó nổi lên, trong ngực liền thắt lại rất khó chịu, giống như thứ nổi lên đó sẽ nuốt chửng y, muốn bứt chân bỏ chạy. Có khi y lảng lạng ngồi một bên nhìn Úc Dương Quân đánh cờ, trước mắt hóa ra một dáng người mơ hồ, cũng mặc áo xanh giống như mình, cẩn thận sắp từng con từng con lên bàn cờ. Cảm giác lạnh lạnh liền vương vấn trên đầu ngón tay, chân thật đến tựa như người nợ chính là y. Y trông thấy một con châu chấu xanh biếc trong lòng bàn tay y hóa thành tro bụi, cũng từng thấy một nữ tử, toàn thân mặc đồ cưới đỏ rực, trên mặt tràn đầy oán hận...

Lúc nào cũng là những đoạn ngắn đứt quãng, mơ hồ không thứ tự. Trong đầu có khi sẽ hiện ra một mảng đất trắng xóa, trắng như tuyết ùn ùn kéo đến, muốn nhấn chìm y, bên tai tràn đầy thanh âm châm biếm: "Người thích ta... Người trốn không thoát đâu... Người thích ta... Ha..." Tiếng châm biếm khắc nghiệt đau nhói nội tâm.

Văn Thư càng ngày càng không thích nói chuyện, lúc nào cũng một mình lảng lạng trầm tư gì đó. Úc Dương Quân thử gọi y, y vẫn chìm vào trong thế giới của mình. Ngày hôm đó sau khi Xích Viêm đến, trong lòng

Úc Dương Quân liền dâng lên bất an, ban đầu rất nhỏ bé, theo trầm mặc của Văn Thư mà càng ngày càng lớn.

Khi sốt ruột, Úc Dương Quân ôm y ghé vào tai y thì thầm hỏi: "Người nhớ lại bao nhiêu?"

Y lúc nào cũng không đáp, chỉ chốc lát sau suy nghĩ đã lại trôi đi.

Đêm hôm đó, hãn ôm y ngủ, khi tỉnh dậy, trong lòng lại là trống không.

Úc Dương Quân vội vàng chạy đi kiểm từng phòng, dưới hành lang gấp khúc, trong thư phòng, tìm từng nơi một, nhưng thủy chung không thấy bóng dáng Văn Thư.

Tâm như nổi trống, hãn từ từ đến sau vườn hoa, xuyên qua hành lang uốn lượn, qua cổng vòm lại xuống cầu trúc, vượt theo lối mòn cong cong rải sỏi thẳng đến trước tiểu viện Văn Thư ở trước kia. Cửa viện khép hờ, bên trong tỏa ra ánh nến le lói. Hãn đưa tay đẩy cổng, đứng cạnh cửa phòng rộng mở của y.

Văn Thư đang ở trong căn phòng y đã ở ngày xưa, trong tay cầm một chiếc gương khoảng cỡ bàn tay, trên gọng kính khắc đầy lăng hoa.

Phi Mộng.

Lan Uyên nói, nó có thể soi ra tiền thế của người ta.

Rất nhiều chuyện, sớm đã tiêu tan không còn một mảnh trong đài Luân Hồi, lại khắc sâu vào trong tận cùng của linh hồn. Chỉ cần một chút ít nguyên nhân sẽ liền như đốm lửa nhỏ, trong khoảnh khắc dấy lên ngọn lửa lan rộng cả thảo nguyên. Quên đi, cũng không phải dễ dàng như vậy.

Việc đã qua rõ ràng trước mắt, từ hạch đào tô của đại nương nhà bên đến trận hồng thủy cuộn cuộn kia, lại đến lão giả hòa ái râu tóc bạc trắng... Dưới đầu gối một vùng lạnh giá, y quỳ trên gạch bạch ngọc trộm nhìn bóng ngược mờ ảo mờ lung, chẳng suy nghĩ gì đã ngược mắt lên, đập vào mắt một mảng tím phủ trong sương khói, giữa cặp mắt bạc đó dường như ẩn giấu tuyết rơi vạn năm. Chớp mắt sau lại nhu tình như nước, khóe môi sắc đỏ khê nhếch, hai vệt đỏ hồng như có như không trở ra bên má: "Theo ta không?" Cái cười vô lại mà ngây thơ... Từ từ nhìn, nhìn y cười nhạt, nhìn y ưu sầu, nhìn y bị đè trên trang sách trắng xóa một mảng, đầu tiên là giầy giữa, sau đó là tuyết vọng, đau đến nhú chặt mày, trên đôi môi đậm nhạt cắn ra máu đỏ tươi. Trên đám mây, y thấp giọng hỏi hẩn, có từng yêu thương y? Hẩn nói, hẩn sẽ bỏ qua chuyện cũ. Mọi nỗi chua cay bị mấy chữ này tùy tiện xóa đi.

Dựa vào cảm giác, một đường tìm đến chỗ này, đẩy cửa ra, sai bước vào trong viện, ánh mắt không tự chủ lại hướng đến bên tường, trên bức tường xám trắng héo rũ mấy dây leo mục nát. Thuở trước nơi này có một tường tử đằng, xanh um thăm thẳm, y nhớ mang máng. Lại vào phòng, rất quen thuộc liền kéo mở ngăn tủ, dỡ y phục đặt bên trên, lộ ra lăng kính và một đoạn nhỏ tơ hồng đã thâm đi đặt cùng nhau. Nhấc gương lên, Văn Thư lặng lẽ nhìn vào, giống như người bên trong đó không phải là mình.

Úc Dương Quân đứng ở cạnh cửa, chăm chú nhìn Văn Thư vẫn luôn cúi thấp đầu. Chung quy sẽ có ngày này, một lòng trông mong nó đến trễ vài ngày, nhưng dù nó có chậm thêm bao nhiêu ngày nữa, thì hẩn, vẫn sẽ cảm thấy vô cùng gấp gáp.

"Thiên Quân." Văn Thư ngẩng đầu nhìn Úc Dương Quân đứng cạnh cửa, đặt chiếc gương trong tay xuống, đứng lên.

"Đêm đã khuya, nghỉ sớm đi." Úc Dương Quân quay đầu tránh đi ánh mắt y.

"Dương thọ của ta còn nhiều lắm mười năm." Văn Thư tiếp tục nói, tầm mắt rơi xuống trên tơ hồng đặt kế bên, cười đến có phần tự giễu, "Vô luận là trong Thiên Sùng Cung hay là phạm gian, cũng đều mười năm."

Úc Dương Quân nghe vậy ngẩn ra, hơn nữa cũng không đáp lại. Thật lâu sau mới nói: "Người... Vẫn muốn đi?"

Văn Thư gật đầu: "Xin chủ tử ân chuẩn."

"Nếu..." Úc Dương Quân ngẩng đầu đối lại ánh mắt y, khổ sở nói, "Nếu ta không cho thì sao?"

Văn Thư vẫn thản nhiên cười: "Mười năm trước, mười năm sau, chỉ là sớm muộn."

Cụp mắt xuống, tia nhìn lại rơi đến đoạn tơ hồng kia, giọng điệu bất giác càng thêm chút nhu hòa: "Chuyện thuở trước là ta..."

"Không phải người." Úc Dương Quân vội vàng cắt lời y, xoay lưng lại, trong viện mông lung mờ ảo rót chút ánh trăng, "Từ từ, chúng ta sẽ thương lượng sau."

Liền cũng không quay đầu lại, hối hả bước ra ngoài cửa viện.

Cho đến khi tự mình trở về trong phòng, thần sắc trấn định mới từ trên mặt Úc Dương Quân bong ra từng mảng. Giữa cung điện to như thế, lại chỉ có một mình hăn, cô quạnh đào khoét tim cốt, hơi lạnh từ trong gạch bạch ngọc dưới chân khe khẽ từng đợt trườn lên người hăn. Không muốn, bất luận là lúc trước hay là lúc này, thủy chung cũng không muốn buông tay. Nếu buông tay rồi, bên cạnh hăn còn có thể còn lại gì? Mỗi lần đều là như thế, hăn không ngừng tiếp cận, y không ngừng lùi đi, hăn chặt chẽ chộp lấy y vào lòng, trên mặt y dù là bình ổn mỉm cười, nhưng ý cười không đến được trong mắt. Hăn không muốn. Thân thể đã dựa sát đến không thể gần hơn, mà khoảng cách trong tâm lại vẫn như trước là thiên sơn vạn thủy. Lấy

mảnh vải xanh trong ngực ra, gắt gao nắm trong tay, không ngừng tranh đấu, đau đớn như muốn khoét tim.

Ban đêm, hăn và y, trần trọc, không thể chợp mắt.

Ngày hôm sau, Úc Dương Quân lại đến tiểu viện của Văn Thư.

Văn Thư đang ngồi trên ghế đá trong viện, trên bàn đá đặt một khay trà, giữa bàn có một ấm tử sa, xung quanh ấm đặt bốn chung trà đồng chất. Một cái đặt trước mặt Văn Thư, lượn lờ bốc lên hơi nóng.

Văn Thư đứng lên, mắt nhìn Úc Dương Quân: "Mời ngồi."

Úc Dương Quân đứng cạnh cửa, ánh mắt tha thiết nhìn chăm chăm Văn Thư: "Theo ta đánh cờ, được không?"

Nghĩ tới điều gì, lại vụng về bổ sung một câu: "Chỉ một ván."

"Được." Văn Thư thoáng chút sững sốt, gật đầu đáp ứng.

Bàn cờ bày dưới hành lang gấp khúc, có thể ngắm cá bơi trong hồ, có thể thưởng thức hoa rơi bên hành lang. Văn Thư theo thói quen đưa tay tiếp nhận chung trà từ tay Thiên nô bê đến trước mặt Úc Dương Quân, Úc Dương Quân lẳng lặng nhìn nhất cử nhất động của y, nâng chung trà lên nhẹ nhàng hít một hơi, hương trà đã lâu chưa từng thưởng qua.

Cho mọi người lui, dưới hành lang chỉ nghe tiếng vang rất khẽ của quân cờ gõ lên bàn cờ. Con cờ đen trắng đan xen, Úc Dương Quân cân nhắc từng bước, một ván cờ đánh được thực gian nan.

Úc Dương Quân nói: "Ta chưa bao giờ đánh cờ với người."

"Phải." Văn Thư nhìn kỹ thế cờ, đưa tay hạ xuống một con.

"Ta cũng chưa bao giờ nói chuyện tử tế với người."

"..."

"Ta trước kia cứ luôn tôn trọng người."

"Thiên Quân sau đó cho ta Đoạn Ngọc Cao."

"Người chưa bao giờ đối đãi ta như với Xích Viêm." Lời nói ra khỏi miệng, Úc Dương Quân chua xót cười lên, "Ta chẳng phải chưa bao giờ đối xử tốt với người?"

Văn Thư kinh ngạc nhìn hấn. Trên bàn cờ trắng trắng đen đen, bày ra một chiến cuộc giằng co, Úc Dương Quân chậm rãi hạ con cờ trong tay xuống: "Không thể đánh nữa, ta thua."

Dưới hành lang yên tĩnh, trong hồ có cá phóng ra, hạt nước tung khắp nơi, có thể nghe được tiếng nước "tí tách". Úc Dương Quân kéo tay Văn Thư dẫn y đến cạnh lan can, đôi tay vòng qua thắt lưng y, từ phía sau ôm y, là động tác Lan Uyên đã làm khi đó. Trên mặt hồ sóng dập dềnh dao động soi ra hai bóng người tựa nhau.

Cánh tay buộc chặt, ngực ghé sát vào lưng y, Úc Dương Quân khẽ nói bên tai Văn Thư: "Ta tiễn người hạ phàm."

Văn Thư trừng to mắt, hồ nước trong veo, dưới nước có mấy con cá chép găm vảy đỏ. Người đó tựa cằm trên đầu vai y, lại chậm chậm cọ lên, dán vào gương mặt, lại dờn qua một chút, khóe miệng có thể chạm nhau.

"Tạ ơn Thiên Quân."

Úc Dương Quân không đáp, chỉ ôm y: "Ta đã nghĩ người sẽ không đi."

Rất lâu rất lâu trước kia, ngay cả bản thân cũng không biết là khi nào, hấn nhìn thấy y thân thiết với Xích Viêm, lại nhìn thấy Lan Uyên dẫn y lên đám mây, hấn bất chấp y nghĩ gì đã vội vàng bắt y đem về, người bên cạnh

hắn, đương nhiên chỉ có thể đi theo hắn. Y đã hứa rằng, y sẽ vĩnh viễn ở cùng hắn cho đến khi khói tản tro bay, chính y đã hứa, y không thể hối hận. Mà lần đó, y lặng lẽ dùng tơ hồng cột hai người lại, hắn thực ra đã tỉnh, y đang khẩn trương không hề nhìn thấy con mắt mở hờ của hắn. Y yêu thương hắn. Trong lòng từ đâu kéo đến một trận vui sướng, hắn hiểu rõ y, là một lòng một dạ nghiêm túc. Đến tận nước này rồi, y sẽ không còn rời đi nữa. Tốt lắm, thầm thở phào nhẹ nhõm. Hắn là Thiên Quân, Thiên Đế còn phải nhường hắn ba phần, trong tam giới có cái gì mà hắn không thể nắm trong tay? Đừng nói chi là can hệ đến một phạm nhân. Nhưng thì ra, dù hắn có thần thông quảng đại hơn nữa thì vẫn tồn tại bất lực và không biết làm sao.

Hắn đã thấy điệu bộ y chuyện trò vui vẻ cùng Xích Viêm ở nhân gian, trước mặt hắn, y sẽ không trực tiếp biểu lộ tâm tình như vậy, cũng sẽ không cười đến thoải mái thế kia. Cho dù là không muốn đi nữa, hắn cũng chỉ có thể buông tay.

~*~

Cũng không biết là từ lúc nào, chân núi ngoài thôn có thêm một hộ gia đình, tiểu viện bình thường, hướng nam đối bắc, hai gian sương phòng đông tây, chính giữa là phòng khách. Người làm ruộng thích nuôi trong viện nhà mình mấy con gà vịt ngan gì đó, có nhà để cải thiện cuộc sống còn có thể trích ra một khoảng vuông nhỏ trước cửa, trồng chút hành giá dưa leo. Mà hộ gia đình này, một thửa thật tốt, lại trồng mấy thứ hoa cỏ để ngắm chứ không để dùng, bên ngoài còn dựng rào trúc rào một vòng toàn bộ tiểu viện, bò trên hàng rào cũng là thứ vô dụng để ngắm chứ không kết quả, nhìn so với nhà người khác chỉ có đẹp mà thôi. Hoa kia nở ra cũng dễ nhìn lắm, người làm ruộng không biết tên. Nhìn rồi lại phỏng đoán, đại khái là ai đó nhà giàu ở huyện lỵ ngại sống trong thành buồn bức, chạy ra ngoài ruộng tìm không khí trong lành.

Kế tiếp mọi người đều thấy chủ nhân trong viện kia, là một nam tử tuổi trẻ mặc áo xanh, bộ dáng trắng trẻo nhã nhặn, khí sắc có phần không tốt lắm, trong trắng lộ ra xanh. Người trong thôn bèn nói, đại khái là công tử nhà giàu nào đó trong huyện lỵ, đến đây dưỡng bệnh.

Có kẻ nhiệt tình chạy đến bắt chuyện với người ta, sau khi trở về bèn đồn khắp chốn: "Công tử đó rất tốt, tóm lại là xuất thân từ gia đình giàu có, nói chuyện miễn bàn có bao nhiêu lễ độ, thật sự không giống mình."

Sau đó, hơn nửa nhà trong thôn đều chạy tới nhà kia thăm hỏi, một đám khen y, người tốt, trà ngon, gia cụ bài trí cũng khéo, rất tinh tế, không giống bọn thô nhân này, cuộc sống đều là chấp vá mà qua. Cuối cùng lại cảm thán: "Nhìn đúng là một bộ mang bệnh, người mà, chung quy không có ai thập toàn!"

Người trong thôn hỏi y: "Công tử ngài xưng hô thế nào?"

Y nói: "Gọi ta Văn Thư là được rồi."

Văn Thư từ đó ổn định trong tiểu sơn thôn này, lúc trước y đã từng ở nơi đây, rất lâu trước kia, một đêm mưa lớn, căn nhà Xích Viêm dựng cho y bị sụp, đại thẩm nhà bên bèn thu lưu y. Theo kí ức đi tìm mộ của vị đại thẩm đó, sớm đã không thể tìm ra nơi.

Úc Dương Quân thường xuyên đến thăm, ống tay áo hắt phất một cái, từ trong không trung hóa ra một bàn cờ gỗ, hai hộp cờ một trắng một đen. Lời nói ra giữa hai người cũng không nhiều, hắt hỏi Văn Thư: "Sống có tốt không?"

Văn Thư nói: "Tốt."

Hắt liền gật đầu.

Thời gian cũng tiêu phí trên bàn cờ.

Thiên Quân thích chơi cờ lúc nào cũng thua trước mặt y. Úc Dương Quân lắc đầu nói: "Thua chung quy phải có bằng chứng." Dứt lời, đầu ngón tay lóe một ít hào quang đặt lên mi tâm của Văn Thư, Văn Thư nhìn tử quang trên mái tóc bạc của hắn từ từ xạm đi, có thứ gì đó ấm áp từ mi tâm chậm rãi chảy vào trong cơ thể.

Thình thoảng hắn thẳng Văn Thư, bèn nói: "Pha trà cho ta đi."

Lá trà tầm thường và trà cụ tầm thường của nhân gian, nước trà pha ra cũng là tầm thường. Hắn nâng chung trà trong tay, hỏi: "Lúc trước ta ném vỡ bao nhiêu chung trà?"

Văn Thư ngồi đối diện hắn, thấp giọng cười lên tiếng: "Rất nhiều."

Xích Viêm cũng tới thăm y, trịnh trọng nói: "Sắc mặt ngươi tốt hơn nhiều rồi."

Xoay người lại mang đến rất nhiều tiên đan, lấy từ chỗ Nam Cực Tiên Ông, gạt được từ chỗ Thái Thượng Lão Quân, hay cướp được từ chỗ Bồ Tát, còn có từ trong Châu Bạng riêng tư của lão Long Vương cha hắn bị hắn đào ra...

Văn Thư cười nói: "Không cần đâu."

Hắn kiên quyết nhét đồ vào trong tay Văn Thư: "Cũng có chỗ hữu dụng, ngươi khách khí với ta cái gì?"

Cứ nói ba mươi phải yên bề gia thất, trước đó mấy năm, đại thẩm đại nương trong thôn đã hỏi thăm Văn Thư: "Nhà của ngươi thế nào, đã đòi nàng dâu chưa?! Công tử đây đã đính hôn chưa? Ái chà chà, không nên hỏi, nhà giàu có các người mà chọn nàng dâu thì đương nhiên phải lựa chọn kỹ càng môn đăng hộ đối rồi. Khuê nữ nhà người ta người đã gặp chưa? Của cải không bằng mấy nhà trong nội thành, nhưng diện mạo được lắm, người cũng hiền lành..."

Giờ này con cái nhà người ta đã chạy đầy đất, mọi người ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng đều phỏng đoán y rốt cuộc là bị bệnh gì.

.

Hôm nay, Úc Dương Quân lại thua. Ngón tay hấn bèn vươn đến, nhưng Văn Thư lại lùi về sau trốn: "Hà cố gì?"

Ngón tay Úc Dương Quân thoáng ngừng, vẫn để trên mi tâm của Văn Thư: "Tạm thử một lần đi."

Hào quang trên ngón tay biến mất rất nhanh, Úc Dương Quân thấy vẻ mặt Văn Thư càng tái nhợt, trầm giọng nói: "Lúc trước có lẽ ta nên đối xử với người tốt hơn nhiều."

Văn Thư lắc đầu, thấp giọng đáp: "Còn nói những lời này để làm gì?"

Úc Dương Quân đứng lên, tiến đến trước mặt Văn Thư, chậm rãi ngồi xổm xuống, ngẩng đầu nhìn y: "Lần tới, người có bằng lòng gặp ta không?"

Không đợi Văn Thư đáp, môi đã từ từ kề sát môi y, có thể nghe thấy cả tiếng thở: "Người không muốn cũng không sao. Thiên giới hay phạm gian, có người, sẽ có ta."

Từng chút từng chút áp lên, đôi môi cùng kề, dịu dàng mà mút liếm, hồi lâu mới buông ra. Sắc mặt y vẫn tái nhợt như trước, chỉ có làn môi đậm sắc kia là vì nụ hôn vừa rồi mà lộ chút đỏ thắm.

Úc Dương Quân đứng lên, choàng tay qua vai y, kéo Văn Thư ôm vào lòng: "Lần thứ hai rồi."

Lần thứ hai người rời đi trước mắt ta.

Ngoài phòng có gió, thổi tung một tường tử đằng.

TU' PHÀM

Công Tử Hoan Hi
www.dtv-ebook.com

Vĩ Thanh

Truyền rằng, có vật tên là Hỏa Lưu Ly, toàn thân đỏ thẫm, ẩn phiếm vi quang, ba ngàn năm mới luyện ra được ba viên, phàm nhân ăn vào sẽ được trường sinh bất lão.

Truyền rằng, thành Đông từng có một kẻ gàn, ngày ngày đứng trông một gốc mẩu đơn trong viện. Người ngoài thấy hẵn thì thầm trò chuyện với đóa hoa ấy, nói gì đó, nhưng cũng nghe không được rõ. Trong mắt hẵn tựa hồ chỉ có đóa hoa kia, đêm mưa gió cũng phải mang một chiếc ô trúc đứng trước đóa hoa, tiếng mưa rả rích, thêm nhiều lời đa tình cũng đều bị tán đi. Một ngày nào đó, người ta thấy hẵn mở cửa bước ra khỏi viện tử, thần sắc tiêu điều, đóa hoa trong ngực đã thành héo rũ.

Truyền rằng, nhiều năm trước kia, có một tiểu phu từng thấy trên đỉnh núi ngoài thành có hai người một tím một xanh ngồi đánh cờ, y phục nhẹ nhàng phiêu bồng, giống như thần tiên. Đối thoại của bọn họ loáng thoáng truyền vào trong tai, kiếp trước thế nào, kiếp này ra sao.

Kẻ áo tím nói: "Ván cờ này e rằng phải kéo thêm lần nữa."

Người áo xanh nói: "Có lẽ sẽ không có lần nữa đâu."

Kẻ áo tím nói: "Sẽ có."

Lại truyền rằng, đầu cầu Nại Hà có vị Mạnh Bà, bà cho người một chén canh không màu không mùi, sau khi người uống vào thì chuyện cũ trước kia đều sẽ biến mất theo Vong Xuyên Thủy, không còn nhớ nữa. Nhưng có một số việc lại là khắc sâu vào tận linh hồn, uống cạn cả Vong

Xuyên Thủy cũng không thể rửa trôi đi. Kiếp tiếp theo vừa mở mắt, vừa nhìn thấy người ấy, kí ức ùn ùn kéo đến. Kiếp trước kiếp này chẳng qua hợp mà lại phân, phân mà lại hợp.

Y từng là một thư sinh thân yếu nhiều bệnh trong thành, khi trời quang mây tạnh thì một mình chèo chiếc thuyền lá trên mặt hồ. Bên kia lướt đến một tòa thuyền lâu rục rở, y vội vàng muốn tránh đi, nhưng chiếc thuyền đó lại dừng ngay trước mặt y, đầu thuyền có kẻ thân mặc áo tím phiêu phiêu, trong tay cầm một khay hạch đào tâu: "Thứ người thích ăn, ta nhớ rõ."

Y từng là một vị học sĩ nho nhỏ trong Hàn Lâm Viện, cả ngày cắm đầu xuống bàn, đầu đêm suốt sáng vắt hết trí óc làm giấy tờ công văn. Lúc nửa đêm, y nhẹ nhàng mở cửa thư phòng mình ra, tà áo sắc tím tỏa khắp quang hoa trên các phiến đá xanh: "Để ta pha cho người một bình trà được không?"

Văn Thư hỏi hần: "Ta có kiếp tiếp theo hay không cũng không biết được, hà tất ngài phải thế này?"

Úc Dương Quân nhướng mắt lên tha thiết nhìn y: "Lúc trước người hỏi ta, ta có từng yêu người. Giờ đây, ta nói là có, người có muốn cùng ta suốt đời không?"

Lúc này lại là Văn Thư trầm lặng không nói.

Úc Dương Quân thở dài một tiếng, nắm tay y, nhấn mạnh từng chữ một: "Bất luận thế nào, ta tuyệt không buông tay."

~*~

Trong U Minh Điện tằm tối thê lương, Minh Vương hắc y mặt không biểu cảm nói rằng: "Cư nhiên dùng chân khí của mình để bù đắp hao tổn trên hồn phách của y, y giảm một phần, ngài bù mười phần. Luân hồi của

tam thế bị ngài ép hết lần này tới lần khác kéo dài đến hiện nay. Ngài thật là không tiếc."

Úc Dương Quân không thích uống trà của Địa phủ, chung quy cảm thấy nước trà kia xanh lục đến âm thảm, dù có nóng hơn nữa thì uống vào miệng vẫn là mang theo một tia lạnh lẽo âm u. Nếu không phải tung tích mỗi lần của Văn Thư đều phải biết được từ chốn Địa phủ, thì hẳn cũng không muốn đến: "Người của bốn quân, bốn quân tự có chủ trương."

Minh Vương kia lại lạnh lùng cười lên: "Trái lại thì ta tò mò, chân khí của ngài có thể chống đỡ được bao lâu. Đến lúc đó, chân khí ngài tan hết, đừng nói là y, đến cả ngài cũng không bảo đảm được bản thân."

"Tới lúc đó, bốn quân cũng sẽ không đến Địa phủ của người làm phiền." Úc Dương Quân nhướn mày nói.

"Đúng thế. Một khi chân khí ngài tan hết thì chính là khói tản tro bay, không làm được đến cả quỹ tốt của phủ ta." Minh Vương mỉm cười càng lạnh hơn, "Ba ngàn năm, ngài đã đợi được bao lâu?"

Úc Dương Quân đứng thẳng người lên, ngạo nghễ nói: "Trong tam giới, chỉ có thứ bốn quân không muốn, không có thứ bốn quân muốn mà không được."

Dứt lời, xoay người rời đi, lưu lại mình Minh Vương ngồi trên ghế tiếp tục mỉm cười.

~*~

Ba ngàn năm, rất nhiều chuyện xưa đều đã hóa thành truyền thuyết, được người hiểu chuyện chấp bút viết kể vào trên giấy, đến cuối lại đảo ngòi bút, trêu đùa một câu: "Chuyện hư ảo, vô căn cứ."

Từng quyển từng quyển chuyện lạ dân gian được đóng lại thành sách, được đặt lên bàn, bị quên trong góc. Trang giấy từ từ vàng ố, thành giòn, nét mực bắt đầu thâm đi, trên bút hoa lá lướt dần dần xuất hiện vết rạn, vết rạn chầm chậm kéo dài, cuối cùng đứt ra, gián đoạn cách quãng, giống như những mẫu chuyện vụn vặt thường xuất hiện trong mộng nhiều năm qua, còn chưa thấy rõ hai bóng dáng mơ hồ kia đang làm gì, thì chớp mắt cảnh tượng đã lại thay đổi.

Thật sâu trong hẻm nhỏ thành Nam có mở một phòng đọc nho nhỏ, sách cũng rất nhiều, tràn ngập đến hơn phân nửa gian phòng lớn. Kẻ đọc sách trong thành đều thích đến nơi này, sách ở đây rất đầy đủ, có các loại kinh điển, cũng có rất nhiều loại tạp thư truyền thuyết đã sử ít người biết, rất nhiều cổ thư hiếm thấy cũng có thể tìm được ở đây.

Hôm nay bên ngoài đổ mưa to, chuyện làm ăn ế ẩm đi rất nhiều, ông chủ trẻ tuổi của phòng đọc mặc một thân áo xanh, một mình một người cúi đầu ngồi đọc sách trong phòng. Nghe được cửa có tiếng động rất nhỏ, y bèn ngẩng lên, đập vào mắt là một mảng tím tựa như bị vây trong sương khói, bên trên dùng sợi tơ thêu thành hoa văn phức tạp, không kèm được càng nhìn xem kỹ lưỡng, tường vân, đại dương, mặt trời, Thương Long bay lượn phía chân trời...

"Ta lại đến nữa." Người đứng cạnh cửa nói.

Văn Thư thấy hẳn có một đôi con người tím phiếm ngân quang, dường như ẩn giấu tuyết rơi vạn năm.

"Ngài lại đến rồi." Nụ cười thản nhiên tràn ra trên mặt Văn Thư.

Người nọ đứng cạnh cửa, một tay bung dù, trên chiếc ô tinh tế đan vài phiến lá trúc xanh tươi, một tay nâng hộp gấm con, trong hộp ẩn phiếm hồng quang.

Úc Dương Quân thu ô bước vào phòng, đặt hộp gấm lên bàn trước mặt Văn Thư: "Hỏa Lưu Ly. Nếu lúc này lại để người rời đi, ta và người sẽ cùng không còn kiếp sau nữa."

Văn Thư chậm rãi mở hộp ra, trong hộp có viên thuốc lớn cỡ hạt trân châu, thấu suốt toàn thân bên trong, bên ngoài âm ỷ một tầng hồng quang. Ngược mắt lên nhìn kỹ người trước mặt, người nọ từng có một mái tóc bạc phiếm ánh tím, ẩn chứa quang hoa, thường dùng ngân quan buộc lên cao cao, mấy phần ngạo khí bức người, mấy phần huênh hoan đắc ý. Mà nay lại không còn quang hoa, bạc trắng như tuyết.

"Vẫn là không muốn gọi ta một tiếng sao?" Úc Dương Quân thăm than khẽ. Chậm rãi đưa tay đến xoa lên gương mặt Văn Thư.

Văn Thư lại nở nụ cười, đổi lại đôi mắt bạc ánh tím của hắn, thản nhiên nói: "Chờ ngài sắp xếp lại hết một phòng thư tịch của ta đây."

Mắt thấy Úc Dương Quân vươn tay vuốt xuống tay áo rũ đến chạm đất kia của hắn, nụ cười không khỏi lại nở rộng thêm một phần, trên gương mặt bình tĩnh lộ ra ít dí dỏm: "Thuật pháp của Úc Dương Quân sao lại không thấy nữa?"

Úc Dương Quân nghe vậy ngẩn ra, ngược mắt nhìn nụ cười của y, trong lòng nửa phần vui sướng, nửa phần phân vân. Thấy ý cười tinh nghịch trong mắt Văn Thư từ từ tăng thêm, trên ngực không khỏi khẽ nhói, nhướng mày chậm bước về phía y.

Văn Thư vẫn đứng sau bàn, cười khẽ nhìn Úc Dương Quân từng bước tiến sát: "Ngài muốn ta theo ngài quay về Thiên Sùng Cung sao?"

Úc Dương Quân đã đến ngay trước mặt y, cũng không ra tiếng, ngân quang trong mắt chột lóe, chậm rãi đặt Hỏa Lưu Ly vào trong miệng mình, nghiêng người tới trước, một tay vòng qua thắt lưng Văn Thư, một tay giữ

chặt cảm y: "Bốn quân trước kia đã nói, Thiên giới hay phạm gian, có người, sẽ có ta."

Đôi môi dán lên, trong lúc hôn đến triền miên, đầu lưỡi Úc Dương Quân đẩy qua, Hỏa Lưu Ly được ngậm bèn thừa dịp chuyển vào trong miệng Văn Thư.

Văn Thư chỉ cảm thấy có thứ gì đó lặn xuống yết hầu, trong bụng hơi nóng, thân thể kề sát vào mình cũng là nóng rực, lưỡi lại bị hấn quăn quýt lấy, bị hôn đến càng sâu thêm... Khi tách ra, hai người đều có chút thở dốc, hơi thở phun ra vương vấn giữa khoảng cách của nhau, càng tăng thêm ám muội.

"Khi đó... là bởi một câu nói kia của ngài, ta..."

Vốn chỉ là muốn lặng lẽ một mình qua hết tam thế ngàn người, đối với y, chưa nói tới oán hận cũng đừng nói tới gì khác, chỉ là xem như một đoạn lai vãng. Chẳng qua khi khí cùng lực kiệt, nghe hấn nói khê bên tai, trong lòng vẫn không tránh khỏi rung động như trước. Kẻ cao ngạo đến không để ai vào trong mắt, có thể nói ra câu đó thì đã xem như là cúi đầu trước một phạm nhân như y đây. Huống chi ba ngàn năm qua chăm sóc chu đáo và không tiếc tự tổn hao chân khí như vậy, vì y mà cựa cựa cả một kiếp lại một kiếp luân hồi. Ba ngàn năm chia ngọt sẻ bùi, Thiên Quân cao cao tại thượng này là đang thật lòng bù đắp.

Trong lòng tâm tư rối bời, Văn Thư cụp mắt xuống nhìn hoa văn trên vạt áo hấn, thụy khí tường vân, tiềm long xuất hải, đột nhiên ngẩng đầu, ngược lên đôi mắt bạc ánh tím của hấn cười nói: "Quanh đi quẩn lại, ta thủy chung đều không thể trốn được ngài."

"Văn Thư..." Úc Dương Quân nhú mày, nháy mắt lại thả ra, cúi đầu căn lên môi Văn Thư, "Bốn quân cũng sẽ không để người có cơ trốn đi nữa."

Mưa rơi rả rích, nước nhỏ tí tách dưới hiên, tựa như treo một bức màn châu, làm nhòe đôi bóng dáng trong phòng.

~Hoàn~

Chương này ngắn bất ngờ nha ~

TU' PHÀM

Công Tử Hoan Hi
www.dtv-ebook.com

Phiên Ngoại 1

Nhị thái tử Lan Uyên chạy tới khoe với Văn Thư rằng vị Hồ Vương nhà hãn kia lạnh lùng xa cách với người ngoài, duy chỉ dịu dàng quan tâm tới mình hãn.

Văn Thư nâng chung trà lẳng lặng mà nghe: "Nói vậy thì, mọi việc đều là Nhị thái tử ngài định đoạt?"

"Đó là đương nhiên!" Lan Uyên phe phẩy quạt đồng dặc nói.

"À..." Văn Thư khe khẽ gật đầu, nghĩ trong lòng, tại sao nghe được từ mấy Thiên nô trong Thiên Sùng Cung thì, Nhị thái tử phong lưu là bị Hồ Vương hạ giới dạy dỗ đến ngoan ngoãn dễ bảo? Thôi, không nghĩ mấy chuyện này nữa.

Thái tử bên này còn đang thao thao bất tuyệt khoe khoang đủ loại tâm đắc của hãn với Văn Thư mãi: "Sống, quan trọng nhất là ăn ngay nói thật, đừng có giấu giếm điều gì..."

"Thật không?"

"Thật." Lan Uyên xếp quạt cái 'phạch'.

Nửa đêm nửa hôm, Nhị thái tử lại bị Hồ Vương đuổi ra khỏi phòng, vừa khốn khổ cầu xin người bên trong, vừa hồi tưởng trong lòng những lời hay lẽ phải hãn giảng cho Văn Thư nghe hồi sáng kia, hay lắm, thật rất hay, mệt cho hãn đặc biệt chạy tới giảng cho Văn Thư nghe. Bằng không thì, vị tiểu thúc tính khí lãnh ngạo tám trăm năm không nói được một câu đó của

hắn với Văn Thư tính tình cái gì cũng giấu ở trong bụng, hai người này đặt chung với nhau mà sống qua ngày, thì không thể thiếu thứ gọi là khó khăn trắc trở rồi.

Nhị thái tử cười tới mức từ lỗ tai bên trái kéo qua tận lỗ tai bên phải rụt rụt cổ, tiếp tục hô vào trong: "Ly Thanh à, cho ta vào đi mà... Ta biết ta sai rồi... Lần tới ta tuyệt không nói lung tung nữa..."

Người trong phòng thối tắt nển, không hề phản ứng với hắn.

Mà đúng như dự liệu của Nhị thái tử của chúng ta, cuộc sống của hai người kia quả thật có phần không yên ổn.

Nguyên nhân sự việc kỳ thật rất nhỏ, hơn nữa có chút liên quan đến Lan Uyên. Bất quá là một ngày nào đó, vị Nhị thái tử nhàn rỗi đến hốt hoảng, lại đa tình đến lẠm tình này, lại chạy tới Thiên Sùng Cung thăm lão bằng hữu.

Nói đủ thứ về vị Hồ Vương nhà hắn kia, mặc dù thường xuyên ôm chăn gối ra ngoài cửa phòng ngủ, Nhị thái tử lại lúc nào cũng cười đến xuân phong đặc ý trước mặt người khác, khẩu khí hận không thể khiến cho cả thiên hạ đều biết đến hạnh phúc của hắn. Văn Thư ngồi trong viện mỉm cười nghe hắn nói.

Lan Uyên nhất thời lại cao hứng đến để lộ ra hành tích, phe phẩy cây quạt mạ vàng, nheo lại đôi con ngươi màu xanh sậm, thấp giọng nói: "Văn Thư, ta muốn ngươi."

Văn Thư biết hắn đùa vui, bèn khẽ cười một tiếng, cũng như ngày trước thản nhiên đáp lại hắn một câu: "Ta cũng muốn ngài."

Thái tử bên này há miệng cười ha ha chưa được hai tiếng, khóe mắt đã liếc tới một bóng người đứng ở cạnh cửa, trà Thiên Cung vừa mới vào miệng đã phun ra toàn bộ, nước trà bắn tung tóe lên lam cẩm bào mới tinh

của hắn cũng không hề chi, chỉ là bức tranh của ai đó trên chiếc quạt mới cương quyết quất quýt lấy được tối hôm qua đã bị hủy rồi. Lan Uyên tiếc đứt ruột, ngẩng đầu lại trộm liếc qua cạnh cửa một cái, lúc này ngay cả có tiếc hơn nữa cũng không để ý, vội vàng cầm quạt âm thầm cân nhắc xem phải nói cái gì mới thoát thân được. Vô duyên vô cớ ở bên này làm hư cây quạt đã là không đáng rồi, nếu cả cái mạng cũng bàn giao lại đây thì thật là càng không đáng. Nước trà bắn tung trên người còn chưa khô, mà hắn đã túa ra một thân mồ hôi lạnh. Thầm nghĩ, Thiên Sùng Cung này, về sau có lẽ nên bớt đến thì tốt hơn.

Đứng bên kia đích thị là Úc Dương Quân, vốn định đến tìm Văn Thư tán gẫu vài câu, ai dè người còn chưa kịp vào cửa đã nghe được tiếng cười đùa của Lan Uyên ở trong, lại nghe trúng câu "Ta cũng muốn ngài." đó của Văn Thư, cả khuôn mặt liền lập tức sa sầm xuống. Ngẫm lại hai người bọn hắn, cho dù đã dây dưa quẩn quýt hơn ba ngàn năm, nhưng cả một câu tình thoại cũng chưa bao giờ nói. Thiên Quân cao ngạo không muốn nghĩ mình lãnh diện lãnh tâm, lại âm thầm so đo với ôn ngôn tiểu ngữ của người ngoài dành cho người đó ở trong viện, Xích Viêm của Đông Hải Long Cung kia, giờ trước mắt là Lan Uyên này, cũng như đứa nhỏ da lông ngắn nhà bên ở phàm gian, Văn Thư đối với bọn họ, đều thân thiện hơn với Úc Dương Quân hắn. Nghĩ như thế, trên mặt càng thêm khó nhìn.

Văn Thư đứng dậy, nói với Úc Dương Quân: "Ngài sao lại cũng đến đây?"

Úc Dương Quân nghiêm mặt khẽ gật đầu, ánh mắt quét đến trên người Lan Uyên, thoáng ngừng lại.

Lan Uyên tức khắc giật nảy, cung kính hành lễ: "Chất nhi kính chào tiểu thúc. Ta..."

Thái tử nhanh mồm nhanh miệng đang định nói lời cáo biệt, đã bị Úc Dương Quân lạnh lùng chặn ngang: "Ta còn có việc. Từ từ trò chuyện."

Dứt lời, Úc Dương Quân xoay người rời đi, trên thần sắc chung quy lộ ra chút tình tự thù hận, giống như ai đó thiếu nợ hắn nhiều lắm.

Văn Thư nghi hoặc chuyển sang nhìn Lan Uyên: "Đây là sao vậy?"

Lan Uyên cười lau mồ hôi lạnh trên trán.

Cách ngày lại nghe nói, chẳng biết là ai nói gì đó trước mặt Thiên đế, Nhị thái tử chơi bồi lâu lổng Lan Uyên đã bị cấp thiết triệu hồi về Thiên Cung, thế chỗ Đại thái tử Huyền Thương đến dự Biện kinh Pháp hội của Như Lai Phật Tổ.

Phật gia chú trọng thanh tâm quả dục, cần cù, giản dị, ngày ngày tố trai thanh trà hoàng quyền thanh đăng(*), Nhị thái tử đã quen ăn chơi đàn đúm khổ không thể tả nhưng cũng phải ráng nặn ra nụ cười. Trút ruột trút gan viết một phong thư nhờ người chuyển hộ xuống cho Hồ Vương ở hạ giới kia, Hồ Vương tính tình nghiêm khắc lạnh lùng nói một câu: "Bảo hắn để chút tôn trọng, đừng làm bẩn cửa Phật thanh tịnh." Lan Uyên thật sự khóc không ra nước mắt.

Khi trò chuyện, Văn Thư nhắc đến việc này với Úc Dương Quân, bảo: "Đang êm đẹp, phạt y làm cái gì?"

Úc Dương Quân liền lạnh mặt, hơn nửa ngày mới thốt ra được một câu: "Người trái lại còn quan tâm hắn." Ngữ điệu là lạ.

Úc Dương Quân nói xong liền hối hận, nhưng cổ họng dường như đã bị chặn, nhìn thấy khuôn mặt Văn Thư đột nhiên biến hóa, thật là nói không ra được một câu dịu dàng. Trong lòng lại ức thêm một tầng.

Úc Dương Quân tâm tình không tốt. Sau khi hắn đã đánh nát sáu chung trà, đá ngã bảy lư hương, cự tuyệt tám nhóm khách tới thăm xong, người người trong Thiên Sùng Cung đều có một loại nhận thức rõ ràng rành mạch. Vì vậy, dưới bầu không khí căng thẳng, một đám đều bắt đầu chú ý

cần trọng, chuyện Đông gia dài Tây gia ngắn thường ngày đều tạm thời ghen về trong bụng, khi đi đều phải nhón mũi chân, khi tạt qua thư phòng hoặc tấm điện của Úc Dương Quân thì đều phải nín thở, không ai dám thở mạnh ra.

"Chủ tử, trà."

"Dạ, chủ tử."

"Chủ tử, nô tài có mặt."

Một đám Thiên nô ai cũng khúm na khúm núm mặc niệm tận đáy lòng, lại một đám âm thầm cầu khẩn tự đáy lòng, rằng chủ tử ngàn vạn lần đừng có tìm đến mình.

Dù vậy, tâm tình của Úc Dương Quân vẫn là càng ngày càng ác liệt. Khúc mắc nhỏ nhỏ, tựa như bén rễ trong lồng ngực, đau đớn là thứ yếu, nhưng khuấy đến người ta tâm phiền ý loạn, tính xấu khắc chế đã lâu không khống chế được lại bắt đầu chi phối lời nói và hành vi. Nói đến cùng, chẳng phải là muốn... Thiên Quân kiêu ngạo đánh chết cũng không nói ra khỏi miệng.

Thường thấy hãn đọc sách được một nửa đã cau mày bắt đầu thờ người ra, trà vừa mới pha xong, đưa lên miệng còn chưa nhấp một ngụm, đã hung hăng đánh bễ trên mặt đất.

Chung trà "Xoảng-" một tiếng bễ tung bên chân Văn Thư, Văn Thư nhảy lùi ra sau một bước, cẩn thận nhìn sắc mặt hãn, mấy độ muốn nói lại thôi.

Úc Dương Quân lại thành linh xoay người: "Sao thế?"

Văn Thư ngẩn ra, đổi lại ánh mắt của hãn, lên tiếng hỏi: "Là ngài làm sao chứ? Đã xảy ra chuyện gì?"

"Ta..." Môi mấp máy, Úc Dương Quân hừ lạnh một tiếng, rầu rĩ bảo, "Không có việc gì."

"Có chuyện thì nên nói ra đi." Văn Thư đến trước người hẳn, ôn nhu nói.

"Thật không?" Úc Dương Quân nghe vậy, chuyển thành để hẳn tìm được một chỗ để phát tiết, khẩu khí trở nên có chút giễu cợt, "Người nói thật nhẹ nhàng. Vậy còn người?"

"Ta..." Văn Thư nghẹn họng, nhất thời không nghe ra dụng ý của hẳn, nhưng cũng nghe được trận cẩu kinh này của hẳn là nhắm vào mình.

"A, không phản đối rồi?" Úc Dương Quân không muốn bị y truy vấn, quay lưng lại, khẩu khí càng thêm không tốt: "Chuyện của bốn quân, bốn quân tự mình hiểu rõ."

Lần này, lại trở thành thái độ vô tâm vô phể trước kia.

Sống chết thế nào lại bồi thêm một câu: "Không tới phiên người dạy bảo ta."

Văn Thư không muốn đáp lại hẳn, lẳng lặng thối lui.

Úc Dương Quân thấy Văn Thư bước ra cửa, thì buồn phiền càng lớn, tùy tay ném sách đặt trên tháp ra ngoài.

Chuyện ôn tồn nhẹ nhàng nói đôi câu là có thể cởi bỏ, cứ như vậy càng thêm căng. Lời ác ý là mình phun ra, cho dù khi không người thì tâm tư có hối hận hơn nữa, nhưng đến lúc trời sáng bảnh lại vẫn là bày ra bản mặt đó, ai cũng không chịu lùi trước một bước.

Bầu không khí trong Thiên Sùng Cung càng thêm căng thẳng, Nhị thái tử ở Tây Thiên Cực Lạc Giới xa xôi sống nhờ vào thức ăn chay phe phẩy

quạt cười đến mức ý vị thâm sâu: "Hai cái hũ nút đụng nhau, có thể đụng ra tiếng động gì đây?"

Lại quay đầu hỏi tiểu tư bên cạnh: "Cái đó... Hồ Vương phủ có đưa thư, lồng cơm hay gì đó qua đây không? Lần trước chẳng phải bảo Mặc Khiếu đi nói với Ly Thanh rồi sao? Ta sống ở đây rất tốt, bảo y đừng bận tâm, đừng có đưa thức ăn hay thiên tửu gì qua đây, không tốt đâu."

Tiểu tư khoanh tay cung kính đáp: "Không có. Tiểu nhân có đến Hồ Vương phủ hỏi qua, hỏi xem có muốn tiểu nhân chuyển đồ, chuyển lời gì không. Hồ Vương nói, là để ngài thanh tu, ngài cũng đừng có tưởng nhớ rượu hay thức ăn gì, Lang Vương phủ bên kia ngài ấy cũng đã nói qua rồi, bảo là đừng tặng ngài gì cả. Phật môn là nơi thanh tịnh, chớ chọc Phật Tổ mất hứng."

"Vậy y... Vậy y còn nói gì nữa không? Nhớ đến ta này, ta đi rồi y không thiết ăn uống này... chẳng hạn..."

"Không có. Tiểu nhân đã hỏi người của Hồ Vương, ngài đi rồi, Hồ Vương sống rất tốt. Hai ngày trước còn đến Sư tộc thăm Hồng Nghê cô nương một lần, tâm tình của Hồ Vương không tồi, đêm qua còn vẽ quạt cho Lang Vương nữa."

Lan Uyên há miệng, hơn nửa ngày không nói ra lời: "Ly Thanh ơi..."

Tò mò tọc mạch xem chuyện cười nhà người ta, chuyện cười nhà hăn cũng bị người ta xem không ít.

Nguyên nhân thứ hai của sự việc thật ra cũng rất bình thường. Bất quá là trên tiệc rượu một ngày nào đó, hoàng tử Bá Ngu của Tây Hải Long Cung quá chén, đặc ý dào dạt khoe chuyện tình phong lưu của hăn, còn móc từ trong ngực ra một khối bạch ngọc, rành rành bảo rằng là tín vật đính ước với công chúa Lạc Thủy Phủ, mọi người nhìn xem, đúng là vật của Lạc Thủy Phủ.

Đề tài này vừa khơi lên, mọi người trên bàn tiệc phàm là có gia thất hoặc là đã đính hôn đều tranh nhau lấy tín vật đính ước ra, thoa ngọc, khăn lụa, dây lưng, thơ tình... Ngoài mặt là so đồ, sau lưng là so chân tâm của mình với người khác.

Úc Dương Quân vốn chẳng hề muốn đến, nhưng không chịu nổi mấy vị Long hoàng tử mời ba bốn bận, cộng thêm dạo này tâm tình phức tạp, mới miễn cưỡng sang đây uống tạm vài chén xem như giải sầu. Cũng không ngờ, giữa buổi tiệc lại nảy ra chuyện này, lần lượt từng người, cứ nhiên lại đến lượt hẳn. Đây hay lắm, hơn mười ánh mắt trong sảnh đều rơi lên người hẳn, Úc Dương Quân nghĩ tới nghĩ lui cũng không nghĩ ra nổi giữa hẳn và Văn Thư có thể có thứ gì để làm tín vật, qua lại quá mức rối rắm, trên những thứ qua lại hoặc ít hoặc nhiều cũng đều mang theo ý vị bi thương, nhìn thấy sẽ tức cảnh sinh tình, có trốn còn e không kịp, chứ đừng nói gì mà tùy thời tùy khắc đều mang theo bên người. Úc Dương Quân có phần nói không nên lời.

Khi Úc Dương Quân đang xấu hổ, đã nghe Xích Viêm ngồi đối diện hẳn cười to "ha ha" một trận, nói: "Đến đây xem của lão tử này."

Trên tay hẳn đang nâng một con châu châu lá tre, có lẽ đã qua nhiều năm tháng, đã có chút ố vàng.

Mọi người nhừa nhựa khen vài câu: "Thật là khéo léo..." Liền cắt đề tài.

Xích Viêm tay nâng châu châu cười đến sáng lạn với Úc Dương Quân, bên trong mơ hồ còn có chút ý tứ khiêu khích. Úc Dương Quân tâm tình đang không tốt quay đầu rời mắt đi, âm thầm ra sức siết chung trà trong tay càng chặt hơn. Người ngoài không biết nội tình giữa họ, nhưng Úc Dương Quân hẳn lại biết rõ ràng rành mạch, con châu châu kia có ý nghĩa thế nào với Văn Thư. Rượu vào tâm cay, chua xót đến giống như chung trà xanh

năm đó trước mặt Phật Tổ, ngọn lửa vô có trong lòng chẳng những không áp chế xuống được, trái lại còn vút lên cao hơn.

Xích Viêm nhìn thấy rõ ràng cảm phần của Úc Dương Quân, xoay người sang chỗ khác chạm cốc cùng người bên cạnh, cười đến mức càng lúc càng thỏa thuê.

Kẻ càng lạnh lùng kiêu hãnh, thì lại càng dễ dàng kích động. Thật vậy. Chỉ cần người tìm được đúng chỗ.

Long hoàng tử thường xuyên bị phạt diện bích sau khi vất óc suy nghĩ lần nữa, rốt cuộc hiểu ra được chút linh quang thông tuệ này.

~*~

Úc Dương Quân là được người ta dìu trở về, đầu mày còn nhú chặt, nhưng trên mặt lại nổi lên hai vệt đỏ bừng hiếm thấy, say đến có phần mơ hồ, trong tay còn cầm một bầu rượu cổ dài.

"Sao lại say đến thế này?" Văn Thư bước tới hỏi han, thấy bộ dáng của hắn cũng theo đó nhú mày.

Lại thấy Úc Dương Quân chớp chớp mắt, thỉnh thoảng vùng thoát khỏi dìu đỡ của mọi người, dưới chân vừa lảo đảo đã liền ngã lên người Văn Thư. Văn Thư bị hắn chồm đến phải lùi ra sau một bước dài, bất đắc dĩ vươn tay ra tiếp hắn, ổn định thân mình của hai người. Chẳng ngờ, Úc Dương Quân lại thuận thế áp luôn hơn nửa thân lên người y.

Mấy người khác thấy vậy đều phải đến giúp đỡ.

"Lui xuống." Úc Dương Quân quay đầu hàm hồ càu nhàu một tiếng, con mắt màu tím bạc miễn cưỡng đảo qua.

Mọi người không dám tiến lên nữa, đành phải ngược lại khó xử nhìn về phía Văn Thư, ánh mắt đó rõ ràng là đang nói: "Vây giao cho người."

Văn Thư trước giờ không chống nổi cầu xin của người khác, ngẫm nghĩ lại thấy hai người lúc này thần thái ám muội nửa kéo nửa ôm trước mặt mọi người, thì ngay cả trong lòng vẫn còn buồn bực, trên miệng cũng đành phải bất đắc dĩ nói: "Để ta làm."

Trên mặt mọi người hiển nhiên đều là thờ phào nhẹ nhõm một hơi, nhao nhao thức thời tránh đường cho Văn Thư dìu Úc Dương Quân quay về tâm điện.

Thiên Quân uống say ngoạn hơn lúc bình thường rất nhiều, không cãi không quậy, trừ bỏ không ngừng dựa sát người vào, thì dọc đường cũng là suôn sẻ. Văn Thư hầu hạ cho hắn nằm lên giường xong, vừa định xoay người rời đi, ánh mắt lại rơi xuống trên gương mặt nhắm nghiền mắt của hắn, trong khoảnh khắc tim loạn nhịp, rốt cuộc không khỏi ngừng động tác, nhìn đến có phần ngây dại.

Tính Úc Dương Quân rất biết kềm chế, không tham tửu sắc. Qua nhiều năm như vậy, đây mới là lần thứ hai Văn Thư thấy hắn uống say, cũng là lần thứ hai chứng kiến thần sắc nhu hòa khác với trước đó của hắn sau khi say rượu. Úc Dương Quân tính tình lãnh đạm, dung nhan kì thật thập phần tuấn mỹ, nếu vẻ mặt dịu đi, sẽ không thua vị Nhị thái tử trời sinh mặt mũi ân tình kia một mảy may. Văn Thư còn nhớ rõ lần đầu tiên nhìn thấy vẻ mặt say của hắn, lúc đó nếu đặt xuống nhân gian y chỉ mới là một thiếu niên mười lăm, mười sáu tuổi, trong ánh mắt mơ hồ còn mang theo một tia ngây thơ con trẻ, nhìn vào một đôi mắt màu bạc phớt tím hấp háy cười, thật không thể không khiến người bị tim đập như hươu chạy, quả nhiên là khiến kẻ khác khó cầm lòng nổi.

Ánh mắt rốt cuộc cũng không rời đi được nữa, cho đến khi con người tím lấp lóe ngân quang đó của hắn bất ngờ mở ra, Văn Thư mới hốt nhiên

xoay người, khẩn trương thu lại vẻ mặt, muốn đứng dậy tránh đi, thì cổ tay cũng đã bị hấn nắm. Tay Úc Dương Quân ra sức, kéo về sau, Văn Thư còn chưa kịp mở miệng kêu lên, người đã bị hấn đặt xuống dưới thân.

"Ngài..." Hai người cúi kinh mấy ngày liên tiếp, Văn Thư đã buồn bực lời mắng lời nhạt của hấn, lúc này trong lòng còn đang giận, lại thấy hấn giả say, giả giụa cho có liên dứt khoát nghiêng đầu đi không chịu nhìn hấn nữa.

Úc Dương Quân cũng không làm gì, nhìn một hồi lâu, thấy Văn Thư đông cứng mặt không muốn để ý hấn, bèn thở dài một tiếng, chậm rãi cúi người xuống, cúi đầu vào trong hõm cổ của Văn Thư.

Da thịt gần kề, ngực dán lồng ngực, chân chạm lên chân. Văn Thư cứng đờ, cảm nhận bàn tay của hấn đang từ từ phủ lên người mình, trong lòng tức khắc rung động, nhớ tới mọi thứ hấn đã làm vì mình ba ngàn năm qua. Kẻ ngạo đến không đặt ai vào trong mắt này đã có lúc nào chịu cúi đầu nhường bộ người khác chưa? Đôi môi mím lại, nhưng cơ thể lại từ từ nhũn ra.

Trong phòng đốt Long Tiên Hương, ngọt ngào mà lại thanh đạm, trong hơi thở lẫn nhau thêm vài phần ám muội. Hô hấp dần dần trở nên dài, yên tĩnh đến tựa hồ chỉ có thể nghe được tiếng hít thở trầm thấp của nhau, có gương cung bạt kiếm thế nào hơn nữa, thì giờ phút này lại đều có phần không phát giận nổi, dưới tầng tầng tử sa, lại thêm vào nhiều phần nhu tình.

Tóc của hấn vương trên mặt y, hơi hơi có chút ngứa ngứa. Nhớ tới cuộc sống trước kia, người không nói lời nào, ta cũng không lên tiếng, nói ra một câu, làm một động tác, người đoán ta đoán, đoán đến tâm lực mệt mỏi còn suýt nữa cùng dâng luôn tính mạng. Văn Thư thầm than một tiếng, thôi vậy, cũng đã nhường hấn đến quen rồi, cũng không khác gì lần này.

Đang muốn mở miệng, lại nghe Úc Dương Quân chậm rãi nói: "Bá Ngu... Bá Ngu và công chúa Lạc Thủy Phủ... bạch ngọc làm tin."

Trực giác cho Văn Thư biết trong lời nói của hắn có ẩn ý, bèn có chút không dám nghĩ nữa, coi như một khi biết rồi sẽ thêm nhiều chuyện không tưởng tượng nổi. Một lúc lâu sau, mới nghe Úc Dương Quân nói tiếp: "Xích Viêm và người... cũng có tín vật."

"Chúng ta chỉ là bạn tốt." Văn Thư nói, cảm thấy hắn nắm tay mình càng chặt thêm.

"Giữa ta và người..."

Lần này, không cần nghĩ cũng có thể hiểu được ý tứ của hắn. Văn Thư trừng to mắt, đã cảm thấy sông cuộn biển gầm trong lòng, từng đợt từng đợt chua xót đánh lên, nhưng đều nghẹn ở yết hầu có thể nào cũng không nói ra.

Đoạn tình này, Văn Thư y khổ sở chịu đựng đau đớn, Úc Dương Quân hắn cũng làm sao không có uất ức? Một kẻ mãi chỉ biết lời mận lời nhạt, một kẻ lại ngậm miệng không chịu mở lời, nói đến cùng, tình cảm chung quy không phải chuyện một người. Hắn không biết quý trọng là sai, y một mực sâu nã trốn tránh cũng có mấy phần không đúng. Dẫu hắn có là Thiên Quân siêu phàm thoát tục, dính vào một chữ "tình" rồi cũng không thể ngoại lệ mà cần tính toán so đo.

Sức nặng gia tăng trên người chợt nhẹ đi rất nhiều, Văn Thư nghi hoặc quay đầu, đã thấy Úc Dương Quân dường như muốn đứng dậy, chỉ nghĩ rằng hắn lại vì phốt lờ của mình mà rời đi, dưới tình thế cấp bách, rốt cuộc chủ động vươn tay bá cổ hắn. Chóp mũi chạm chóp mũi, gần thêm chút nữa, đôi môi sẽ đụng vào nhau. Giữa con người đẹp đẽ đến chói mắt thành linh như băng tuyết tan đi mà tràn ra ý cười.

"Ngài..." Câu nói tiếp theo đều bị hắn lấp vào trong miệng, dùng môi.

Đầu lưỡi ban đầu chỉ là chậm rãi vẽ lên hoa môi y, từng chút từng chút quét qua, ngứa ngáy, trong dịu dàng mang theo chút khiêu khích. Trong cơn mê, vừa không chuẩn bị đã để hấn tiến vào, trở tay không kịp, lưỡi của mình để cho hấn cuốn đi... Tay chủ động bá lên đường như không phải của mình, rốt cuộc không buông ra nữa, lý trí càng ngày càng xa, chỉ có dục vọng dâng lên là càng lúc càng rõ ràng.

Vạt trước bị mở rộng, tay bị hấn nắm lấy cởi vạt áo hấn, Văn Thư chỉ cảm thấy trên mặt giống như bị thiêu cháy, đôi tay run lấy bầy ngược lại càng cuốn chặt vạt áo của hấn hơn. Úc Dương Quân cười nhẹ một tiếng, kéo tay y, đầu lưỡi liếm qua từng ngón, lại một đường dọc theo cánh tay hướng trở lên môi, đôi môi đậm nhạt đã sớm bị hôn đến đỏ ửng, bờ môi đã ướt át, nhìn y cụp mắt xuống, nửa che đi đôi con ngươi mơ màng. Trên gương mặt bình tĩnh không sóng, có thoáng chút đấu tranh, thoáng chút ần nhẫn, lại có chút khát khao, đan xen nhau thành một phiến điểm sắc khơi dậy dục tình. Không nhịn được dán lên môi y, khẽ cắn, mút vào, liếm qua, cọ xát thân thể, khi buông ra, hai người đều là thở dốc, trên khóe môi treo một đường chỉ bạc.

"Ngài là say thật hay say giả?" Ra sức bắt lấy một tia lý trí, Văn Thư hỏi.

"Ừ..."

Lại vô lực nghe được đáp án của hấn, điểm trước ngực bị hấn cắn, giữa đau đớn dâng lên càng nhiều khoái cảm, lý trí sót lại dưới bàn tay lướt qua của hấn biến thành hư ảo.

"Thích không?" Một tay vân vê điểm khác trước ngực y, nhẹ nhàng kéo lên lại kẹp lấy, dùng ngón tay vuốt ve, Úc Dương Quân hỏi.

Rồi lại cúi đầu hôn lên thùy du đã sớm đứng thẳng của y, dùng răng cắn nhẹ nó, đầu lưỡi như có như không đảo qua đầu ngực, kích thích Văn Thư

rên rí một tràng: "Ừ... A... A... Ngài... Ha..."

"Không thích?" Buông lỏng thù du của y, đầu lưỡi mềm mại lại tiếp tục lướt xuống, hai tay cũng thuận theo vuốt dọc xương sống y di động xuống dưới.

"Đừng!" Ý thức được hẳn muốn làm gì, Văn Thư vội vàng đưa tay đẩy đôi tay hẳn đang phủ lên hạ thể mình.

"Thật sự không thích?" Úc Dương Quân lại cười càng thêm suồng sã, dễ dàng bắt được bàn tay chống cự của y, rướn lên ngậm vào vành tai của y hôn mút từng chút một.

Văn Thư đang muốn thả lỏng phòng bị, tai nghe được "Xoẹt-" một tiếng trên người, ngay sau đó, hai tay đã bị kéo lên khỏi đỉnh đầu, cổ tay bị hẳn dùng mảnh màn giường xé xuống buộc lại.

"Thế này rất tốt." Mở to đôi mắt chỉ nhìn thấy ý cười trên bờ môi hẳn, một mảng tím phủ chụp lên, ngay cả hai mắt cũng bị hẳn che.

Mất đi thị giác, toàn bộ xúc cảm đều trở nên sâu sắc hơn, cảm nhận được nụ hôn vụn vặt của hẳn rơi lên giữa bụng mình, quần bị cởi ra, toàn thân xích lô lộ ra trong một vùng mát lạnh. Hạ thể đã có cảm giác bị hẳn nắm, cả người phát run... Một luồng ấm nóng mau chóng phun lên bụng dưới, nghe được tiếng cười của hẳn, trong thẹn thùng pha vào khoái cảm, cùng đắm chìm vào trong dục vọng.

Toàn bộ đều lộ ra trước mắt hẳn, Văn Thư khó xử cắn môi, lồng ngực vì hơi thở hỗn loạn mà phập phồng lên xuống.

"Vẫn chưa xong." Mắt không thể nhìn, Văn Thư không thấy được vẻ mặt lúc này của Úc Dương Quân.

Ngón cái xoa lên làn môi cắn chặt của y, vuốt ve qua lại, cuối cùng khiến cho y nhả môi ra, Úc Dương Quân hôn nhẹ lên môi Văn Thư, một tay vòng qua thắt lưng y, một tay đột nhiên sờ vào giữa đùi y.

"Ừ..." Buột miệng rên rỉ, Văn Thư mờ mịt mở mắt ra, trước mắt lại là một mảng tím hồng lung.

Hai chân bị tách mở, bàn tay nóng như lửa dán lên làn da mịn màng, toàn thân dấy lên một trận tê dại khó nói nên lời. Tay Úc Dương Quân vòng qua hông Văn Thư thuận thế lướt xuống, một ngón tay thừa cơ luồn vào u huyết.

"Ô..." Cảm giác khó chịu khi dị vật xâm lấn, lập tức khiến Văn Thư nhíu chặt mày.

Một lát sau, theo ngón tay không ngừng xoay quanh tìm kiếm, trong cảm giác khó chịu dâng lên càng nhiều khao khát. Dục vọng vừa dịu đi lại từ từ ngẩng lên, hai mắt bị che kín, Văn Thư chỉ cảm thấy ánh mắt Úc Dương Quân không ngừng đảo qua trên người mình, từng chút biến đổi đều không thoát khỏi con mắt hẩn, xấu hổ và giận dữ cực điểm, rồi lại không nhìn được khát vọng giày vò này. Rên rỉ tràn ra khỏi miệng, thân người không kèm được mà vặn vẹo.

"Còn nói không thích?" Úc Dương Quân thấy y từ từ thả lỏng đầu mày, khàn khàn nói bên tai y. Lại thêm vào một ngón tay, mang tình sắc ra vào trong u huyết chặt chẽ của y.

"Ừ... Ngài... A..." Cả người đều bùng cháy, nơi bị đùa giỡn tham lam kẹp chặt ngón tay hẩn, Văn Thư nghe được tiếng cười của Úc Dương Quân, xấu hổ và giận dữ càng sâu.

"Vừa rồi không say..." Chậm rãi rút ngón tay ra, dưới khố đã sớm không cách nào nhẫn nại, Úc Dương Quân hôn Văn Thư, nói, "Lúc này mới say."

Đau đớn đều bị hấn nuốt vào trong miệng, hai cơ thể hợp thành một... Trong một mảng tím mông lung, bên tai một lần lại một lần vang lên lời của hấn, giống như năm đó, tim đập thành thịch.

Kẻ mặt lạnh tâm lạnh, khi nói ra lời âu yếm kỳ thực cũng là rất ngọt ngào.

Cổ tay được thả ra, Văn Thư thở hỗn hển tháo xuống khăn mỏng che trên mắt, ngón tay điểm lên mi mày ẩn tình của hấn, khoe miệng từng chút từng chút nhếch lên: "Chỗ này... Ngài và Lan Uyên... rất giống nhau..."

Mỗi lần thản nhiên nói một câu "Ta cũng muốn ngài", nhìn thấy trong mắt đều là một gương mặt tương tự, vì thế lời nói sẽ vì không mang theo tự chủ mà thêm vài phần chân tình: "Ta cũng muốn ngài."

"Ừm..." Thân thể bị hấn va chạm dữ dội, người lại chìm đắm vào trong sắc dục mấy phần.

"Sau này, người nhìn bốn quân là đủ rồi."

Bên này một trận mây mưa ân ái tràn đầy xuân sắc, thì bên kia Nhị thái tử Lan Uyên đang sống dựa vào rau xanh đậu hủ chẳng hiểu sao lại sợ run người.

...

Trận tiệc rượu sau đó của chúng tiên, trong tay áo Úc Dương Quân không cẩn thận rơi ra một mảnh khăn mỏng màu tím, trước mắt bao người, trên mặt Thiên Quân mặt lạnh dọa người lộ ra một tia ý cười thỏa mãn, chúng tiên phát run lấy bầy, chung rượu rơi xuống, vang vang không dứt.

Nhị thái tử số khổ của chúng ta rốt cuộc nhận được lòng cơm từ Hồ Vương phủ đưa đến, uống được chút rượu do Ly Thanh đặc biệt phái người

mang tới cho hẳn, Lan Uyên cười đến vô cùng đắc ý trước mặt các tiểu tư:
"Ta đã nói trong lòng y còn nhớ thương ta mà!"

...

Sống, chẳng phải là một đường khó khăn trắc trở, một đường là hạnh phúc ngọt ngào sao?

~Hoàn~

(*) Tổ trai thanh trà hoàng quyền thanh đăng: ý nói cuộc sống thanh tịnh với đồ chay, trà thanh, sách và đèn

Ờ, anh Úc Dương giờ còn ghen với cả con nít nữa mới ghê <3, nói chung là anh đã dễ thương hơn nhiều rồi ~~~

TU' PHÀM

Công Tử Hoan Hi
www.dtv-ebook.com

Phiên Ngoại 2

Thiên Sùng cung, hải ngoại tiên cung cách phàm trần rất xa, tọa trên đỉnh Thiên Sùng sơn chọc trời, bốn mùa mây mù che khuất, hào quang muôn vạn. Trong cung có hành lang chín khúc uốn lượn quanh co, một mặt cập hồ, lấp lánh ba quang, sóng gợn lăn tăn, một mặt hoa rơi lất phất, quỳnh hoa trĩu nặng đầy cành.

Lại nghe tiếng nước vang khê, chép cầm trong hồ thành linh quẫy đuôi phóng vọt lên khỏi mặt nước, Văn Thư từ giữa các con cò trắng đen đan xen ngang dọc ngẩng đầu lên, đúng lúc đối lại một đôi mắt màu bạc phiếm tử quang, lạnh tựa hàn tinh, giống như che giấu tuyết rơi vạn năm. Ánh mắt liền cứ như thế không tự chủ được mà đối lại, mảng màu tím mang theo ánh sương đó lãng đãng tràn ra, hô hấp bèn ngưng trệ tựa như muốn đắm chìm vào bên trong.

"Sao vậy?" Miễn cường đưa mắt đi, cảm thấy trên mặt có chút nóng lên, Văn Thư cúi đầu xuống, muốn che giấu thất thổ của mình.

Úc Dương Quân dường như cũng vừa sức tỉnh, vội vàng thu hồi ánh mắt mình, nhất thời bất giác, con cò trong tay "Cạch!" một tiếng rơi lên bàn cờ, làm loạn một thế cục truy sát.

Trên mặt Thiên Quân kiêu ngạo lén lút thoáng qua một tia xấu hổ, Văn Thư cười yếu ớt đưa tay xếp quân cờ tán loạn về vị trí cũ: "Đang nghĩ gì?"

Ngẩng đầu lên liếc y một cái, Úc Dương Quân nghiêm căng mặt, không lên tiếng.

Ván cờ lại tiếp. Thấy nước trà trong chung của Úc Dương Quân đã nguội, Thiên nô bèn nhanh chân bê một chung lên, Văn Thư thuận tay tiếp nhận, đặt vào tay hãn, ngẩng đầu lên, đã đối lại với ánh mắt như ngập nước của nam nhân. Động tác liền dừng lại, trong tay còn cầm chung trà tản ra nhiệt độ.

Văn Thư trở mắt nhìn trong đôi mắt tuyết rơi vạn năm kia dường như có một tia cười làm tuyết băng tan chảy, lòng bàn tay của nam nhân phủ lên mu bàn tay y, chậm rãi nắm, sau đó nâng lên, bèn nhấp một ngụm từ chiếc chung trong tay mình, ngón tay thậm chí dính vào ẩm ướt bên bờ môi hãn.

"Ta thắng." Ý cười trong mắt hãn càng sâu, lóe lên đến giống như toàn bộ sự vật bốn phía đều ánh ra tử quang. Đưa tay hạ xuống một con cờ, thắng thua phân định.

"A?" Văn Thư hoang mang nhìn lại, chung trà trong tay lại bị Úc Dương Quân lấy đi.

Nam nhân hấp háy đôi con người đẹp đẽ kia của hãn, nắm tay y, cúi đầu áp lên nụ hôn khẽ: "Đây là phần thưởng."

Trên gương mặt tuần tú hoàn mỹ có một loại ma lực nói không nên lời khiến người ta tim đập chân run.

Khuôn mặt hơi hơi nóng lên "Phụt!" một cái thiêu cháy, Văn Thư mặt đỏ tía tai, theo bản năng nghiêng đầu nhìn sang chỗ khác, các Thiên nô ở một bên đều thức thối lùi về thật xa.

Nam nhân bắt đầu không biết thỏa mãn vươn đầu lưỡi ra, dọc theo mu bàn tay liếm nhẹ lên ngón tay y, tinh tế tỉ mỉ đến ngay cả khe hở cũng không bỏ qua, sau đó một ngụm ngậm đầu ngón tay vào trong miệng. Cảm xúc ẩm ướt mà ám muội từ đầu ngón tay thẳng đường truyền đến toàn thân. Văn Thư ngượng ngùng nghiêng mặt đi muốn rút bàn tay bị nắm chặt về, nhưng ánh mắt nóng lòng tránh né lại không kèm chế được mà rơi lên làn

môi đỏ tươi của hấn. Đầu lưỡi màu đỏ, đầu ngón tay trắng đang bị đầu lưỡi đùa giỡn... Tiếng tim đập lớn đến tựa hồ có thể tạo nên tiếng vọng trong hành lang uốn khúc, tiếng nói nam nhân trầm trầm khàn khàn dường như gần bên tai: "Người đang nghĩ gì?"

Đôi con mắt tím bạc kia chẳng biết khi nào đã trở nên âm u, hơi thở bắt đầu bốc lên đục vọng...

...

Nhị thái tử Lan Uyên phe phẩy cây quạt của hấn mang tin tức ở ngoài đến Thiên Sùng cung, Hồ vương lạnh lùng cao vọng nhà hấn, Đại thái tử Thiên giới mê mải luyện đan chế dược, nhà Lang vương mới sinh được một thiếu chủ khả ái... Thậm chí là cả về một vị thiếu niên bán hồng đậu gặp phải khi đang đi trên đường. Thái tử luôn mồm luôn miệng có cái tài ăn nói không ai sánh được, nói thật sinh động, huyền thuyên như thật.

Văn Thư ngồi cạnh bàn đá trong tiểu viện cười khẽ: "May mắn ngài được sinh ở Thiên giới, nếu là một phạm phu tục tử tầm thường, e là ngay cả thiên hạ cũng đều bị cái miệng này của ngài lừa cả rồi."

Lan Uyên chậm chậm phe phẩy quạt, không chút khiêm tốn mỉm cười: "Chỉ bằng vào lời này của người đây, người đầu tiên ta muốn lừa mang đi sẽ là người."

"Vậy ngài làm sao ăn nói với Hồ vương?" Văn Thư nghiêng đầu cười nói.

Vừa nhắc tới Hồ vương Ly Thanh kia ở nhà hấn, thái tử phóng khoáng tùy tiện liền thay đổi thái độ, xếp cây quạt lại, hếch cái cằm lên, nghiêm trang trịnh trọng: "Ta tuyệt đối sẽ không lừa y. Lừa ai chứ ta không lừa y."

Một mối tình thâm.

"Tốt lắm." Văn Thư có ước ao như thế.

Lan Uyên tà khí nướng mày lên: "Tiểu thúc ta có tốt bằng ta không?" Giống như một thằng nhóc dương dương đắc ý.

Văn Thư cười không nói lời nào, một đường đưa hăn đến cửa Thiên Sùng cung. Trước khi đi, thái tử đắc ý huênh hoang còn không quên chiếm chút tiện nghi mồm mép, thân mật ôm Văn Thư một cái: "Nói thật đi, tiểu thúc ta thật sự không tốt bằng ta."

Văn Thư chưa đáp, Lan Uyên đã giống như thành linh nhìn thấy gì đó, vội vàng buông ra, nhảy lên tường vân liền khẩn trương bay đi thật xa.

"Lại làm sao vậy?" Văn Thư mờ mịt quay đầu.

Lại là một mảng tím, Thiên Quân một thân tử y đầu đội cao quan ngân sắc, đang đứng sau lưng y cách đó không xa, xem ra, một màn vừa rồi đã bị hăn nhìn thấy.

Thiên Quân cao ngạo có đôi khi bụng dạ hơi hẹp hòi.

"Lan Uyên y quen đùa giỡn... A..." Văn Thư muốn thử trấn an, thoáng chốc đã bị ai đó kéo vào lòng.

Siết lấy thắt lưng Văn Thư, Úc Dương Quân lạnh lùng nhìn bóng dáng sớm đã biến mất không thấy nữa: "Đáng tiếc gần đây Phật Tổ không mở Pháp hội."

Văn Thư dán vào ngực hăn, nhẹ nhàng cười: "Tốt xấu y cũng tôn ngài một tiếng tiểu thúc, ở đâu có chuyện trường bối đi tị nạn với tiểu bối chứ?"

Thoáng kéo ra chút khoảng cách, ngẩng đầu nhìn xem, con mắt tím bạc chột lấp lóe, còn có phần không chịu.

Văn Thư nói: "Qua vài ngày nữa, ta muốn đi gặp Xích Viêm." Long hoàng tử Đông Hải thích sinh sự nghe nói lại gây họa, đang bị phạt cấm túc.

Thế là quang mang trong đôi con mắt kia bèn âm thầm đi, Úc Dương Quân trầm mặc một hồi: "Đừng ở lại lâu quá."

Ngữ khí vẫn là gượng gạo, không chút nào che giấu không tình nguyện của hắn.

Văn Thư ngoan ngoãn tiến sát vào ngực hắn: "Ta biết."

Thế là nam nhân bèn ôm càng chặt hơn, giống như vĩnh viễn cũng không muốn tách ra.

...

Tấm cung của Xích Viêm bị đặt kết giới, trong không ra được, ngoài không vào được, mỗi ngày có người đặc trách có nhiệm vụ đưa đồ ăn tới. Long hoàng tử tóc đỏ từ nhỏ đã quen bị phạt ngồi trên chiếu, bật nắp đậy trên vò rượu ra, uống đến không sợ trời đất, hiển nhiên không hề có chút tâm ăn năn hối cải.

"Lại là tên Bá Ngu đó cáo trạng! Ta đây... Chậc, chờ sau khi lão tử ra rồi, thử xem không khuấy Tây Hải Long cung của hắn đến long trời lở đất..."

Văn Thư ngồi cạnh bệ cửa, Xích Viêm lau rượu đọng bên môi, ảo não nói với y. Chiếc vòng vàng lớn đeo bên tai hắn lắc lư, trên mặt còn có vết trầy xước, đại khái là vừa bị lão Long vương đánh xong.

Văn Thư đưa thuốc trị thương mang đến cho người hầu bên cạnh, cười khỗ nói: "Người vẫn là lỗ mãng như vậy. Lạc Thủy phủ cũng là người thủy

tộc, người đánh thiếu chủ nhà y, lão Long Vương cũng khó ăn nói trước mặt mọi người."

"Ai bảo tiểu tử đó làm chuyện xấu bị ta nhìn thấy." Hãn gãi đầu về mặt ủy khuất, "Với lại ai ngờ tiểu tử đó vô dụng như vậy, mới qua mấy chiêu đã gục rồi."

Văn Thư bất đắc dĩ nhìn hãn: "Y là thiếu chủ của Lạc Thủy phủ, đương nhiên đã được nuông chiều từ bé."

Xích Viêm quay đầu đi không muốn nhắc lại, liền chuyển đề tài: "Tiểu tử kia đối với người có tốt không?"

Tiểu tử kia, nói vậy đương nhiên là Úc Dương Quân, hai người này hình như trời sinh không hợp, nhớ tới vẻ không cam lòng trên mặt hãn khi đưa mình đến ngoài Long cung, Văn Thư gật đầu cười nói: "Ngài ấy đối với ta rất tốt."

Thiên Quân cao ngạo kỳ thực vẫn là trầm mặc kiệm lời như trước, cũng không tùy tiện nói mấy lời chán ngấy. Bình thường khi hai người bên nhau, ngoại trừ cúi đầu đánh cờ, thì là ngồi chung đọc sách, thời gian bất tri bất giác trôi qua trong thình lặng. Có điều, bao giờ cũng có phần không giống nhau, tỷ như khi mệt mỏi thì tựa vào bờ vai, tỷ như lúc nào cũng nắm tay mình, tỷ như khi ngẩng đầu lên là ánh mắt người nọ...

Văn Thư bất tri bất giác rơi vào trong suy nghĩ, Xích Viêm tính tình nóng nảy mím miệng còn không cam lòng: "Hãn thật tốt như vậy?"

Văn Thư đang muốn đáp, phía sau lại truyền đến tiếng nói lạnh lùng của nam nhân: "Đi về."

Thiên Quân một thân áo tím đã đứng ở sau lưng cách đó không xa, hếch cằm lên cao cao với Xích Viêm so ra chật vật.

Xích Viêm vội vàng nhảy dựng lên khỏi mặt đất, một đầu tóc đỏ xõa tung bất kể: "Vừa đến đã đi? Trà còn chưa uống một ngụm nữa. Văn Thư, người ở lại thêm một lát đi, chốc nữa sẽ có người Long cung đưa người trở về. Còn kẻ khác, vốn không phải Long cung mời hẳn tới, bày đặt làm giá cái gì đó, thích đi thì đi."

Chân mày Úc Dương Quân hơi hơi nhíu lại, trên gương mặt thần sắc lãnh ngạo hiện lên một tia tức giận. Văn Thư ngăn giữa hai người đang giương cung bạt kiếm khuyên can, nhưng Thiên Quân chưa bao giờ chịu lùi bước hừ lạnh một tiếng, xoay đầu rời đi trước.

Xích Viêm và Văn Thư đều thoáng sửng sốt, Úc Dương Quân đã chờ đến hết kiên nhẫn cũng không nói nữa, chỉ lẳng lặng đứng bên cạnh Văn Thư, là muốn chờ y cùng đi, mặc dù sắc mặt vẫn nhìn không tốt lắm.

Khi đứng dậy cáo từ, Xích Viêm hô to sau lưng: "Văn Thư, thực ra lão tử so với tên này mạnh hơn nhiều."

Văn Thư quay đầu nhìn, Xích Viêm hai tay chống nạnh đứng cạnh cửa, cười đến sung sướng.

Úc Dương Quân không quay đầu lại, đưa tay ra, chặt chẽ bắt lấy Văn Thư, nắm thật chặt, lòng bàn tay dán lòng bàn tay. Bèn nắm như thế, một mạch ngẩng đầu đi trước mọi người, không mảy may để ý kinh ngạc của các thủy tộc qua đường.

Văn Thư cố gắng bắt kịp cước bộ của hắn, ngẩng đầu nhìn, trên gương mặt nghiêng góc cạnh rõ ràng, Thiên Quân mím môi, con mắt tím bạc dị thường sáng chói.

Chẳng biết làm sao, Úc Dương Quân gần đây bao giờ cũng là một bộ đang giấu tâm sự gì đó, chơi cờ cũng vậy, đọc sách cũng thế, Thiên Quân thường ngày chăm chú đến ngay cả Văn Thư cũng có thể phớt lờ đạo này thường xuyên thất thần, con cờ nhắc trong tay, đã bất tri bất giác không lên

tiếng, Văn Thư ngẩng đầu, mỗi lần đều chìm vào trong ánh mắt long lanh của hắn. Ánh mắt hắn quá dễ nhìn, trong con người tím bạc tựa như ẩn giấu tuyết rơi vạn năm, lại phảng phất xuân phong mới đến, băng tuyết tan hợp.

~*~

Trên đường cái chen chúc đầu người ở phạm gian, Úc Dương Quân nắm tay Văn Thư đi không mục đích. Nam nhân thuở trước đã quen làm theo ý mình, đối với ồn ào của thế gian cũng là trước sau như một chán ghét, chỉ biết tiến nhanh băng qua. Văn Thư bị hắn kéo, đành phải như cười như ngera xem hoa lướt mắt nhìn chuyện vật bên đường, một mạch sải chân vội vàng đuổi kịp nhịp bước của hắn, đi một hồi lại bất tri bất giác có hơi thờ dốt. Đầu đường ồn ào nhộn nháo, tiếng thở khe khẽ rất nhanh đã bị tiếng rao hàng của những người bán hàng rong hai bên đường lấn át. Úc Dương Quân lại đột nhiên dừng bước, Văn Thư vượt ngực nhìn về phía hắn, vừa vặn trông thấy vết tích của một tia ảo não xẹt qua trên gương mặt bất động như núi kia.

"Ta không sao. Không bằng, chúng ta trở về đi." Tuy người đề xuất xuống đạo phạm gian là Úc Dương Quân, nhưng Văn Thư biết, Thiên Quân thích yên tĩnh chẳng hề ưa phạm gian đủ hạng người ngư long hỗn tạp.

Hắn lại xoay đầu tiếp tục tiến lên phía trước, tay vẫn nắm tay Văn Thư, nhưng cước bộ đã chậm lại rất nhiều.

Chen chúc xoay trở trong đám người, theo dòng đi lại tựa hồ muốn kéo thẳng đến cuối trời. Sự vật muôn màu rực rỡ xanh đỏ từng việc một lướt qua trước mắt, trong tiếng huyên náo đến sắp chọc thủng lỗ tai, tiếng nói có phần trầm thấp của nam nhân lại tựa hồ ở sát bên tai: "Ta quả thật không bằng Lan Uyên."

"Cũng không bằng Xích Viêm."

Thiên Quân cao ngạo đứng thẳng lưng, Văn Thư chỉ nhìn đến một mái tóc dài như tuyết của hắn xõa xuống từ đầu vai. Hắn chưa từng khen ngợi người khác, cũng chẳng bao giờ cúi đầu nhận thua trước mặt ai. Úc Dương Thiên Quân ở Thiên Sùng sơn giống như một sự tồn tại vừa ra đời là đã để người trong tam giới quỳ bái, nhưng hắn hiện tại lại đột nhiên đề cập đến hai nhân vật từ trước đã chẳng hề vừa mắt kia, ở tại đầu phố phàm gian đủ hạng người ngư long hỗn tạp.

Văn Thư trừng lớn con mắt nhìn bóng lưng của hắn, nhưng hắn khẳng khẳng không chịu quay đầu lại: "Ta chưa bao giờ có thể chọc người cao hứng giống như Lan Uyên, cũng không thành thực đối mặt người giống như Xích Viêm vậy, cũng không biết phải chăm sóc người như thế nào."

Hắn nói rất chậm, giống như vừa nói vừa dẫn đo câu chữ. Thiên Quân luôn luôn mặt lạnh dọa người đấy, đang cố gắng bày tỏ từng chút một nội tâm của hắn trước mặt mình: "Nhưng mà, với người, ta tuyệt không buông tay."

Tay nắm tay đột nhiên siết chặt, ngón tay xuyên qua ngón tay, lòng bàn tay dán vào nhau.

Thì ra gần đây hắn đang phiền não chuyện này, Văn Thư giẫm lên cái bóng ngã trên mặt đất, tiến lên một bước, đến phía sau hắn, thấp giọng nói: "Nói cái gì mà ngài không bằng người khác..."

Vòng ra trước mặt hắn, ngẩng đầu, lại thấy được con người bạc phiếm tử quang đó của hắn, đẹp đẽ đến lóa mắt: "Nhưng ta nói, ngài là tốt nhất."

Gương mặt vững như bàn thạch của hắn trong nháy mắt lúng túng rồi, sững sốt mở to hai mắt, Văn Thư nhón chân, mỉm cười đưa tay chạm vào viền mắt hắn: "Ngài quả thật không khéo ăn nói bằng Nhị Thái tử, Xích Viêm cũng thẳng thắn hơn ngài rất nhiều, nhưng, ngài chính là ngài mà, Úc Dương Quân."

Tuyết rơi mùa đông năm ngoái cũng đã tan rồi, phàm gian đã là dào dạt xuân ý, trong một mảng đào hồng liễu lục, hồng hạnh lạng lẽ vươn ra đầu tường. Thiên Quân tử y gắt gao ôm siết nam tử dung mạo thanh tú trước mặt: "Người... sẽ không rời đi chứ?"

"Không đâu."

Đã rất lâu rồi, chính là như vậy, yêu thương thì là yêu thương, không vì cái gì, cũng không quan tâm có phải còn tốt hơn hay không. Bởi vì, người đã yêu chính là tốt nhất, vĩnh viễn như thế.

~Hoàn~

Tư Phàm chính thức hoàn o(^_^)o, vô cùng cảm ơn các bạn đã ủng hộ mình từ đầu đến giờ, đặc biệt là bạn Nga đã đồng hành với mình từ chữ đầu tiên cho đến chữ cuối cùng của truyện (Yêu bạn lắm ~ :* <3). Tin vui là bạn Nga sẽ tiếp tục làm beta cho truyện Mi Mục Như Họa v(^_^)v, mọi người cùng đón chờ nhé ~

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Vĩ Thanh](#)

[Phiên Ngoại 1](#)

[Phiên Ngoại 2](#)